

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

1/99

*"Přímé srdce a dobrá vůle; s těmito
dvěma a s myslí upřenou k vykonávání
Boží vůle uvidíš, že tvé sny o Lásce
se uskuteční a Tvůj hlad po duších
že se nasytí."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Je to tajemství - Prozřetelnost. Patří k životu a oblažuje cítit ji. Ve svém životě nejsme ponecháni sami sobě - Bůh nás vede a věci Prozřetelnosti je všechno, co nás obklopuje - události i lidé. Věc má jeden háček - být v milosti posvěcující. Být v přátelství s Bohem. Potom jsme na správné lodi a můžeme očekávat každý den jako dar z nebes. Život je dobrodružství a cítíme Církev jako společenství Boha i lidí, často tápajících, ale také často spolupracujících na dobru.

Mohou být různé názory a často vášnivá střetnutí. Nasazení mnohých naráží na postoje druhých. Je to často bouřlivé, vždyť se jedná o důležité věci a mnozí pokládají za nejdůležitější zájmy Boží. Liberálové v Církvi často urážejí ortodoxní katolíky. To by být nemělo. Přemíra "opičí" lásky k odloučeným bratřím nekoresponduje s postoji k tradičnějším katolíkům. To nás nemůže zaskočit. Berme život takový jaký je, a nesnižujme se k urážkám. Počkejme trpělivě až horké hlavy ochladnou, pak krácejme s těmi, kdo mají odlišné názory. Místo pro hlásání bludů ale v Církvi není a je příznakem lásky na chorobu poukazovat. Vše ale s láskou.

Ještě zpět k Prozřetelnosti. Chodíval jsem často kolem porodnice. Protože vím, že se tam provádějí interrupce, modlil jsem se Svátý Michaeli archanděli. Po mnoha letech přišla odpověď. Sestra z této nemocnice přišla ke mně, že se chce nechat pokřtít. K tomu také došlo. Mám teď přístup dovnitř a jsem informován o tom, co se tam děje. Také rozdáváme uvnitř náboženské publikace. Kdo ví, jak budou reagovat ty ženy. Možná se některá chytí na udici Božího zaslíbení. Jsme připraveni, jsme pozorní. Vidím Prozřetelnost.

P. ing. Karel Dachovský

Nové předpisy o odpustcích

V roce 1992 jsem vydal brožuru o odpustcích. Bohužel je již vyprodána. Odpustky nejsou jen záležitostí dnů kolem památky všech věrných zemřelých. Často se o nich píše neúplně /v Katolickém týdeníku dokonce bludy - viz článek Martina Zemana/. Proto uvádím zásady týkající se plnomocných odpustků. V apoštolské konstituci o odpustcích z 1. ledna 1967 čteme: "Svatá Matka Církev, aby udělila větší čest a vážnost používání odpustků, vydala dekrety uvádějící některá zdokonalení řádu odpustků a nařídila proto nové předpisy. "Nová příručka odpustků byla potom vydána s datem 29. června 1968 se schválením papeže Pavla VI. jako jediný autentický soubor. Apoštolská konstituce definuje odpustek takto: "Odpustek je odpuštění Bohem časného trestu za hříchy, jejichž vina byla odpuštěna - je to odpuštění, které může věřící obdržet, pokud je řádně disponován a za určitých vymezených

podmínek prostřednictvím Církve, která jako správkyň vykoupení oprávněně promíjí a uděluje z pokladu zadostiučinění Krista a svatých."

Částečný odpustek odstraňuje část časného trestu za hřích a plnomocný odpustek odstraňuje celý trest. Oba mohou být věnovány zemřelému. Plnomocný odpustek může být nyní získán jen jednou denně mimo těch, kdo jsou v nebezpečí smrti; ti mohou získat plnomocný odpustek spojený s apoštolským požehnáním dokonce i tehdy, kdy již stejného dne získali jiný. Ale odpustek částečný může být získán vícekrát za den, pokud nebylo výslovně jinak uvedeno.

V nové příručce odpustků je 70 položek modliteb a dobrých skutků obdařených plnomocnými anebo částečnými odpustky. Za zmínku stojí čtyři následující udělení:

1/ Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který navštěvuje Nejsvětější svátost, aby před ní adoroval nejméně půl hodiny.

2/ Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který nejméně půl hodiny rozjímá Písmo svaté s úctou povinnou Božímu slovu a formou duchovního čtení.

3/ Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který vykonává zbožné cvičení křížové cesty. Kdo nemůže přecházet od zastavení k zastavení, může získat stejný odpustek nejméně půlhodinovým čtením a rozjímáním o utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.

4/ Plnomocný odpustek je udělen věřícímu, který recituje nejméně pět desátek růžence s rozjímáním o jednotlivých tajemstvích v kostele nebo veřejné oratoři nebo v rodině nebo nějakém zbožném sdružení. Pět desátek se má odříkat najednou a když je to veřejně, jednotlivá tajemství se mají oznámit před každým desátkem.

Ve všech těchto případech se má pomodlit podle vlastního výběru /Otčenáš a Zdravas nebo jiné modlitby/ na úmysl Sv. Otce. K získání plnomocného odpustku jsou nutné čtyři věci:

- 1/ Vykonání skutku, s nímž je odpustek spojen
- 2/ Svátostná zpověď
- 3/ Eucharistické přijímání
- 4/ Modlitba na úmysl Svatého Otce

Navíc je požadováno, aby se nelnulo k hříchu, a to ani všednímu. Podmínky zpovědi, přijímání a modlitby na úmysl papeže mohou být splněny několik dní před nebo po vykonání skutku. Ale je vhodné, aby modlitby za papeže a přijímání byly stejný den jako skutek. A ačkoliv jedna zpověď stačí pro získání několika plnomocných odpustků v různých dnech /pro získávání plnomocných odpustků denně, jděte ke zpovědi nejméně jednou za dva týdny/, je nutno přijímat eucharistii a modlit se na úmysly papeže k získání každého

plnomocného odpustku zvlášť. Podmínka modlitby na úmysl papeže je splněna jedním Otčenášem a Zdrávasem, ačkoliv je možnost pomodlit se jinou modlitbu. /Když je ale předepsána návštěva kostela, jako například v den památky všech věrných zemřelých, předepsané modlitby jsou jeden Otčenáš a Věřím/.

Je stále mnoho modliteb a dobrých skutků, se kterými jsou spojené plnomocné odpustky:

- 1/ Nejméně půlhodinová adorace před Nejsvětější svátostí.
- 2/ Přijetí požehnání papeže Městu a světu /Urbi et orbi/, i prostřednictvím rozhlasu nebo televize.
- 3/ Návštěva hřbitova a modlitby za duše v očistci v době od 1. do 8. listopadu.
- 4/ Modlitba před obrazem Ukřižovaného po sv. přijímání "Pohled laskavý a nejlepší Ježíši..." každý pátek v postě.
- 5/ Zbožná přítomnost při slavnostním závěru Euchar. kongresu.
- 6/ Nejméně třídní exercicie.
- 7/ Veřejná recitace Zasvěcení na svátek Nejsvětějšího Srdce.
- 8/ Veřejná recitace Zasvěcení lidského rodu na svátek Krista Krále.
- 9/ Hodinka smrti, kdy nemůže být přítomen kněz, aby udělil svátosti a apoštolské požehnání za předpokladu, že se člověk v životě pravidelně modlil. Je chvályhodné použít kříž. Podmínka "za předpokladu, že se pravidelně modlil" v tomto případě nahrazuje tři obvyklé podmínky k získání plnomocného odpustku. A tento plnomocný odpustek může být získán dokonce i tehdy, když člověk již jej získal ten den za jiný skutek.
- 10/ Zbožné používání nějakého posvátného předmětu /kříž, růženec, škapulíř, medailka/ požehnaného papežem nebo kterýmkoli biskupem. Tento plnomocný odpustek může být získán jen na svátek svatých apoštolů Petra a Pavla a musí se také recitovat vyznání víry, například apoštolské.
- 11/ Přítomnost na slavnostním ukončení Misie, když se rovněž vyslechla některá kázání během misií.
- 12/ Přijetí prvního svatého přijímání nebo zbožná přítomnost při obřadech prvního sv. přijímání.
- 13/ Pro kněze, který celebruje svou první mši svatou slavnostním způsobem a také pro věřící, kteří jsou na ní zbožně přítomni.
- 14/ Modlitba růžence - viz výše.
- 15/ Pro kněze, který při 25., 50. a 60. výročí svého svěcení obnovuje své rozhodnutí věrně plnit povinnosti svého povolání... A jestliže kněz celebruje svou jubilejní mši slavnostním způsobem, věřící mohou při ní získat plnomocný odpustek.
- 16/ Nejméně půlhodinové duchovní čtení Písma svatého s úctou patřičnou Božímu slovu.

17/ Přítomnost při ranních nebo večerních chválách v jednom z určených kostelů Svatého Města při dnech určených v římském misálu.

18/ Při zbožné návštěvě kostela, v kterém se koná synod /t.j. v době diecézního synodu/.

19/ Veřejná recitace hymnu Te Deum jako díkučinění poslední den v roce.

20/ Zbožná veřejná recitace hymnu Veni Creator prvního ledna a na Svatodušní svátek.

21/ Konání křížové cesty. Na místech, kde jsou vyznačena zastavení, je požadováno zbožné rozjímání o utrpení a smrti Krista /není to nutné přesně ve fázi vyznačené příslušným zastavením/ a pohyb od jednoho zastavení k druhému. V případě velkého množství lidí, kdy by pohyb vedl k rušení, postačuje, aby jen vedoucí se pohyboval od jednoho zastavení k druhému a zbytek může zůstat na místech. Ti, kteří nemohou křížovou cestou jít, mohou získat stejný odpustek nejméně půlhodinovým zbožným čtením a rozjímáním o utrpení a smrti Krista.

22/ Návštěva farního kostela o poutním svátku nebo druhého srpna - Porciunkula. /Když je předepsána návštěva kostela, je modlitbou na papežův úmysl jeden Otčenáš a Věřím/.

23/ Při návštěvě kostela nebo oltáře v den jejich posvěcení

24/ Při návštěvě kostela nebo veřejné oratoře nebo poloveřejné oratoře pro ty, kdo mají právo ji používat na den všech věrných zemřelých. Tento plnomocný odpustek je použitelný jen ve prospěch duší v očistci. /Může být získán jen jednou/. Se souhlasem ordináře smí být získán na svátek Všech svatých nebo následující neděli.

25/ Zbožná návštěva řeholního kostela nebo oratoře na svátek jejich svatého zakladatele.

26/ Přítomnost při příležitosti pastorální vizitace při posvátné činnosti, jíž předsedá vizitátor.

27/ Obnova křestních slibů použitím jakékoli obvyklé formule během oslavy velikonoční vigilie nebo při výročí vlastního křtu.

To jsou všeobecné plnomocné odpustky z Příručky o odpustcích; článek 14. apoštolské konstituce navíc říká: "Seznamy odpustků, které jsou speciální pro řeholní řády, kongregace, společenství těch, kteří žijí v komunitě bez slibů, sekulární instituty a zbožná sdružení věřících mají být co nejdříve zrevidovány tak, aby plnomocné odpustky mohli být získány pouze ve dnech určených Apoštolským stolcem, který tak činí na doporučení generála nebo v případě zbožných sdružení na doporučení místního ordináře."

Zapomenuté světlo

V Katolickém týdeníku č. 45-1998 vyšla v rubrice Novinky zmínka o knize Zapomenuté světlo od Jakuba Demla. Rubrika si klade za cíl informovat čtenáře o hodnotných knihách. Tentokrát se to nepovedlo. Autor /pod šifrou pan/ píše: "Demlova autobiograficky laděná próza byla hned po svém vydání zabavena a na devíti místech začerněna. Dnes už málokoho pohorší a patří naopak ke knihám, v nichž Deml nechal snad nejhrouběji nahlédnout do svého zkroušeného nitra. Jeho slova jsou vlastně nepřerušovaným proudem bolesti, úzkosti, ale i hrdosti. Právě v Zapomenutém světle je Demlova tvář zachycena nezapomenutelně."

Deml byl geniální básník, ale problematický a problémový kněz. Zapomenuté světlo je jeho nejslabší prací, působí dojmem napsání v opilosti nebo naprosté otupělosti. Kniha je plná vulgarismů a nechybějí ani urážky Panny Marie. Společnost První republiky, která nedovolila šíření této knihy, měla dost rozumu. Kniha vyšla po "sametové revoluci" již dvakrát a je s podivem a známkou špatného vkusu, že ji někdo se zalíbením čte. Od rubriky v Katolickém týdeníku bychom čekali solidnější úsudek.

P. ing. Karel Dachovský

Nekrolog

V listopadu 1998 mě překvapila zpráva o úmrtí P. Cyrila Bystríka Janíka. Dozvěděl jsem se to pozdě, takže pohřbu, vypraveného františkány, jsem se nemohl zúčastnit. Většinou oznámení o úmrtí kněží v pražské arcidiecézi rozesílá arcibiskupství na farní úřady. Tentokrát nic.

Cyril se narodil před 44 lety ve vesnici pod Tatrami. Zbožnost tam byla samozřejmá a Cyril chodil v kroji. Jak mně kdysi řekl, když šel dělat pohovor na střední vinařskou školu, museli mu poprvé koupit civilní šaty.

Tehdejší provinciál františkánů P. Aleš Zlámal mu nabídl členství v řádu, což bez velkého váhání přijal. Noviciát skládal tajně v budově kláštera v Hejnicích. Bydlel spolu s nynějším provinciálem P. Matoušem, který tam tehdy dělal průvodce v kostele a také byl v duchovní správě. Cyril pracoval jako zahradník v lázních Libverda, kam denně docházel /2km/. Po večerech pomáhal s údržbou kostela, modlil se breviář s Otcem Matoušem, později studoval tajně teologii. Také někdy vyšel na kůr baziliky a sám zpíval slovenské náboženské písně.

Při cestě rychlíkem na Slovensko se dal do hovoru s Petrem Záněm, kterému nabídl členství v řádu. Petr přijal, je knězem a nyní studuje na doktorát teologie v Jeruzalémě.

Všechno šlo dobře a v roce 1979 vyl vysvěcen tajně na kněze v Erfurtu biskupem dr. Hugo Aufderbeckem. V roce 1980 byl poslán do Prahy

/Kunratice/, kde byl společný tajný klášter františkánek a františkánů. Zde sloužil denně v kapli mše a formoval jednoho novice, sestrám pomáhal udržovat dům v dobrém stavu.

Pak přišla policejní razie na františkány v Liberci. Středem zájmu estébáků byl P. Jan Bárta OFM. V roce 1980 si tajní našli i Cyrila. Toho vozili k výslechům do Bartolomějské ulice. Cyril odmítal vypovídat, a tak si ho nechávali v Bartolomějské až dvanáct hodin. Večer ho odvezli autem a vysadili na jiném konci Prahy než bydlel. Byl jsem svědkem, jak se vrátil domů a z nervového vypětí zvracel. Od roku 1985 byl dva roky vězněn. Ve vězení onemocněl epilepsií a cukrovkou. Od roku 1990 byl v pražském klášteře a byl duchovním v kostele v Kbelích. Vypomáhal i u sv. Antonína. Pak před svou smrtí opustil klášter a žil mezi bezdomovci na Hlavním nádraží a v domě Misionářek lásky.

Zemřel v důsledku nemoci, která u něj propukla ve vězení. Nechci hodnotit, ale v jeho životě převažovalo dobro a statečnost. Umřel v opravdové františkánské chudobě. Neměl vůbec nic.

P. ing. Karel Dachovský

Zpověď tajného biskupa

Pod tímto titulem vyšla koncem roku 1998 v Portálu kniha. Otázky tajnému biskupovi Janu Konzalovi kladl Bob Fliedr. To už vzbuzuje naježení se předem. Bob Fliedr se příliš "nevyznamenal" při psaní článků pro Lidové noviny. Přesto je snad dobře, že kniha vyšla. Je přínosem pro poznání historie Církve. A ozřejmením si, kdo je tajný biskup Jan Konzal. Jeho tajné svěcení na biskupa šlo prý v apoštolské posloupnosti: Peter Dubovský - Jan Blaha - Felix Davídek - Eugen Kočiš - Bedřich Provazník - Fridolin Zahradník - Jan Konzal...

Kniha ukazuje nejen historii, ale i současnou činnost skupiny tajně svěcených kolem biskupa: pět kněží a asi 80 příznivců. Tedy značně okrajová záležitost kněží, kteří se odmítli začlenit do stávajících struktur Církve. Názory Jana Konzala jsou různé úrovně. Abych nevypadal, že jsem zaujatý, uvádím některé z názorů a věřím, že čtenář je tak vyspělý, že si udělá správný úsudek.

Někteří lidé se potrat snaží omluvit poukazem na to, že není jasné, kdy se vlastně už jedná o dítě. Jiní ze stejného důvodu argumentují proti potratu. Kdy podle vás vzniká dítě?

Tady si nejsem zdaleka tak jist, jak si je "jistý" kardinál Ratzinger. On ví, že existence člověka začíná splynutím vajíčka a spermie. Každý doktor ale upozorní, že v této chvíli není ještě zdaleka jisté, zda to třeba nebudou jednovaječná dvojčata. Má-li ten plod takzvaně duši, jak to s ní bude v případě

dvojčat? Tady se štípne napůl? Tyto věci prostě neznáme, a proto nemůžeme tvrdit, kdy ke vzniku člověka dochází.

Odkud pochází ostrá bojovnost některých křesťanů proti potratu?

Bojovnost je elementární problém každého fundamentalismu. Ti lidé si vybíjejí svoje traumata, tím, že jsou agresivní vůči druhým. Měli třeba obtíže s dětmi. Je to asi tak, jako když celibátník pronásleduje manžele, protože ho hodně stálo, aby dodržel svůj celibát. A běda, když ho nedodržel a stydí se za to. Pak je s ním k nevydržení. On to sám sobě nepřizná a naprosto rigidně vyžaduje na všech ostatních, aby se chovali tak a tak. Toto hraje v agresivitě lidí výraznou roli. Myslím, že to je normální projev fundamentalismu.

Řekl jste, že se vám líbí německá praxe církevních poraden, kde se snaží matkám vysvětlit, co je potrat. Tato praxe se však má od roku 1999 změnit. V lednu 1998 totiž němečtí biskupové kapitulovali před požadavkem Vatikánu, aby těm ženám, které se nakonec pro potrat rozhodnou, církevní poradny nevydávali potvrzení o konzultaci. Potvrzení je potřebné k tomu, aby byl ženě v Německu potrat proveden. Bylo ze strany Vatikánu nutné klasifikovat práci církevních poraden jako neslučitelnou s katolickou naukou?

Ta otázka míří kam? Jestli s tím já souhlasím, anebo budiž napráskáno Vatikánu? Podívejte se, já nevím, jestli optimální církevní služba má vypadat právě tak, jak to dělají Němci. Lepší ale neznám. To, že se proti tomu kurie postavila, považuji za ideologické klopýtnutí. Lidé, kteří ty děti zabíjejí, to dělají buď proto, že nerespektují vůbec žádné zásady, a těm není pomoci, anebo proto, že jsou hloupí, ale těm pomoci je. A od toho tady jsou ty poradny. Proto se mi zdá postoj Vatikánu v té věci nešťastný. Říct někomu zmatenému, když nejsi dobrý, tak tě přidusíme a zavřeme ti dveře do kostela, to je nekřesťanské, ale bohužel katolické. Nejenže Ježíšova praxe byla jiná, ale i smysl pokoncilního vývoje je přesně opačný. Církev je tady pro svět a ne svět proto, aby byl konečně dobrý a směl k nám do kostela.

Praxe, kterou požaduje Vatikán, povede pravděpodobně k tomu, že se církevními poradnami zredukuje klientela. Přesně k tomu totiž došlo v německé Fuldě, kde katolické poradny už čtyři roky potvrzení nevydávají.

Ve Fuldě totiž působí biskup Dyba, a to je prý příslovečná konzerva. Existuje fór o tom, jak Duch svatý váhá, jestli jít na dovolenou do Vatikánu, nebo do Fuldy, protože na obou místech ještě nebyl... Já myslím, že je neštěstí, když se nerozlišuje mezi věrností ideologii a věrností pravdě. To, co lidem ukazuje jako radostnou zvěst, je hrozné.

Zvláštní stmelovací funkci prý ve vaší obci plní svátost smíření.

Ustálilo se slavení svátosti smíření jednou za dva měsíce. Z čistě technic-

kých důvodů jsme rozděleni na tři skupiny. Začíná to tím, že se týden, čtrnáct dní před setkáním oznámí místa z bible, která budou jádrem zpytování svědomí lidé si to mohou předem promýšlet - na kterých bude postavena bohoslužba slova. Tu pak vede jáhen nebo kněz podle celocírkevně platného řádu. Potom se všichni vyznávají, zcela svobodně, nahlas před ostatními. Ta vyznání mě až dojmají, jak jsou upřímná. Všichni přitom mají možnost soukromého vyznání, ale zpravidla ji nevyužívají. Po vyznání následuje rada nebo povzbuzení, díkučinění, modlitba Otče náš a absoluční formule, kterou dostává každý individuálně. Při takové svátosti smíření člověk s potěšením zjistí, že ani ve své exkluzivitě ani v tom, jaký je ubožák, není nic extra, že všechno už tady bylo a to zpokorňuje. Vidí, jak jsou problémy lidí podobné, a toto poznání lidí opravdu stmeluje. Já jsem si až zde uvědomil, že rozdíly mezi námi jsou jen v tom, jakou příležitost máme k tomu udělat nebo neudělat nějakou pitomost. Každý se tak učí chápat jeden druhého a učí se druhému poradit. Na to bývá prostor hned po vyznání.

Není takové veřejné vyznávání pro uzavřenější povahy utrpením?

Ne. Jsou mezi námi i ti, kteří se třeba vůbec nevyznávají. Je to slavnost smíření společenství a jestli je na tom některý človíček zrovínka tak, že nemůže být aktivní, je mezi ostatními vítán takový, jaký je. Opuštění ovšem všude předpokládá přiznání a lítost.

P. ing. Dachovský

P. Richard Welch C.Ss.R. "Krev mučedníků"

První uvěznění

24. května 1980 jsem byl vysvěcen. Po svém vysvěcení jsem se víc angažoval v nenásilných symbolických aktech odporu a protestu u klinik. Začali jsme se soustřeďovat u soukromých interrupčních klinik, protože se stalo zřejmým, že zde se provádí nejvíc interrupcí - ne v nemocnicích. Začali jsme zjišťovat, kde tyto kliniky jsou.

Bezejmenná klinika byla v Pine Street v Kingstonu. Vedl ji interrupčník William Feldman a byla to jediná interrupční klinika ve městě. Začali jsme tam pravidelně protestovat. Obvykle jsem brával Lillianu Longhlinovou ve středu, protože byla volným dnem v seminárii a chodili jsme tam protestovat dvě hodiny. Někdy jsme to byli pouze my dva. Stávali jsme tam v počasí pod bodem mrazu. Přesto jsme obvykle oslovili deset nebo patnáct lidí.

Asi o měsíc později, 25. února 1981, se Lilliana chtěla se mnou sejít u Feldmannovy kliniky. Šel jsem tam sám a vešel jsem dovnitř, což jsem předtím nedělal. U ostatních klinik jsme obvykle šli a apelovali na personál, aby neprováděl interrupce. Ukazovali jsme jim prospekty a apelovali na jejich

svědomí, aby laskavě zanechali zabíjení. Obvykle nám říkali, abychom šli pryč, oznamovali, že zavolají policii a my jsme odcházeli.

Ale toho rána jsem se rozhodl, že nepůjdu pryč. Když mě požádali, abych odešel, řekl jsem ne. Zůstanu a jestliže se nějaká žena objeví, pokusím se ji přesvědčit, aby nezabíjela své dítě. Lilliana stále nepřicházela. Kdybyste se mě zeptali noc předtím, zda budu plánovat riskování zatčení příští den, odpověděl bych, že vůbec ne. To bylo rozhodnutí naráz. Když jsem seděl v klinice, pomyslel jsem si, že to je to, o čem jsem mluvil, že se má dělat. Co mě drželo? Udělal jsem závěr, že se jedná o věc, která mě zdržovala, totiž fakt, že jsem nikoho nepřesvědčil, aby šel se mnou.

Stále jsem pracoval se skupinou pro právo na život, ale nyní tomu bylo jinak. Jak mohu odejít, když se asi zde chystají zabít děti. Čeho se bojím a co mě drží, abych se nepokusil zachránit život tohoto dítěte?

Rozhodl jsem se, že až přijdou pacientky, budu na klinice a pokusím se je přesvědčit, aby nešly k interrupci. Budu sedět před dveřmi a postavím své tělo mezi ně a interrupčníky.

Když jsem vešel, byla tam recepční, která věděla, kdo jsem. Sdělil jsem jí své poselství a ona řekla, že mám odejít. Řekl jsem, že zůstanu. Tak jsem tam seděl. Asi po patnácti minutách, když nikdo nepřicházel, podala mi recepční sluchátko a řekla mi, že je na drátě policista. Ten se mě ptal co dělám a já jsem mu řekl, že jsem angažován v hnutí pro život a protestuji proti interrupcím. Dodal jsem, že zabíjejí děti a já hodlám zabránit zničení lidského života. Pokusil jsem se říct proč jsem tam, aby věděl, že ruším ne proto, abych jen rušil.

Policista mi radil, abych odešel a že klinika je soukromým majetkem. Poděkoval jsem mu za radu, zavěsil jsem a zůstal právě tam, kde jsem byl. Čekal jsem dalších třicet minut a stále nikdo nepřicházel. Šel jsem se podívat, zda Lilliana nebo někdo jiný není před budovou, a když jsem vycházel, přišla policie a informovala mě, že jsem zatčen. Podali mi příkaz k vzetí do vazby, kde bylo, že jsem zatýkán kvůli kriminálnímu přestupku třetího stupně. Velmi se omlouvali a zřetelně se necítili dobře. Posadili mě dozadu do auta bez pout a omlouvali se celou cestu. Formálně mě nezapsali. Nechali mě na chodbě policejní stanice. Umožnili mně zatelefonovat si, a tak jsem volal Johnu Wingertovi a řekl jsem mu, co se stalo. Měli jsme již předem promyšlený plán pro tento případ, který se mohl stát komukoliv z nás. Měl hned zatelefonovat ostatním aktivistům a sdělovacím prostředkům.

Potom mě policie odvezla do soudcova soukromého domu, kde měl kancelář. Soudce Hubert Richter mě hned obžaloval. Propustil mě na kauci a stanovil datum pro soudní přelíčení. Když jsem opustil jeho dům, média už tam byla a potom se objevil příběh na prvních stranách.

- Kingston - Kněz protestující proti interrupcím byl zatčen ve středu měst-

skou policií a obviněn z přestupku vniknutí do úřadu kingstonského porodníka a gynekologa Dr. Williama Feldmana.

Otec Rick Welch, obžalovaný před městským soudcem Humbertem Richterem, byl propuštěn s podmínkou, že se nevrátí do Feldmanovy kanceláře, dokud neodpoví na obvinění před městským soudem 4. března. Kněz z Hory sv. Alfonse dostal týden na sehnání obhájce. Obvinění bylo podepsáno Georgem Senorem, vedoucím údržby a ostrahy v lékařském komplexu v Pine Street.

Média byla jako vždy uniformě nepřátelská. Místní noviny The Daily Freeman přinesly dominantní postoj:

Protestující proti interrupcím v okrese Ulster použili rozmanitost publicity při hledání triků pro získání pozornosti pro jejich upřímně míněné názory. Lití zvířecí krve na prahy, držení celonoční stráže před nemocnicemi, vylepování protestních vět na úřady Planned Parenthood a strkání letáků do rukou pacientek vcházejících do soukromých kanceláří lékařů, to je jen část toho, co se děje.

Ale promyšlené aktivity vedoucí k zatčení Otce Ricka Welche asi posunuly informační aktivity této skupiny příliš daleko... P Welch vstoupil neohlášen a nepozván do místností Dr. Williama Feldmana, porodníka. Byl tam získávat doktorovy pacientky pro svůj protiinterrupční postoj... Takový kněz, který sliboval sloužit Bohu službou lidstvu soucitem, napadne soukromí a využívá emocí žen v takovýchto osobních okamžicích, aby získal publicitu za každou cenu, což je v každém případě porušením jeho zasvěcení.

Myslel jsem, že budu mít velké potíže se svými představenými. Upřímně řečeno jsem neplánoval, co se stalo, ale svým způsobem jsem to musel, protože celý můj život se odvíjel v tomto směru a byl činem svědomí, které jsem cítil jako imperativ v této chvíli. Moji představení mi předtím řekli, abych neplánoval akce uvnitř kliniky. V mé mysli tato akce byla neplánována, prostě se stala. Dva prefekti studentů mě velmi podporovali a souhlasili s tím, co jsem dělal. Dokonce rektor, který původně řekl, že nesouhlasí s mým plánováním jakékoliv akce uvnitř, nijak nezasáhl. Vše, co udělal, bylo, že mě upozornil, co by to mohlo znamenat pro mou budoucnost. Řekl, že má práce pro život by mohla být konečná, což znamenalo, že by to mohlo být něco, k čemu přilnu a nikdy se z toho nevymaním. Báł se také, že mé uvěznění by mě mohlo odcizit od starších kněží, kteří nepochopí, proč tento mladý kněz byl uvězněn.

Dopadlo to tak, že mnoho starších kněží, když četli o tom, co se stalo, bylo velmi vstřícných. Můj představený byl korektní, i když práce pro život byla konečná. Měl pravdu a jsem šťasten, že měl pravdu. Je to něco ve mně, co nemůže být vykořeněno.

/pokračování příště/

Rakousko

V říjnu 1998 se v Salzburku sešlo 280 delegátů k projednávání krize v Rakousku. Vybrala je biskupská konference, aby zastupovali široké spektrum názorů.

Program začal nešporami v pátek za přítomnosti nuncia, jenž přečetl "Dialogu pro Rakousko" apoštolské požehnání papeže. Vlastní program začal v sobotu. Byli přítomni všichni rakouští biskupové vyjma kardinála Schönborna, který byl v nemocnici. Při zahájení biskup Weber připomenul, že se všichni sešli k diskusi, protože rakouská Církev byla na špatné cestě. V sobotu se diskutovalo. Jako pozorovatelé byli přítomni sekretáři německé, švýcarské a holandské biskupské konference.

Neděle začala slavnostní mší v katedrále. Koncelebrovali všichni biskupové. Vedle biskupa Aloise Kathgassena z Innsburku stála a držela kalich při rozdávání Eucharistie Ingrid Thurrherrová, členka skupiny "My jsme církev". Měla kolem krku štolu na znamení, že je pro svěcení žen.

V neděli bylo hlasování. Biskupové nedostali žádný hlas. 75% bylo pro svěcení žen na jáhenky, 88% pro větší slovo věřících při nominaci biskupů, 87% pro dovolení rozvedeným a znovu civilně sezdáním přijímat Eucharistii za jistých podmínek, 75% pro respektování rozhodnutí ve svědomí ohledně kontroly porodnosti, 100% ohledně národního referenda o dodržování neděle jako dne klidu, 84% pro urychlení laicizace kněží, kteří se chtějí oženit. Tyto výsledky hlasování překvapily všechny. Biskupové Küng z Feldkirchu, Krenn ze St. Polten a arcibiskup Eder ze Sazburku rychle zdůraznili, že některé z návrhů jsou v rozporu s církevním učením a biskup Kapellari řekl, že církevní učení se musí brát vážněji než tomu bylo v některých případech. Biskupové řekli, že se budou zabývat návrhy na příštím zasedání biskupské konference.

Hercegovina

Generál řádu františkánů nařídil svým kněžím v Hercegovině, aby předali osm farností místním biskupům. Dva františkáni byli vyloučeni z řádu: P. Bozo Rados a P. Bonifacije Barbaric. P. Rados napsal knihu "Svaté srdce", ve které obvinil dva papežské nuncie z toho, že přizvali armádu k potlačení demonstrace proti vytěsnění františkánů z farností v březnu 1997. Františkáni působí v Hercegovině od 12. století.

Řím

Během interview v Římě byl obviněn z krutého antisemitismu vicepostulátor v beatifikačním procesu Pia XII. pater Kurt Peter Gumpel, německý jezuita. Gumpel řekl, že je přítel Židů, ale ptal se, zda židovská kritika

"bázlivosti" Pia XII. před nacistickou hrozbou nebyla míněna jako útok na Církev. Řekl, že je potřeba také zkoumat postoje Židů vůči křesťanství v minulosti. Nepřijatelná prohlášení vůči křesťanství mohou být nalezena v Talmudu. Židé Marx a Engels řekli, že náboženství je opium lidstva a 80% členů první sovětské vlády byli Židé. Tyto věci je třeba připomenout, když se mluví o chybách Církve. Někteří židovští kritici dělají nátlak na křesťany a chtějí je ponížit. Gumpel řekl, že Pius XII. zachránil 800.000 Židů před nacisty. Vrchní rabín ve Vídni Paul Chaim Eisenberg řekl tisku, že Gumpelovy poznámky jsou hluboce zraňující a číslo 800.000 je nerealistické. Tak velká nebyla židovská komunita v Itálii. Prezident Koordinačního výboru pro křesťansko-židovskou spolupráci v Rakousku prof. Gerhard Bodendorfer /katolický laik přednášející na univerzitě v Salzburku/ napsal nunciovi, aby byl Gumpel napomenut.

Bulharsko

Církev vede kampaň proti interrupcím, což vzbudilo nepřátelství mnohých. Biskup Christo Projkov řekl: "Jenom protestanti ukázali pohotovost připojit se k nám. Pokud jde o pravoslavné věří totéž co my, ale nepůjdou do ničeho spolu s katolíky."

V zemi se provádí 120.000 interrupcí ročně, zatímco se rodí jen 60.000 dětí. Porodnost je o 7% nižší než počet zemřelých. Kampaň pro život začala v září v Sofii v řeckokatolické katedrále. Katolíků je 90.000, což je 1% obyvatel. Jsou zde dvě diecéze. Katolíci rovněž nedostali zpět církevní majetek zabavený komunisty.

Velká Británie

Třetina lékařů ve státních nemocnicích odmítá provádět interrupce. Doktoři konečně uznali, že jejich povoláním je život zachraňovat a ne ničit. Letos počet interrupcí v Anglii a Walesu dosáhl nejvyššího bodu v 90. letech.

Glasgowská arcidiecéze zachránila 87 dětí. Je to výsledek akce na poskytování finanční pomoci ženám váhajícím, zda jít na interrupci. Akci zahájil kardinál Thomas Winning v březnu 1997. Pomoc těmto ženám v nouzi pochází z dobrovolných darů.

Rev. John Cairus, který vedl odpor proti použití haly patřící protestanské Církvi Skotska, pro účely zednářské lóže, byl povýšen na místo moderátora pro všeobecné shromáždění církve. Velká oranžská lóže Skotska chtěla mít v hale shromáždění k připomenutí 200. výročí svého založení.

Rakousko

V zemi pracuje odbočka Human Life International. Vede ji ve Vídni prof. Dietmar Fischer, který pracuje ve dne v noci s tuctem dalších spolupracovníků. Zachrání tak asi 400 dětí ročně. Personál centra se modlí s příchozími až osm hodin denně v kapli HLI. Nyní bylo otevřeno další poradenské středisko v Grazu. Rakousko je dnes vymírající zemí /1, 2 dítě na rodinu/. Interrupcemi je zabito 100 000 dětí ročně. 20% obyvatel tvoří cizinci, hlavně muslimští Turci. Polovina manželství končí rozvodem. Jestliže to tak půjde dál, bude žít v zemi víc Turků než Rakušanů.

Švýcarsko

19. září 1998 v Zugu otevřel arcibiskup Wolfgang Haas novou odbočku HLI. Bylo přítomno 100 lidí. Kancelář má jednu místnost a je v soukromém domku Reintera a Anity Walserových. 5. října HLI uspořádala modlitební večer u parlamentu na protest proti další liberalizaci interrupčního zákona. Nyní musí povolení k interrupci podepsat dva lékaři, což chce parlament zrušit, pak by následovalo v zemi referendum.

Nový Zéland

Jako Švýcarsko, je i N. Zéland jednou z nejkrásnějších zemí světa, ale také jednou z nejvíce sekularizovaných. HLI klade houževnatý odpor kultuře smrti. Navzdory všem potížím mají matky a mladí lidé zájem o jeho činnost. HLI čelí snahám PP, světové organizace hlásající hedonismus a volný přístup k interrupcím. PP je v zemi již 50 let. HLI poskytuje celou škálu služeb: těhotenské testy a rady, ultrazvuk, finanční pomoc, dočasný útulek pro nastávající matky, různé propagační materiály. Velkou úlohu hraje formování mladé generace. Z 57 308 porodů v roce 1996 bylo 41% nemanželských. Dnes je porodnost 1,6 na rodinu. Je zde velké procento porodů mladistvých. Interrupce vzrostly o 80% za posledních 10 let. Bylo to 13 620 v roce 1995. To ale nezahrnuje potraty v důsledku používání pilulek a nitroděložních tělísek. Modleme se za Nový Zéland, který má víc ovcí než lidí.

Řím

Přes 3.000 katolíků se shromáždilo v Římě v říjnu 1998, aby oslavili desáté výročí Ecclesia Dei, což je papežský indult umožňující používat Tridentský ritus. Poutníci slyšeli hlas papeže který vyzval všechny biskupy, aby pochopili a obnovili pastorační péči o ty věřící, kteří jsou oddáni starému ritu.

Ecclesia Dei byla odpovědí na schisma vytvořené arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, který v roce 1988 vysvětil biskupy v rozporu s Římem. Ve stejné

době, kdy oznámil Lefebvrovu exkomunikaci, papež také řekl: "Chci říci všem katolickým věřícím, kteří přilnuli k některé z minulých liturgických a disciplinárních norem latinské tradice, že si přeji usnadnit jim jejich církevní spojení tím, že podnikám nutné kroky, které garantují respekt k jejich legitimním touhám." Papež žádal o "podporu biskupů a těch, kdo jsou začleněni v pastorační službě Církve"

K poutníkům promluvil i kardinál Josef Ratzinger, který konstatoval, že Ecclesia Dei dala vzniknout několika energickým novým řeholním komunitám, jež nyní slouží Církvi "plny horlivosti a radosti, jakož i hlubokého spojení s papežem" Díky indultu "mnoho věřících bylo posíleno v radosti žít liturgií a v jejich lásce k Církvi" Proto je výročí Ecclesia Dei "především příležitostí k díkůčinění"

Přesto, řekl, že cesta nebyla snadná. Připustil, že potíže se zvětšují, protože biskupové stejně jako kněží v věřící považují úctu ke staré liturgii za element rozdělení, který nedělá nic než rozruch v církevní komunitě a otevírá cestu k podezření o chabém projetí II. vatikánského koncilu a poslušnosti legitimním pastýřům Církve"

Kardinál řekl, že tato podezření jsou nepodložená. Zdůraznil, že II. vatikánský koncil jenom žádal revizi liturgických forem a nabídl několik všeobecných pomůcek k této reformě. Bylo by vážnou chybou klást obě liturgické formy do rozporu. Jak starý tak nové rity mohou přispět k hlubšímu pochopení liturgie. Kardinál se zmínil o tom, že starý ritus by mohl vést k pasivitě věřících, zatímco nová forma by nemusela dostatečně zdůraznit obětní charakter mše. Zdůraznil, že jakákoliv liturgická forma může být zneužita a trval na pečlivé pozornosti ke schváleným formám. Vyjádřil naději, že liturgie povolená Ecclesia Dei bude považována za zdroj inspirace, který by mohl pomoci Církvi dosáhnout vize Koncilu o pravé liturgické reformě.

Praha

Dostali jsme nový arcidiecézní Zpravodaj (č. 1/99). Kromě úvah a zpráv o životě v Církvi je na předposlední straně karikatura. Autor Antonín Málek vykreslil mši podle Tridentského ritu. V lavicích jsou věřící s počítači (asi prostředky k překládání latiny). Nad svatostánkem odchází pryč Bůh Otec zakrývající si oči rukama. Také holubice odlétá. Nehledě na urážlivé zobrazení Boha Otce (vetchý stařeček), je trochu podivná představa, že by Bůh prchal před Tridentskou mší. Je to neúcta k tradici Církve a ke mši vůbec. Poněkud pubertální a neuvážený žert. Odpovědným redaktorem časopisu je Pater P. Kuneš.

P. ing. Karel Dachovský

Genese Československa

Prof. Dr. Josef Kalvoda, emeritní profesor historie a politologie na St. Joseph College West Hartford, USA, odešel z Českoslovenka již v roce 1948 a trvale se usadil v USA. Napsal několik knih. Je autorem stovek článků a recenzí. "Genese" vychází nyní v češtině, v překladu Aleše Valenty ji vydala PANEVROPA, Vyšehradská 4, 120 00 Praha 2. Má 607 stran. Kniha je věnována "těm, kdo hledají pravdu, milují svobodu a bojují za spravedlnost"

Objektivnost autora nás provází celým dílem, které je nepostradatelné pro historika, politologa a každého, kdo má zájem o to, jak skutečně vznikl náš první stát v roce 1918. Materiál je rozdělen do 17 kapitol. Začátky jsou na prahu války v roce 1914, vývoj je sledován až do roku 1918 a dále v kapitole o reflexi je uveden problém vzniku Československa a co bylo poté.

USA

Pater Jim Collan, farář v Rochesteru, byl biskupem suspendován. Jeho kostel (kde působil 22 let) byl známý jako místo, kde nekatolíci mohou přijímat Eucharistii. Také zde bylo žehnáno svazkům homosexuálů. Jeho pastorační asistentka nosila při mši albu se štolou a modlila se místo kněze eucharistické modlitby.

Německo

Kardinál Joachim Maisner vyzval katolíky, aby bránili plánům některých politických stran zavést do země pilulku RU 486, působící umělý potrat. Přirovnal pilulku k nástroji smrti a srovnal ji s plynem Zyklon B používaným za války v koncentračních táborech. Sociální demokratka Regina Schmidt-Zadelová kritizovala jeho slova jako "nevkusná"

Nepál

Policie zabila dva křesťany. To není první případ. Křesťanů je v Nepálu 2%. Jsou ohrožováni marxisty operujícími v západních horách a hinduistickým hnutím BJP, které si dalo za úkol vyhnat křesťany ze země.

Severní Irsko

Biskup z Downu a Connoru vyzval lid Severního Irska, aby odporoval úsilí zavést liberální zákonodárství o interrupci, platné v ostatních částech Velké Británie. Interrupce v Severním Irsku je povolena jen v případech ohrožení života matky nebo když by těhotenství přineslo vážnou újmu fyzickému nebo duševnímu zdraví matky.

Čína

Vatikán ostře odsoudil čínské úřady za sexuální vydírání uvězněných kněží. Tito kněží z podzemní katolické Církve jsou soustřeďováni v Xushui. V celách jim uklízejí prostitutky snažící se navázat sexuální kontakt. Vše nahrává video.

Portugalsko

Nová bazilika Svaté Trojice pro 10.000 lidí ve Fatimě se začne stavět v roce 2000. Bude stát 18 miliónů dolarů. Architektem je Řek Alexander Tombas.

Vatikán

Vatikán přijme měnu euro. Dosud byl napojen na italskou liru, takže není jiná alternativa.

Opět mariánská zjevení...

V Perspektivách /příloha Katolického týdeníku/ 29. 11. 1998 se Tomáš Machula zabývá citlivou otázkou mariánských zjevení. Činí tak celkem objektivně až na několik detailů. Článek je víceméně recenzí knihy B. J. Groelschela "Tichý, jemný hlas", kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství jako svého druhu praktický návod jak rozeznat pravá mariánská zjevení od nepravých. Velmi užitečné je zejména rozdělení na zjevení autentická /Církví uznaná/, zjevení problematická /důvěryhodně působící, ale dosud neuznaná, např. Medjugorje/, falešná /nepravá, ale vizionář je subjektivně přesvědčen o jejich pravosti/ a podvodná.

S některými Machulovými tvrzeními bych přesto polemizoval. Báł bych se například říci, že "uznaná soukromá zjevení nejsou Církví prohlášena za jistá, pouze za pravděpodobná" Tato informace je nepřesná. Papež sv. Pius X. vydal k tomu odpovídající prohlášení, které pouze sděluje, že katolická církev není kompetentní zjistit, jestli se dotyčnému vizionáři opravdu zjevila Panna Maria nebo někdo jiný, nebo nikdo. Církev nemá pravomoc policejního orgánu, aby toho, kdo se zjevuje, legitimovala. Kompetence Církve spočívá pouze v tom, aby zjistila, jestli obsah zjevení neodporuje Božímu zjevení Starého a Nového zákona, zda se uskutečnily nějaké zázraky a jestli jsou vizionáři duševně zdraví a mravně bezúhonní. Dál její pravomoc končí, neboť její poslání spočívá v předávání /tradování/ poselství Božího zjevení a ne na zkoumání, kdo že se to vlastně zjevil.

Pokud ale Církev uznala zjevení Pána Ježíše sv. Markétě (úcta Nejsvětějšího Srdce) a zjevení v Lurdech, ve Fatimě či v Akitě za pravá, rozhodně to neznamená, že by je prohlásila pouze za "pravděpodobná". Není-li totiž v její kompetenci stanovit, že se tam skutečně Panna Maria zjevila, nemůže ani prohlásit, že tato zjevení jsou "pravděpodobná". Tím by překročila svoji kompetenci. Role Církve v této záležitosti se dá přirovnat k roli prokurátora při vyšetřování. Dojde ke spolehlivému závěru o vině vyšetřovaného, ale není kompetentní tuto vinu veřejně vyhlásit. To je kompetencí soudu. Právě tak Církev dospěla ke spolehlivému závěru, že např. ve Fatimě se zjevila třem dětem Panna Maria, předloží veřejnosti důkazy o tom, ale dál její pravomoc končí. Pouze Bohu, další instanci, přísluší pravomoc vyhlásit s neomylnou jasností to, co Církev vyšetřila a zjistila. Bůh tak činí většinou velkými, evidentními zázraky, které se na místech zjevení odehrávají - ve Fatimě např. pověstný sluneční zázrak, v Lurdech zázračná uzdravení, v Medjugorje četná obrácení a změny hříšného života, dále jsou to splněná proroctví, jako např. fatimská předpověď druhé světové války a sovětského komunismu.

Je také matoucí tvrzení, že vizionáři se "při interpretaci svých zjevení v určitých bodech mýlili". Ano, vizionáři neslyší Pána Ježíše nebo Pannu Marii pouze fyzickými ušima. Církevní odborník na mariánská zjevení René Laurentin právem poukazuje na to, že vizionář dostává milost proniknout do nadpřirozené sféry, vnímá něco, co je vlastní pouze andělům a na co je lidská vyjadřovací schopnost krátká, aby to odpovídajícím způsobem sdělila. Proto může dojít k omylům, k dezinterpretaci, ale ne v podstatných věcech. Zcela určitě ne tam, kde teologický obsah zjevení podle výroků příslušné církevní autority není v rozporu s vírou a mravy, se zjevením Starého a Nového zákona. Vizionář se může mýlit v údajích času či místa, ale nikoli v teologicko-morálním obsahu poselství, jestliže je zjevení pravé.

Stejně tak bych se neodvážil vyslovit větu "Lze být dobrým katolíkem i bez poselství z Fatimy" bez uvozujících souvislostí. Jinak je to zavádějící. Samozřejmě, že lze být dobrým katolíkem i bez poselství z Fatimy, ale proč byla vůbec tato věta vyslovena? Dovolil bych si malé přirovnání. Je možno pochopitelně při studiu na vysoké škole získat výbornou a dosáhnout magisterského diplomu i bez doplňkového semináře, ale proč tuto samozřejmou větu vyslovovat? Pokud některý student to činí, prozrazuje tím jenom, že ho trápí výčitky, proč na ten seminář nechodí, že by přece jenom měl... Není to stejné jako u poselství z Fatimy? Uznáváme, že jsou věřící jiným způsobem založení, které fatimské poselství /nebo jiné/ neoslovuje, ale pokud Církev výslovně uzná, že zde není nic v rozporu s vírou a mravy, nedá se pochybovat o bezúhonnosti vizionářů ani o jejich duševním zdraví, jsou zde doloženy zázraky a Církev tam organizuje poutě, dokonce i papež tam přijel, potom rozhodně není v pořádku, když některý katolík ostentativně pohrdá tímto

poselstvím a znevažuje ho. Nikdo jej samozřejmě nenutí a nevyzývá, aby do Fatimy /nebo jiné podobné místo/ jel, aby veřejně obhajoval její pravost a konal pobožnosti podle pokynů poselství tohoto zjevení. Máme však právo po něm chtít, aby se choval k tomuto výroku Církve s úctou a alespoň připustil možnost, že tam promluvila Matka Boží, která je také Matkou nás všech, neboť nás pod křížem zrodila k věčnému životu. Výrok "Lze být dobrým katolíkem i bez poselství z Fatimy" rozhodně není projevem této úcty.

Pokládal bych také za fair, kdyby pan Machula, když polemizuje s údajnou výzvou fatimským vizionářům, aby se "modlili za duše v pekle", upozornil, že toto Panna Maria zcela určitě neproněsala a ani sestra Lucie, hlavní interpret výroků Matky Boží, nikde nesděljuje. Jde nepochybně o falzifikát, jakých už poznalo zjevení ve Fatimě celou řadu. Cožpak by církevní autorita prohlásila fatimské zjevení za pravé, kdyby tam stála taková výzva?! Je to nesmysl.

Celkem dva papežové navštívili Fatimu: poprvé Pavel VI. r. 1967, celkem dvakrát pak Jan Pavel II. Při své první návštěvě r. 1983 děkoval Panně Marii za své uzdravení ze zranění při atentátu r. 1981. Byla by naivní představa, že Sv. Otec při své vroucí modlitbě k Matce Boží věřil v její pouhé "pravděpodobné" zjevení. Nikoliv, Jan Pavel II. je o autenticitě zjevení ve Fatimě stoprocentně přesvědčen, což mnohokrát prohlásil zcela veřejně. Samozřejmě, že v tomto není papež neomylný, nicméně má snad někdo o tom lepší informace než on?

Radomír Malý

Krátkozraká politika

Naše média včetně KT /Perspektivy/ si vzaly na paškál rakouského biskupa Kurta Krenna za Sankt Pölten. Tento hierarcha, známý svou pravověrností a neústupností tam, kde se jedná o zjevenou pravdu Kristovu, se dostal do veřejného konfliktu s předsedou Biskupské konference Rakouska kardinálem Schönbornem z Vídně. Vytkl mu, že při listopadové návštěvě rakouských biskupů ad limina v Římě předložil papeži zprávu o stavu diecézí, do níž byla dodatečně zakomponována stížnost na Krenna, že prý je příliš autoritářský, neschopný dialogu a zastával se kardinála Groera, obviněného z údajné homosexuality a pedofilie, což vyvolalo protestní manifestaci sedmi tisíc lidí, požadujících jeho odvolání. Biskup Krenn si stěžoval, že tento dodatek vůbec nečetl a dozvěděl se o něm až v Římě. Kardinál Schönborn však tvrdí, že "všechno bylo pečlivě zaprotokolováno a postupovalo se podle obvyklých pravidel" Krenn posléze použil silných slov, že "všichni lháři by měli konečně už držet hubu", což samozřejmě obracejí média proti němu.

Případ je jasný a potvrzuje jenom to, co si stále více lidí uvědomuje. V ka-

tolické církvi nevládnou biskupové, ale vnitřní nátlakové skupiny, které mediálním terorem a tlakem přes politické kruhy chtějí prosadit to, co církevní autorita zákonitě musí odmítat: svěcení žen, bezhříšnost mimomanželského sexu a antikoncepce, připuštění rozvedených a znovu /necírkevně/ sezdáných ke svátostem, odbourání celibátu a možnost hlásat z kazatelen i kateder teologických fakult nejnehoráznější bludy /pod záminkou pluralismu/.

Jak na to biskupové reagují? Křivdili bychom jim, kdybychom je vinili z hereze. Naprostá většina biskupů v německy mluvících zemích je pravověrná a dává při různých příležitostech najevo, že nesouhlasí s těmito rozvratnickými pokusy. Jenže stačí pouze "nesouhlasit"? Co je platný nesouhlas, když titíž biskupové jmenují do vysokých církevních úřadů osoby známé svým neomodernistickým smýšlením, udělí jim kanonickou misi pro výuku na fakultách, účastní se schůzí katolických spolků ovládaných těmito lidmi a vychvalují je. Tento dvojaký postoj se ospravedlňuje údajnou potřebou dialogu, pluralismem v Církvi a "láskou". Takový trend převládá prakticky u všech biskupských konferencí těch evropských zemí, které jsou zasaženy modernismem. A pokud někdo odvážně vykročí z řady a mocí svého biskupského úřadu opravdově zakročí proti bludům a rozvratu, potáže se se zlou nejen u hlasatelů neomodernismu, ale i u svých biskupských spolubratří. Biskup Krenn od prvopočátku byl neomodernistickým skupinám solí v očích, protože odmítal jmenovat do funkcí lidi s nimi svázané a nic nedbal na to, že média právě jim dělaly reklamu a požadovaly jejich nominaci s ohledem na jejich "věhlas" a "popularitu".

Krenn se nebál uplatnit církevní tresty proti benediktinskému faráři Udovi Fischerovi, i když právě tento kněz je už dlouhou dobu mediální hvězdou. Pro Krenna byly rozhodující necírkevní postoje Fischerovy a bludy, což bylo nalezeno v jeho spisech samotnou Kongregací pro nauku víry. Krenn taktéž odmítá vést dialog tam, kde ho skutečně vést nelze: o celibátu, antikoncepci, předmanželském sexu a údajné "decentralizace" moci v Církvi. Chová se přesně podle pokynů sv. Jana ohledně vztahů s bludaři, jak je vyložil ve svých třech listech v Novém zákoně. Stejně se choval k heretikům ve 4. století za dob Ariova bludu velký biskup a církevní učitel sv. Athanasius, jenž, mimochodem, se stal také terčem útoků nejen ariánů, ale i svých biskupských spolubratří.

Známý nestor pokoncilových heretiků Hans Küng po rezignaci vídeňského kardinála Groera se nechal slyšet, že prý teď je třeba vyvinout tlak, aby byli nuceni rezignovat všichni prý krajně reakční a diktátorští biskupové, kteří nejsou schopni dialogu. Uvedl dokonce i jejich pořadí: Haas z Churu, Krenn, Dyba z Fuldy, Meisner z Kolína nad Rýnem, Eder ze Salcburku a Schönborn z Vídně. Tento scénář se plní. Statečný švýcarský biskup Haas byl částečně zneškodněn přeložením do Lichtenštejnska, teď je na řadě

Krenn. Podaří se rozvratníkům jejich záměr?

Jsou obavy, že ano, pokud se ostatní rakouští biskupové za něho nepostaví. Postoj kardinála Schönborna je nepochopitelný. Tento dominikán, profesor teologie a žák věhlasného Urse von Balthasara nikdy nenajde u neomodernistů milost, protože je autorem pravověrného Katechismu katolické církve, jenž stanoví pravdy víry a morálky jednoznačně bez možnosti dvojího výkladu, který kontestující teologové se svými stoupenci tolik potřebují. Toto mu nikdy neodpustí. Jestli se domnívá, že ústupky modernistickým tlakům otupí jejich ostří, je na omylu. Bezděčně se zde nabízí přísloví "čiň dobře čertu..." Víme, čím se odmění. Až budou zlikvidováni Krenn, Dyba, atd., dojde řada i na Schönborna.

Neomodernistický rozvrat v Církvi by byl nemyslitelný, kdyby všichni biskupové táhli za jeden provaz a chovali se jako Krenn. Jenže tady je právě kámen úrazu. Postrachem biskupů jsou totiž média. Jakmile označí některého za "konzervativce" a "fundamentalistu", případně za "diktátora" a "neschopného dialogu", může to mít pro něj finanční následky jako kupř. ve Švýcarsku, kde jednotlivé kantony vyplácejí duchovní podle vlastních kritérií, mezi nimiž dominuje právě požadavek "být demokratický", t.j. tolerovat vnitrocírkevní rozvrat. Na tom ztroskotal biskup Haas. Většina farářů mu vypověděla poslušnost proto, poněvadž se bála, že by nemusela dostat od kantonu finanční příspěvek, kdyby mu zůstala věrná. Mediální teror dokáže udělat hodně. Je schopen člověka úplně společensky znemožnit, učinit ho netvorem v očích národa. Tak se stalo Krennovi, z jehož "bigotnosti" a "fundamentalismu" si dělá televize vtipy a tisk ho líčí jako středověkého inkvizitora, jenž by okamžitě upaloval, kdyby mohl.

Jen pár pravověrných časopisů s malým nákladem informuje o pravé podobě biskupa Krenna - o jeho dobré veselosti, laskavém vztahu k lidem, hluboké zbožnosti a obrovských vědomostech. Krennova charitativní činnost je taková, že mnoho jeho kritiků by se mohlo před ním schovat. S oblibou například chodí do věznic, dokonce na Štědrý večer, kde tráví s vězni štědrovečerní pohodu až do rána, když předtím pro ně slouží mši svatou. Chválou na Krenna nešetřil při své nedávné návštěvě Rakouska Svatý Otec. To všechno by bylo samozřejmě předmětem ocenění, kdyby nebylo Krennova "fundamentalismu", tzn. kdyby tento biskup ustoupil neomodernistickému nátlaku. To on neudělal a je mezi biskupy osamocen.

Biskupové v německy mluvících zemích nezažili komunismus, nejsou proto zvyklí na mučednictví. Tato zkušenost mnoha katolíkům na Západě chybí, proto ty ponižující kompromisy jdoucí až k podrazům vůči vlastnímu spolubratrovi, jenž má odvahu chovat se jinak. My však víme, že konečné slovo bude mít jednou Pán, který vyvedl Církev ze stejně nebezpečného ohrožení ariánským bludem ve 4. století a nepochybně učiní totéž i nyní.

Modleme se za to a zahrňme do svých modliteb i statečné biskupy jako je Krenn, aby vytrvali a také ty méně statečné, aby našli odvahu dobrých pastýřů bránících stádo proti vlkům.

Radomír Malý

Jak poslouchají magisterium?

Vatikánská Kongregace pro nauku víry loni v srpnu prohlásila téze jezuity Antonyho de Mella za neshodné s učením Církve. Přesto však jeho knihy se neustále v katolických knihkupectvích prodávají. Přitom nejde o drobný nesoulad. Jestliže autor fakticky rozměňuje pojem osobního Boha /což kongregace výslovně uvádí/ a Ježíše Krista klade na stejnou úroveň s duchovními guru buddhismu a hinduismu, jestliže tvrdí, že přesvědčení o vlastním náboženství jako jedině pravém je fanatismem, potom je zde závažný rozpor, který by měli katoličtí knihkupci brát na vědomí.

-rm-

Postoj Církve k Pinochetovi

. Bývalý předák socialistické strany v Chile José Viera Gallo vydal svědectví, že v kritickém roce 1973, kdy generál Pinochet provedl vojenský převrat, usiloval chilský primas kardinál Raul Silva Henriquez zabránit vojenské diktatuře a hledal cesty k pokojnému řešení problémů bez krveprolití. Kardinál patřil k ostrým kritikům sesazeného prezidenta Allenda, jehož vláda vedla zemi k chaosu, anarchii a hladu. Henriquez a další biskupové dospěli nakonec k názoru, že Pinochetův vojenský převrat byl jediným řešením, které zachránilo zemi před katastrofou, i když ne řešením nejšťastnějším. Kardinál a církevní reprezentace vystupovali během Pinochetovy vlády proti porušování práv člověka a zbytečným represím.

Gość niedzielny 37-1998

Kampaň proti eutanázii v USA

Arcibiskup Detroitu kardinál Adam Maida se ostře ohradil proti tvrzení lékaře dr. Kevorkiana, propagátora autanázie, známého pod názvem "Doktor Smrt", který v souvislosti s novým zákonem státu Michigan, zakazujícím eutanázii, obvinil katolickou církev, že "požaduje od lidí, aby co nejvíce trpěli". Kardinál vyzval kněze, aby co nejvíce vysvětlovali lidem tuto problematiku v kázáních a při výuce katechismu.

GN 37-1998

Kříž do Osvětimi patří

Ministr bez portfeje polské vlády Jerzy Marek Nowakowski se kategoricky vyslovil pro setrvání velkého osmimetrového kříže na místě bývalého koncentračního tábora v Osvětimi. Jak známo, tento kříž, pod nímž Sv. Otec celebroid mši svatou, je předmětem protestu některých představitelů Židů, kteří považují osvětimský koncentrační tábor, v němž zahynulo více než milion osob židovského původu, za čistě židovský hřbitov a přítomnost kříže tento charakter prý narušuje. Ministr odmítá tuto argumentaci. V Osvětimi přece zahynuly tisíce Poláků - katolíků a křesťanů z jiných zemí. Krom toho je dosud nezmapováno, kolik mezi Židy, kteří se stali obětí holocaustu, bylo katolických konvertitů, neboť nacisté nerozlišovali mezi Židy ortodoxními, ateisty a pokřtěnými, proto v plynové komoře zahynula i katolická řeholnice sv. Edith Steinová.

GN 37-1998

Zemřel Julien Green

Téměř bez povšimnutí prošlo loňského roku úmrtí katolického francouzského spisovatele Juliána Greena, autora knih "Bratr František", "Tisíc otevřených cest" aj. Bylo mu 98 let. Narodil se a byl vychován v protestantské rodině, konvertoval však. O jeho duchovní cestě vypovídá Deník, který si pečlivě vedl od r. 1926. Green se snaží ve svých dílech vyjádřit, že víra je skutečně Božím darem, ale člověk musí neustále pečovat o její rozvoj.

GN 37-1998

Odhaleny tajné dokumenty

Nacisté plánovali v letech 1943 - 4 útok na Vatikán, aby mohli unést papeže Pia XII. Vyplývá to z nového pramenného materiálu, který publikovala italská historička Anna Lisa Carlottiová. Podle těchto dokumentů měli členové SS v italských uniformách vtrhnout v noci do Vatikánu a tam povraždit pracovníky kurie. Poté, jakoby pro záchranu papeže, měli jednotky tankové divize "Herrmann Göring" vstoupit do Vatikánu, odzbrojit vojáky SS převlečené do italských uniforem a odvézt Pia XII. do Německa. Následovat měla nová fáze pronásledování Církve v Evropě.

GN 48-1998

Deset let semináře sv. Petra

Kněžský seminář sv. Petra ve Wigratzbadu na německo-švýcarském pomezí oslavil deset let svého trvání. Je veden Kněžským bratrstvem sv. Petra,

jež vzniklo taktéž před deseti lety, když se 11 kněží a 1 jáhen odtrhli od Kněžského bratrstva sv. Pia X., vedeného známým arcibiskupem Lefébvre. Toto bratrstvo celebrou liturgii v ritu sv. Pia V., používaného před II. vatikánským koncilem. Vatikán v té době povolil celebraci v tomto ritu, nicméně arcibiskup Lefébvre vysvětil bez souhlasu Říma 4 své kněze na biskupy, což objektivně znamená automatickou exkomunikaci /subjektivní úmysly však mohly být jiné, proto otázku, zda Lefébvre byl nebo nebyl exkomunikován, nelze jednoznačně zodpovědět a vedou se o to spory/. To vedlo oněch 12 duchovních k tomu, že založili ve švýcarském opatství Hauterive na základě papežského dokumentu Ecclesia Dei Kněžské bratrstvo sv. Petra, které taktéž celebruje v ritu sv. Pia V. ale zůstává v jednotě se sv. stolcem. Existuje na základě papežského práva. Tehdejší biskup Stimpfle z Augsburgu jim světil duchovní správu poutního místa Wigratzbad a udělil povolení ke zřízení semináře, jenž má vzdělávat kleriky pro předkoncilní ritus. Dnes působí Kněžské bratrstvo sv. Petra v 11 zemích, kde vlastní celkem 36 sakrálních objektů, kde je sloužena mše sv. v předkoncilním ritu. Počet kněží vzrostl z původních 11 na 81, v semináři a v dalších se připravuje ke kněžství 129 bohoslovců.

Information St. Petri
10-1998

Konference o právu na život v Berlíně

V německé metropoli se konala v září loňského roku celoevropská konference hnutí za práva nenarozených. Jednalo se o první evropské fórum tohoto druhu. Všem evropským vládám a politickým grémiím byly zaslány výzvy požadující zákaz interrupce, eutanázie a genetického inženýrství. Z České republiky se zasedání účastnil dr. Zdeněk Hejl z Jihlavy, který přednesl referát o situaci hnutí za právo na život u nás. Informoval o více než 100 tisících podpisů, které dostal český parlament proti - stále ještě platnému - komunistickému zákonu o interrupcích z r. 1986, proti abortivní pilulce RU 486, proti nemorální sexuální výchově ve školách, proti násilí a pornografii v médiích a proti registrovanému partnerství homosexuálů. Dr. Hejl uvedl, že v České republice působí pobočka mezinárodní organizace pro právo na život HLI se zhruba tisíci aktivisty a sympatizanty. Během posledních tří let se podařilo uspořádat tři pochody pro život s průměrným počtem 500 účastníků. Po poslední pouti obránců nenarozených do Mariahilf ve Zlatých Horách došlo k založení nového hnutí Studenti pro život se sídlem v Plzni.

Pozitivní je, že v ČR podle statistických průzkumů stoupá počet obyvatel odmítajících potraty: v r. 1992 to bylo 35%, v r. 1994 už 55%. Klesá i počet interrupcí, což je ale způsobeno také vzrůstající neplodností obyvatelstva,

která je mimo jiné smutným důsledkem tři milionů potratů ještě z komunistické éry /interrupce byly povoleny v r. 1957/. Dr. Hejl dále poukázal na otřásající skutečnost, že během posledních 30-ti let byly ve světě chirurgicky likvidovány téměř 2 miliardy nenarozených dětí, chemickými potraty 4,5 miliardy. Dohromady tedy 6,5 miliard, což je více než kolik lidí žije v současném světě. Evropa vymírá, neboť reprodukční minimum činí 2,1 dětí v průměru na ženu, dnes však je to 1,9. V r. 1965 to bylo ještě 2,6. Dr. Hejl upozornil na zhoubný vliv chápání sexuality jako konzumního zboží. Musí být vytvořeno nové chápání sexuality ve smyslu nauky nynějšího Sv. Otce vyjádřené v encyklice *Evangelium vitae* a ve smyslu nauky Pavla VI. obsažené v encyklice *Humanae vitae*.

-rm-

Andělé pomohli

Jedna belgická účastnice exercicií v Anglii vydala toto svědectví pod přísahou: "Vracela jsem se pozdě večer - byla již tma - na ubytovnu. Abych si zkrátila cestu, vydala jsem se do úzké uličky. A najednou slyším kroky a vidím muže přicházejícího rychle ke mně. Nebylo pochyb, co má za lubem. Vyslala jsem střelnou modlitbu, Svatí andělé, pomozte mi, prosím. Došla jsem pod nejbližší lampu, muž byl u mne. Předběhl mne a já se dívala do jeho obličeje, který prozrazoval zločince. Náhle se stalo něco neočekávaného. Muž se bleskurychle otočil a utíkal pryč. Příští den jsem četla v novinách, že policie hledá nebezpečného zločince, majícího na svědomí několik znásilnění. Byla u toho jeho fotografie. Poznala jsem ho. Ihned jsem učinila na policii oznámení. Brzy zločince chytili. Předvolali také mne a zazněla výčitka: "Slečno, vy jste nám neřekla plnou pravdu. Uvedla jste, že vás nikdo nedoprovázel, ale onen muž tvrdí, že když vás chtěl znásilnit, octli se vedle vás dva silní hromotluci."

Information FMG 65-1998

Pomůže sexuální osvěta?

Podle zprávy UNICEF každé desáté dítě na světě se rodí nezletilé matce. Zpráva této organizace vidí příčinu v nedostatečné sexuální osvětě a nesnadném přístupu žen v rozvojových zemích k antikoncepci. Ani slovo o výchově ke spořádanému životu.

Information FMG 65-1998

Slova kardinála Ratzingera

"Co dříve platilo jako nejsvětější - tradovaná forma liturgie - se jeví náhle jako zakázané a jediné, co se s jistotou musí odmítnout. Netrpí se žádná kritika na opatření pokoncilní doby. Když se ale popírají staré normy nebo velké pravdy víry jako tělesné panenství Mariino, tělesné zmrtvýchvstání Ježíšovo, nesmrtelnost lidské duše a podobně, nereaguje se ze strany církevních míst buď vůbec nebo jen v zeslabené formě."

Z proslovu k chilským biskupům 13.7.1988

Neopustili své ovce

Málokdo ví, že na Titanicu, nejmodernější a největší lodi své doby, která se r. 1912 potopila v severním Atlantiku, když narazila na ledovou kru, byli také dva katoličtí kněží. Film o zkáze lodi, který nedávno promítala televize, toto pochopitelně neuvádí. Musela by totiž být řečena pravda. Ta je taková, že oběma duchovním byla nabízena záchrana ve člunech, jež byly spuštěny na hladinu. Byl jich nedostatek, takže se zachránilo z 2.201 pasažérů pouze 711. Oba kněží odmítli a zůstali na lodi s ostatními, aby jim sloužili přípravou na smrt. Zahynuli s ostatními, když předtím ještě stačili celou řadu pasažérů vyzpovídat a posléze udělit generální absoluci. Jmenovali se Peruschitz a Byles. První byl Němec, druhý Angličan. Newyorský časopis America uvedl krátce po katastrofě lodi výroky některých přeživších osob, které ocenily obětavost obou kněží a zvláště to, že odmítli sestoupit do záchraných člunů, ačkoliv jim to bylo posádkou nabízeno. Oba pateři jeli do USA jako misionáři.

Podle pramenů -rm-

Vítězství pravdy

Odpůrci eutanázie v americkém státě Michigan získali velké vítězství v referendu, které si vynutili spolupracovníci pověstného doktora Kevorkiana, zodpovědného za usmrcení nejméně 100 osob. 71 procent hlasujících se vyslovalo proti legalizaci eutanázie v tomto státě. Zároveň též byl ve volbách guvernéra poražen blízký Kevorkianův spolupracovník.

GN 47-1998

Změny na Kubě

Po návštěvě Sv. Otce Jana Pavla II. v této zemi v lednu loňského roku dochází podle zahraničních pozorovatelů k postupné liberalizaci politiky Castrova režimu vůči katolické církvi. Úřady například několikrát povolily kardinálu Ortegoví vystoupit v rozhlase, Církev dostala povolení vydávat

náboženské časopisy, konají se veřejná procesí. To vše bylo ještě nedávno nepředstavitelné.

Poláci se brání

V Polsku dochází k obnově státních teologických fakult, konkrétně v Opoli, v Poznani, na řadě jsou Vratislav, Gdaňsk a Toruň. Za komunistické éry teologické fakulty nesměly být součástí státních univerzit, fungovaly jako čistě církevní instituce. Biskup Szlaga, který má v rámci Biskupské konference tuto problematiku na starosti, byl dotázán, jestli se neobává, že stát bude na těchto fakultách prosazovat bludařskou teologii, jak se stalo v Německu, kde stát podporoval Künga, Drewermanna a další neomodernisty. Szlaga odpověděl, že biskupové si byli od počátku tohoto nebezpečí vědomi, proto mají připravena opatření, která to znemožní.

GN 45-1998

Lepší podmínky pro řeckokatolíky

Za vlády prezidenta Kučmy nedochází již k diskriminaci ukrajinských katolíků. Jeho předchůdce Kravčuk preferoval autokefální pravoslavnou církev v čele s kijevským patriarchou. Připomeňme si, že řeckokatolíci na Ukrajině byli v r. 1946 násilím připojeni k pravoslaví a Církev zlikvidována. Svou činnost vyvíjela v ilegalitě. Teprve po rozpadu sovětského impéria v r. 1991 obnovila svou oficiální existenci. Podle statistik se 20% Ukrajinců hlásí k pravoslaví, 8% ke katolicismu obojího ritu, 8% k protestantismu a 44% k ateismu.

GN 45-1998

Islám se rozšiřuje

Ve všech západoevropských zemích vzrůstá počet vyznavačů Mohamedových, kteří si staví stále nové mešity. Muslimové vyvíjejí také aktivní misijní činnost mezi evropským obyvatelstvem. Jen ve Španělsku v posledních letech přestoupilo od katolické víry k islámu 5 000 lidí. Podobně se děje též v Itálii, Francii, Německu a dalších zemích. Dodejme jen, že v muslimských státech je misijní aktivita křesťanů zakázána a někde dokonce trestána smrtí.

GK 11-1998

Kritika udělení Nobelovy ceny

Loňská Nobelova cena za literaturu byla, jak známo, udělena portugalskému spisovateli Josému Saramagovi. Tento muž je komunista a velký nepřítel katolické církve. Napsal r. 1991 román "Evangelium podle Ježíše Krista",

kde se dopouští hrubých urážek Spasitele. Tvrdí například, že prý Ježíš byl nemocen schizofrenií, proto údajně slyšel hlas z nebe o tom, že je Boží Syn, počat byl ve zkumavce, prostitutka Marie Magdalena s ním žije, on sám na kříži poznává, že byl Bohem podveden... Podobnými urážkami se kniha přímo hemží. Vatikán proti rozhodnutí švédského parlamentu udělit Nobela za literaturu tomuto spisovateli ostře protestoval.

Nápadná je ale další okolnost. Kniha je plná symbolických vyjádření o slunci, o pravém úhlu apod. To všechno jsou zednářské symboly, které ukazují, že Saramago není jen komunista, ale také svobodný zednář. Proto nejspíš pocta, kterou mu udělil švédský parlament, nebyla náhodná.

GK 11-1998

Nová katedrála ve Varšavě

Polský parlament podpořil výstavbu nové katedrály v hlavním městě, která se má nazývat "Katedrála Boží prozřetelnosti" Má být připomínkou komunistického pronásledování Církve a osvobození polského národa z bolševického jha.

GK 11-1998

Gelli vydán Itálii

Bývalý velmistř italské zednářské lóže P 2 Licio Gelli, který má na svědomí několik vražd a podařilo se mu uprchnout z vězení, byl v září zadržen v Cannes ve Francii. Francouzské úřady ho vydaly zpět do Itálie.

GK 11-1998

Porozumění pro tradicionalisty

Svatý Otec Jan Pavel II. přijal na audienci členy Kněžského bratrstva sv. Petra, kteří celebrují na základě papežského motu proprio Ecclesia Dei z r. 1988 v předkoncilním ritu sv. Pia V V projevu ocenil jejich věrnost Církvi a Tradici a vyzval biskupy, aby vycházeli ochotně vstříc těm katolíkům, kteří projevují přání účastnit se mše svaté ve starém ritu.

GK 11-1998

Skandální rozhodnutí spolkového soudu

Zákonodárci v Bavorsku se pokusili alespoň o drobné zmírnění německé potratové praxe. Rozhodli, že interrupce nesmějí být hlavním nebo dokonce jediným zdrojem příjmu lékařů. Ty mohou provádět pouze ti lékaři, kteří jsou schopni vykázat, že jejich příjmy z potratů nepřesahují 25 procent jejich celkových příjmů. Je jasné, že toto opatření Bavorska zavání alibismem,

neboť v praxi vůbec nic neřeší, pouze zabraňuje tomu, aby se potraty staly hlavní obživou některých lékařů. Přesto i toto ustanovení Spolkový soud v Karlsruhe zamítl. Vraždy nenarozených se tak mohou stát oficiálním zaměstnáním.

GK 11-1998

Proč?

Tuto otázku si klade páter Walthard Zimmer, kněz bratrstva sv. Petra. Neumí pochopit, jak to, že v linecké diecézi, kde působí, jsou adepti kněžství vzdělávání teology, kteří nevěří v božství Kristovo a v božský původ Církve. Nerozumí tomu, proč biskup nezakročí, když diecézní časopis opakovaně obhajuje homosexualitu jako normální jev a nechápe, proč farář z Leondungu může zůstat ve funkci, když celebuje podle svých vlastních představ, jež nemají s katolickou pokoncilní mší svatou nic společného.

GK 11-1998

Církevní daň v Belgii?

Podle německého a italského vzoru chce také Belgie přikročit k zavedení církevní daně. Občan by měl rozhodnout o určitém zlomku své daně, jestli má být odváděn některé státem uznané církvi nebo ve prospěch některé humanitní akce organizované státem. V Belgii jsou dosud tak jako u nás kněží katolické církve placeni státem. Ten vyplácí ze svých prostředků i duchovní protestantských církví, židovské rabíny a mohamedánské duchovní.

GK 11-1998

Vizitace věrného biskupa

Biskup z francouzského Gapu Georges Lagrange požádal římskou Kongregaci pro biskupy, aby provedla v jeho diecézi apoštolskou vizitaci. Tím se brání proti útokům tzv. progresivních katolíků, kteří mu předhazují údajnou "klerikální představu Církve". Zvláště jim vadí, že biskup Lagrange povolal do služeb ve své diecézi kněze z bratrstva sv. Petra, kteří celebují v tradičním ritu. Ten argumentuje motem proprio Ecclesia Dei Jana Pavla II., které dává biskupovi právo tyto duchovní povolát.

GK 11-1998

Lovec porna čelí útokům

Známý rakouský bojovník proti pornografii a obránce nenarozených Martin Humer je předmětem stále nových napadení v médiích. Všechny se mu daří soudně vyvrátit. Naposledy v televizi ho jedna žurnalistka obvinila,

že před pár lety spolupracoval s neonacistickým hnutím. Humer se soudil a vyhrál, reportérka musela zaplatit 8 000 šilinků odškodného. Rovněž tak vyhrál u zemského soudu ve Vídni spor s jednou firmou, která ho lživě obvinila ze zpronevěry peněz. Připomeňme ještě, že před dvěma lety se pokusil jistý neznámý muž Humera otrávit, když ho navštívil s prosbou o údajnou radu. Humer ho pozval k obědu a rozhodl se poobědvat s ním. Přistihl jej, jak mu sype do polévky jed. Neznámý muž okamžitě uprchl, policie po něm pátrá bezvysledně.

Cenzor Hans Küng

Známý tubingenský teolog Hans Küng byl v Londýně vyznamenán zlatou medailí, kterou uděluje Mezinárodní rada křesťanů a židů za tzv. mezináboženský dialog. Při té příležitosti pronesl projev, v němž jako obvykle ostře zaútočil na Vatikán. Požadoval zejména, aby vliv tzv. římské inkvizice v čele s kardinálem Ratzingerem byl čím dál víc likvidován a aby jí nebyl poskytován prostor ve světových médiích. Ten by neměl být podle Künga poskytován žádné ideologii, jež odporuje tzv. světovému etosu, t.j. jakési morálce, která je prý společná všem velkým světovým náboženstvím a také nenáboženským humanistickým hnutím. Dialog a tolerance jsou údajně charakteristickými znaky tohoto etosu, kterýžto termín vynalezl sám Küng. Co s tím není v souladu, nemá být publikováno. O pravé podstatě takové tolerance a dialogu se čtenář udělá obrázek sám.

Druhé největší poutní místo

San Giovanni Rotondo v jižní Itálii, působiště Otce Pia, stigmatizovaného kapucína, který má být v brzké době blahořečen, je druhým nejnavštěvovanějším poutním místem na světě. Ročně sem přijde 7,5 milionů poutníků z celého světa, což je více než do Lurd /6 milionů/. Pouze mexická Guadalupe převyšuje počtem poutníků San Giovanni Rotondo.

GK 11-1998

Satanova pedagogika

Letos oslavují sekta New Age, okultisté všeho druhu a svobodní zednáři 80. výročí vzniku tzv. Waldorfských škol. Jejich zakladatelem byl známý rakouský okultista Rudolf Steiner, který je zřídil pro děti zaměstnanců Waldorfovy továrny na cigarety ve Stuttgartu. Brzy se rozšířily tyto školy po celém Německu a Rakousku. Jejich náplní bylo pěstovat orientální meditace, astrologii a okultismus. Steiner byl hlasatelem názoru, že éra Ryby, tj. křesťanství, končí a místo ní nastupuje tzv. éra Vodnáře, která znamená jednotu

všech světových náboženství pod nadvládou orientálního mysticismu. Tato téze se stala základem náboženství New Age. Steiner byl také členem zednářské lóže Ordo templis orientis, která pěstovala kult satana a sexuální magii. Dnes v celém světě existuje 600 těchto waldorfských škol. Jak asi vypadá výuka v nich, si může každý představit. Steiner o Ježíši Kristu učil, že prý byl převtěleným Zarathustrou a současně převtěleným Budhou.

GK 11-1998

Proti urážce Sv. Otce

Švýcarská televize vysílala program, který hrubě urážel Sv. Otce Jana Pavla II. Líčil ho jako senilního starce, který je prý neschopen svůj úřad nadále vykonávat. Z jeho nemoci si dělali konferenciéři vtípky. Švýcarské katolické hnutí Pro Ecclesia vystoupilo s ostrým protestem, v němž mimo jiné upozornilo, že satira na papežovu nemoc je současně urážkou všech, kteří podobnou nemocí trpí. Pro Ecclesia dále uvádí, že Jan Pavel II. je navzdory své tělesné slabosti duševně zcela zdravý a při síle, takže je plně schopen řídit Církev. Zároveň se tito švýcarští katolíci pozastavují nad tím, že švýcarská televize dává prostor hrubým urážkám muže, jehož morální autoritu uznávají všichni slušní lidé na světě.

GK 11-1998

Odmítnutí pochybné žádosti

Jezuita Peter Gumpel, který je postulátorem beatifikačního procesu papeže Pia XII., rozhodně odmítl žádost izraelského velvyslance u Svatého stolce Aharona Lopeze, aby bylo vyhlášeno padesátileté moratorium na blahorečení tohoto papeže. Izraelská strana argumentuje tím, že prý musí být otevřeny všechny archivy, jež dokumentují činnost Pia XII. za druhé světové války.

GN 46-1998

Film o sv. Editě Steinové

Maďarská režisérka Márta Meszárosová natočila film o životě a smrti sv. Edith Steinové, konvertitce ze židovství, profesorce a řeholnici, která zahynula v koncentračním táboře v Osvětimi. Film se jmenuje Sedmá komnata.

GN 46-1998

Encyklika Fides et ratio

Nová encyklika Sv. Otce Fides et ratio se obrací zvláště proti těm filozofickým směrům, které popírají schopnost rozumu poznat existenci Boží.

Poukazuje zde na dogmatickou definici I. vatikánského koncilu. Jan Pavel II. je znepokojen faktem, že mnoho teologů se dnes vůbec nezajímá o filozofii. Papež píše doslova: "Filozofie musí získat zpět své místo nauky o moudrosti a ukázat, že člověk je schopen poznat pravdu. Potřebujeme také filozofii metafyzického rozměru, schopnou odhalovat to, co je absolutní, konečné, fundamentální. Filozofie a teologie se musí vyvarovat takových ohrožení, jakými jsou historismus, modernismus, scientismus, pragmatismus a zvláště nihilismus..."

GN 43-1998

Vyhnání křesťanů?

Skupina čítající asi tisíc muslimů ve městě Wajir v Keniji v Africe zničila tamní katolický i protestantský kostel. Jejich plánem je do roku 2000 vyhnat z Wajiru všechny křesťany. V Keniji žije asi 6 milionů katolíků, což je 20 procent obyvatelstva.

GN 43-1998

Brání počatý život

V Buenos Aires se konalo I. setkání organizace Mladí na obranu života. Účastnilo se 450 delegátů z Argentiny, Brazílie, Uruguaye, Paraguaye a Chile. V programu, který odhlasovali na závěr, se říká, že "potrat je strašlivým zločinem". Odsuzují rovněž antikoncepci, která vede k potratu v prvním stadiu rozvoje osobnosti.

GN 44-1998

Papež svobody

Tak nazývá nynějšího Sv. Otce americký publicista a filozof George Weigel, který poukazuje na jeho přednášky z let 1954 - 7, kdy Karol Wojtyla působil na Katolické univerzitě v Lublině. Tento étos s sebou přinesl i na papežský stolec. Wojtylova filozofie svobody je úplně jiná než filozofie svobody liberalismu. Podle Wojtyly cíl lidské svobody je odevzdat tuto svobodu Bohu a jiným lidem - odevzdání sebe samého v daru lásky.

GN 44-1998

Evoluční falzifikát

Americký profesor biochemie na univerzitě Lehigh Michale J. Behe potvrdil znovu stanovisko solidní vědy, že tzv. evoluční teorie v pojetí Darwina, Marxe a zvláště Haeckela je nepravdivá. Haeckel, ve druhé polovině 19. století velký stoupenec Darwina, namaloval vývoj embrya ryby, hada, ptáků,

několika savců a posléze člověka, aby demonstroval, že člověk se vyvinul ze zvířecích předků. Solidní biologové odmítají tyto nákresy jako nepravdivé, za Haeckelova života slavný lékař a fyziolog Virchow ho obvinil z podvodu. Přesto se podle Haeckelových kreseb vyučuje na mnoha amerických školách, což profesor Behe považuje za skandální ignoranci moderní vědy, která dokázala jejich neudržitelnost.

GN 44-1998

Statečný biskup

Když r. 1956 potlačili Sověti krvavě maďarské povstání, ozval se papež Pius XII. encyklikou *Datis nuperrime*, která ostře protestuje proti okupaci Maďarska a genocidě obyvatel. K hlasu papeže se připojil také biskup východoněmecké Mísně Otto Spülbeck pastýřským listem. Tento počín byl tvář v tvář východoněmeckému komunistickému režimu nesmírně odvážný, vždyť nesl s sebou riziko zatčení. K tomu naštěstí nedošlo, nicméně komunistický tisk spustil okamžitě kanonádu nenávistných útoků proti biskupovi.

TdH 44-1998

Kolikrát se ještě budeme omlouvat?

Katolické hnutí Pax Christi v Německu vyzvalo německý episkopát, aby vyznal spoluvinu katolické církve na druhé světové válce. Církev v Německu prý Hitlera v jeho válce podporovala. Je až s podivem, k jak evidentním lžím se mnozí katolíci ve svém patolízalství vůči tomuto světu snižují. Řád několikrát v minulých číslech uveřejnil odvážné dokumenty německých biskupů proti nacistickému porušování práv člověka, mezi nimiž byla připomínána i válka. Otázka ale zní: Kam až my katolíci ve svém odprošování světa půjdeme? Neměli bychom všechny odprosit za to, že ještě vůbec existujeme?

Podle TdH 46-1998

-rm-

OSN se zpronevěřila

Na sympoziu, které uspořádala Akademie katolické teologie ve Varšavě, bylo přečteno vyjádření apoštolského delegáta Sv. stolce u OSN arcibiskupa Renata Martina. Ten konstatoval, že OSN se zpronevěřila Deklarací práv člověka, kterou před 50 lety vyhlásila, neboť nechrání základní právo člověka - právo na život. Orgány OSN podporují interrupce, antikoncepci a liberální sexuální výchovu, z prostředků OSN jsou rozdávány antikoncepční prostředky mezi uprchlíky z Rwandy atd.

GN 50-1998

Albánie nadějí Církve

Ve 3,5 miliónové Albánii se 13 procent obyvatelstva hlásí ke katolické církvi. Nejvíce jich žije na severovýchodě země, kde existují katolické enklávy. Katolicismus v této nejchudší evropské zemi je velmi živý. Formální katolíci, kteří nepraktikují, se téměř nevyskytují, 2 500 lidí na nedělní mši svaté na vesnici není žádnou výjimkou. V kněžském semináři ve Skadaru se připravuje 38 kandidátů, v připojeném internátě studuje 80 studentů. Albánská církev byla za komunistické éry zakázaná, mnoho duchovních i laiků položilo své životy na popravištích a v koncentračních táborech. Nynější rozkvět je ovocem tohoto svědectví pro Krista.

TdH 45-1998

Papežské vyznamenání

Papežskou medaili "Pro Ecclesia et Pontifice" obdržel ukrajinský profesor slavistiky žijící v Polsku Michal Lešov za svoji aktivitu ve prospěch řeckokatolické církve. Prof. Lešov přenáší na Katolické univerzitě v Lublině a na Svobodné ukrajinské univerzitě v Mnichově v Německu.

GN 50-1998

Obhájí pravověrnost?

Kongregace pro nauku víry vyzvala belgického jezuitu Jacquese Dupuise, aby obhájil pravověrnost svých názorů, obsažených v knize, kterou nedávno vydal. Dupuis rozebírá pojem "náboženský pluralismus" způsobem, jenž vyvolává podezření relativismu a synkretismu, kdy katolická víra je stavěna na stejnou úroveň s ostatními náboženstvími.

GN 50-1998

Zemřel biskup Bomers

Ve věku 62 let zemřel v Holandsku biskup diecéze Haarlem Hendrich Bomers, jeden z mála pravověrných biskupů této země. Bomers odvážně čelil neomodernistickému rozkladu uvnitř Církve a jako první biskup se pozitivně postavil ke zjevení P. Marie v Amsterdamu v 50. letech, známému jako zjevení "Paní všech národů"

Information St. Petri 10-1998

Co ohrožuje Církev v Evropě?

Tuto otázku si klade holandský primas kardinál Adrian Simonis v interview, které poskytl italskému časopisu "30 Giorni" Odpovídá, že jsou to

islám, sekty a tzv. druhá reformace. Po tímto pojmem rozumí současný neomodernismus v Církvi, který považuje za nebezpečnější než předcházející dvě hrozby. Simonis poukazuje na tytéž rysy jako u Luthera. Martin Luther byl univerzitním profesorem a jeho teologické názory se nejprve rozšířily na univerzitách. Totéž se děje i dnes, kdy neomodernistické bludy našly nejprve živnou půdu mezi teology na fakultách. Simonis lituje, že se tak stalo nejdříve v jeho vlasti, odkud vzešla první kritika pravověrnosti do Druhém vatikánském koncilu, odtud se potom rozšířila do celé západní Evropy. Simonis jmenuje tři poznávací znamení současné krize katolictví:

1/ Pochybování o existenci osobního Boha. Mnoho praktikujících katolíků věří, že "něco" je, ale nevěří v osobního, konkrétního Boha, který žije dnes a s nímž je možno se setkat.

2/ To platí zejména ve vztahu k Ježíši Kristu. Pro mnoho lidí, kteří se prohlašují za katolíky, je on mimořádný člověk, jemuž náleží respekt a obdiv, ale jenom člověk. Pokud se mluví o jeho božství, vztáhne se tento pojem na abstraktní představy orientálních náboženství o jednotě s věčným božstvím panteistického charakteru.

3/ Této ztrátě víry odpovídá také úpadek morálky, což se projevuje zejména v sexuální oblasti a v ochraně nenarozených. Mnozí křesťané hřeší a neberou vůbec v potaz existenci pekla, ba dokonce ani nevědí, že Pán Ježíš mluvil o pekle a také o nebezpečí, že lidé tam přijdou.

R. Malý

Proč zůstává katolíkem?

Nejsme netolerantní. Pokud neomodernisté hlásají své názory, které jsou v rozporu s naukou Církve, prosím, je to jejich přesvědčení. Odmítáme je, ale respektujeme podle známého Voltairova výroku jejich právo toto říkat. Ať tyto názory hlásají, ale nikoli jménem Církve a v rámci Církve. Osobně obviňuji tyto lidi z nepoctivosti. Jestliže jsem v organizaci, s jejíž naukou se rozcházím, tak v ní přece nezůstávám, ale vystoupím z ní. Jenže toto právě oni nechtějí. Jde jim o rozvrat, o prosazení svých subjektivních a scestných představ o Církvi, o její ovládnutí a vnucení svých názorů celému Tělu Kristovu, jímž Církev je. Velmi dobře vědí, že kdyby poctivě z Církve odešli, ztratili by vliv, moc a pozice. Kdyby například přestoupili do některé z protestantských církví, poznali by, že i tam musí respektovat určitá pravidla hry, nemluvě vůbec o pravoslaví, které není tak "tolerantní" jako katolicismus a rozvratníky ihned exkomunikuje. Mohli by si založit vlastní sektu, ale s rizikem, že neuspějí a octnou se na okraji společnosti. Proto je pro ně daleko výhodnější držet se jako klíště katolické církve, působit na katolických farázech, fakultách a organizacích a pod záminkou pluralismu se domáhat

"práva" hlásat nauky, jež popírají zjevenou pravdu.

K tomuto typu patří i Jan Konzal, který sice nepůsobí v oficiálních strukturách Církve, ale požaduje vytvoření paralelních struktur. Novinář Bob Fliedr vydal knihu rozhovorů s ním, část vyšla v Lidových novinách 14. 11. 1998. Konzal je ženatý, přesto v r. 1982 obdržel tajně v rámci tzv. skryté církve biskupské svěcení. Reprezentanti tzv. skryté církve si stále naříkají, že je oficiální církev nebere vážně. Pravda je ovšem taková, že žádný z těch, kdo se přihlásili u oficiálního biskupa s tím, že jsou tajně vysvěceni, nebyl odmítnut. Po převěcení ho biskup bez problémů zařadil do duchovní správy a je třeba říct, že absolutní většina z nich působí požehnaně, dokonce i na vedoucích pozicích v Církvi a je pro ni velkým přínosem. Vyšlo se vstříc také těm, co byli v rozporu s praxí západní církve vysvěceni na kněze jako ženatí. Dosáhlo se jejich převedení na byzantský ritus, který připouští ke svěcení také ženaté muže. Žádný ritus v katolické církvi však nepřipouští ženaté biskupy. Proč by právě pan Konzal měl být výjimkou?

Z rozhovoru s ním vyplývá, že jemu a dalším, kteří se nepřihlásili do oficiální církve, jde o něco jiného: totiž o to, aby mohli působit dále tím způsobem jako za totality, t.j. ve skrytu pro menší společenství mimo dosah a vliv oficiální církve. Budiž jim přáno, ale ať si potom založí svoji vlastní "konzalovskou" sektu a neříkají, že jsou katolíci, kteří chtějí "reformovat" Církev.

Je zbytečné uvádět všechny názory pana Konzala, které jsou nejen v rozporu s naukou Církve, ale pro poctivé katolíky přímo urážlivé. Co třeba říci výroku "klasická podoba Církve vezme brzy za své..." samozřejmě s přáním, aby to bylo co nejdříve. Nebo: "Ten, kdo reguluje sex, má šanci udržet totalitu. Dělal to i bolševik - ve filmu se nesměl nikdo políbit, víc sexu se poskytlo jen těm lepším. Každý totalitní vládce, včetně totalitářů církevních, chce a z logiky věci musí regulovat sex. Dokud se toho církev nevzdá, bude stále kryptototalitní, případně zjevně totalitní. To je jádro věci...".

K tomu patří pouze otázka: To mluví katolický biskup, nebo vydavatel Playboye či Brava? Jen tak mimochodem: Bolševik nereguloval sex, po říjnové revoluci v Rusku byl naopak sex zcela uvolněn, teprve všeobecná zkáza mravů přinutila Stalina zpřísnit pravidla. Vrcholem všeho je pak odpověď Konzalova na otázku, kdy dojde ke zdobrovolnění celibátu: "Až zemře současný papež." Jen abyste nebyl zklamán, pane Konzale.

R. Malý

Hrozba kněží v Súdánu

Dva katoličtí kněží diecéze Chartúm Hilary Boma a Lina Tujano byli obviněni islámským vojenským režimem, že se podíleli na pumovém atentá-

tu v hlavním městě Chartúm. Spolu s nimi je obžalováno také několik katolických laiků. Proces právě probíhá před vojenským soudem v Chartúmu s vyloučením veřejnosti. Při policejním výslechu je používáno mučení, podle expertů humanitních organizací se někteří z obžalovaných, kteří byli obzvláště těžce mučeni a mají na svém těle následky, přiznali k těmto obviněním, která jsou absurdní. Islámské právo počítá pro kněze s trestem smrti ukřižováním.

TdH 51-1998

Židé pro kardinála Stěpinace

Chorvatská židovská obec vydala prohlášení, v němž podporuje nedávné blahorečení kardinála Stěpinace. Uvádí, že kardinál zasluhuje uznání za to, že "pod vládou ustašovců měl odvahu chránit Židy"

GN 41-1998

Pocta německému knězi

Izraelský stát udělil německému dominikánovi Aureliu Arkenauovi čestný titul "Spravedlivý mezi národy světa" a umístil jeho jméno na pohorku Yad Vashem, který je vyhrazen všem, kdo za éry holokaustu pomáhali pronásledovaným Židům. Pater Arkenau ukrýval v dominkánském klášteře v Lipsku Židy o odpůrce nacistického režimu. Zemřel v r. 1991. Je to druhý německý duchovní, jemuž se dostalo od Izraele této pocty. První byl jezuita Heinrich Midendorf.

TdH 51-1998

Svědectví papežského fotografa

"Jan Pavel II. nemůže být nemilován", prohlásil fotograf vatikánského deníku L'Osservatore Romano Arturo Mari. Má k tomu své osobní důvody. "Má žena byla smrtelně nemocná", říká, "roku 1987 zemřela. V této těžké době pro nás vlastní otec neudělal víc než Jan Pavel II." Arturo Mari byl se Sv. Otcem na mnoha zahraničních cestách a podává svědectví o jeho nevšedním charismatu jednání s trpícími a nemocnými, k nimž přistupuje s obzvláštní láskou.

GN 41-1998

Škodlivost pornografie prokázána

Americký list Journal Family Issues popsal následující experiment: Dvěma skupinám, vybraným losem, byly šest týdnů promítány filmy. Pro první skupinu bez erotických výjevů, pro druhou s tzv. měkkou porno-

grafií /bez scén agrese a násilí/. V anonymní anketě se ukázalo, že ti, kdo se dívali na pornografické filmy, na rozdíl od těch druhých akceptovali manželskou nevěru a názor, že pohlavní zdrženlivost škodí zdraví, ačkoliv před shlédnutím těchto filmů takové názory nezastávali jednoznačně. To jen potvrzuje závěry knihy Davida Alexandra Scotta "Pornografie a její vliv na rodinu, společnost a kulturu", kterou vydala v USA organizace HLI. K tomu poznámka: Jestliže pornografie má tak zhoubný vliv na dospělé, což teprve na děti!

GN 41-1998

Věznění novináři

Jak konstatoval 18. mezinárodní kongres Unie katolického tisku v Paříži, v různých zemích světa je 88 novinářů vězněno za výkon svého povolání. Během jednání byla udělena Zlatá medaile kubánskému katolickému listu Palabra nueva, který založil před šesti lety havanský kardinál Jaime Ortega.

GN 40-1998

Potratáři neprošli

Španělský parlament odmítl návrh socialistů, aby interrupce do 12 týdnů těhotenství mohly být vykonávány na požádání bez jakýchkoliv omezení. Rozhodla převaha jediného hlasu.

GN 40-1998

Katolíci v Indonézii

V této asijské zemi došlo nedávno ke studentským nepokojům a současně také k útokům radikálních muslimů na katolíky. Těch je v zemi se 200 miliony obyvatel 7 milionů, přesto však si udržují vysoký kredit ve společnosti. Mohamedánů je 90 procent. Katolíci díky svému rozvinutému školství, zejména díky Katolické univerzitě v hlavním městě Djakartě, jsou de facto nejvzdělanější vrstvou společnosti a proto zastávají často vedoucí funkce a vykonávají špičkové profese. To ovšem vyvolává závist i nenávist, zvláště když uvážíme, že značná část muslimů je dosud negramotná.

TdH 49-1998

Alibismus řešením?

Němečtí biskupové se dřív nebo později budou muset vyrovnat se zásadním požadavkem Sv. Otce, aby církevní poradny pro těhotné vystoupily ze státního poradenského systému, v jehož rámci musí vydávat potvrzení

opravňující k potratu. Jak oznámil týdeník Tag des Herrn, limburgský biskup Franz Kamphaus vystoupil s návrhem, aby církevní poradny ze státního systému nevystupovaly, ale aby nabídly všem ženám v krizové situaci konkrétní řešení jejich problémů /např. adopci dítěte/. Toto navrhl biskup Kamphaus v pastýřském listě. Sice to pěkně zní, nicméně vyvolává to několik otázek. Jak to, že toto nebylo u církevních poraden samozřejmostí už předtím? Co jiného by mělo být jejich náplní než nabízet matkám vhodné řešení nebo je alespoň hledat? Nedělá pan biskup z nouze ctnost, aby se vyhnul závazku poslechnou papeže?

Biskup Kamphaus argumentuje podivnou statistikou: ze 24 dotázaných návštěvnic církevních poraden jeho diecéze jich 18 prohlásilo, že kdyby poradna nevystavovala potvrzení opravňující k potratu, nikdy by ji nenavštívily. Pan biskup jen jaksi zapomněl dodat, jestli těch 18 interrupci podstoupilo. Těžko předpokládat, že jim šlo o něco jiného než o papír. Je smutné, že ho našly v církevních poradnách. A ještě smutnější je alibismus biskupa.

R. Malý

Co nám to připomíná?

S námi spřátelený německý časopis Information FMG uveřejnil výpověď jedné učitelky základní školy: "O přestávce přišla jedna dívka ze 4. třídy za mnou. Plakala a silně krvácela na bradě. Jak mi řekla, chlapci z její třídy jí nadzvedávali sukni a chtěli ji osahávat. Bránila se, došlo ke rvačce, upadla a poranila se. Když jsem ji ošetřila, šla jsem do její třídy, abych věc vyšetřila - a adrenalin se mi prudce zvedl. Na tabuli byly namalovány pohlavní orgány - pozůstatky z předchozí hodiny sexuální výchovy. Stěžovala jsem si u třídního učitele, který shodou okolností tento předmět učil a toto na tabuli namaloval. Když jsem nepochodila, obrátila jsem se na ředitele. Řekl mi totéž, co učitel: ať mlčím, sexuální výchova s chováním chlapců nemá nic společného. Využila jsem tedy nejbližší schůzky s rodiči, sdělila jim celý popsáný případ a vyzvala je k odporu proti sexuální výchově. A bylo zle. Ředitel i třídní učitel oné třídy mi pohrozili, že se mnou tvrdě zatočí, když nebudu o aféře mlčet a nepřestanu štvát rodiče proti sexuální výchově.

S důvěrou jsem se tedy obrátila ne ředitelku školského úřadu a vylíčila jí do detailu celý příběh i chování ředitele. Odpověděla mi takto: "Na základě vašich názorů jsem nucena konstatovat, že svým odmítáním sexuální výchovy nejste v stavu naplnit požadavky, které jsou kladeny na učitele. Vaše další setrvávání ve školství vyvolává proto otazníky. Prozatím jsem požádala ředitele vaší školy, aby vás zbavil funkce třídní učitelky."

To už jsme přece někde slyšeli... Ne, nemýlíte se, vážení čtenáři. Přesně tak argumentovali komunisté, když nás, věřící pedagogy a kulturní pracovní-

ky, vyhazovali ze zaměstnání. Toto se dočkáme opět, pokud neukážeme, že nejsme jen "dialogálními zbabělci", ale i mexickými či španělskými cristeros z doby Callesova pronásledování Církve nebo z časů španělské občanské války. Nejen v Německu, ale i u nás se množí případy, kdy katolíci, kteří nejsou nálepkou "fundamentalista", protože jsou odpůrci interrupcí a pansexualismu, jsou vyhazováni ze zaměstnání. Je třeba se bránit..., to je křičet, bojovat, zkrátka, jak říkal G. Bernanos, "dělat pořádný kravál"

R. Malý

Další blahořečení

Míšeňsko-dráždánské biskupství zahájilo přípravnou fázi procesu blahořečení bývalého kaplana drážďanského Hofkirche Aloise Andritzkého. Tento kněz byl r. 1941 zatčen gestapem pro svá odvážná kázání a pastorační mládež. Soud ho odsoudil na šest měsíců. Byl odeslán do koncentračního tábora Dachau, kde podlehl tyfové epidemii.

TdH 49-1998

Víc než tisíc zázraků

Z procesů blahořečení a svatořečení vyplývá, že katolická církev uznala celkem 1.588 vykonaných zázraků na přímlovu světců, z toho více než 1.000 zázračných uzdravení. Zhruba polovina z nich se odehrála ve 20. století.

TdH 49-1998

Biskup kritizuje kolegy

Biskup ukrajinské řeckokatolické církve v kanadském Torontu Roman Danybak se ostře postavil proti učebnici sexuální výchovy, vydané speciálně pro katolické školy, v níž jsou mládeži doručovány kondom a antikoncepční pilulky jako "obrana" proti AIDS. Danylak svým protestním dopisem vyvolal masový odpor katolických rodičů proti učebnici a proti kanadským biskupům, kteří ji schválili. Na základě tlaku ji museli stáhnout. Biskup Danylak si zároveň stěžoval, že kanadská biskupská konference se stále řídí svým tzv. Winnipegským prohlášením z r. 1968, jímž odmítla encykliku Pavla VI. Humanae vitae a ponechala otázku regulace početí výhradně na svědomí jednotlivců.

Information FMG 66-1998

Co na to biskupové?

Na katolických gymnáziích v Německu se studenti učí sexuální výchovu z učebnic, které propagují kondom, anikonceptci a předmanželský pohlavní styk. Když si rodiče jednoho studenta stěžovali u učitelky, která byla evangelička, projevila pochopení a odsunula tato choulostivá témata do vyšších ročníků. Přiznala se, že sama by nejraději toto vůbec v tomto duchu neučila, ale nechce přijít o místo. Na katolickém gymnáziu!

Ingormation FMG 66-1998

Slova Svatého Otce

"Na rozdíl od občanského kalendáře nechápe liturgie neděli jako poslední den v týdnu, ale jako první. Tímto způsobem podtrhuje jeho důstojnost. Stává se tak zřejmým, že čas oplodněný semenem věčnosti, znovu začíná zmrtvýchvstání Kristovým a nastupuje cestu ke svému poslednímu cíli..."

Angelus 26. 7. 98, cit. Inf.FMG

"V Africe a v celém světě je rodina jako instituce vystavena těžkým zkouškám. Počet rozvodů je vysoký. Metla interrupcí odlidšťuje společnost. Nákaza AIDS je stále ve své kritické fázi a nevyhýbá se žádné vrstvě společnosti. Tato situace je vyostřována také politikou, která místo aby vedla ke změně smýšlení, naopak ještě napomáhá tomuto zlu. Tím naléhavější a nutnější jsou slova vás, biskupů, o posvátnosti veškerého lidského života, o mravním zákonu ve vztahu k lidské sexualitě a o posvátnosti manželského života. Jako biskupové musíme mít odvahu podívat se pravdě do očí a nazvat věci pravými jmény bez pohodlných kompromisů..."

Proslov k biskupům Zimbabwe

4. 9. 98, cit. Inf.FMG 66-98

Slova biskupů spojených se Sv. Otcem

"Současná společnost je otrokyní rozkoše. Jen sebeovládání a respektování mravního řádu dospěje k využití pravé svobody, kterou se nepodařilo dosáhnout cestou sexuální svévole a morální lhostejnosti. Manželská čistota - a nikoli svobodná volba potratu a antikoncepce - je cestou nalezení odpovědného rozhodnutí. V tom je lidská důstojnost a svoboda.

Biskup Robert Carlson, Sioux Falls, USA

citováno z Information FMG 66-1998

"Církev není proti "umělé" antikoncepci. Ona je proti každé antikoncepci. Přívlastek "umělý" nemá s tím co dělat. Každá antikoncepce, každé bránění početí, je morálně špatné. Jedinou přípustnou metodou je ta, kterou nabízí přirozené plánování rodičovství, jež využívá toho, co příroda sama nabízí a je s ní v souladu. Každý zásah do práva přírody se ale vždycky vymstí..."

Arcibiskup Charles Chaput, Denver, USA

"Hodnoty, které naše křesťanská západní společnost držela neporušeny, jsou přece plody víry a odpovídající výchovy, dříve se nazývaly ctnosti. Když mizí víra, mizí přirozeně také mravní postoje, které v této víře byly zakotveny, t.j. věrnost, pravdivost, čestnost, láska k bližnímu, připravenost k oběti, sebeovládání a čistota myšlenek. To nejsou hodnoty, které by člověku samy připadly, ale musejí být předávány z generace na generaci slovem a příkladem."

Arcibiskup Johannes Dyba, Fulda, SRN

"Kněz nemůže připustit toho, kdo žije v neplatném manželství, ke sv. přijímání. Subjektivně osobní přesvědčení o vlastním správném jednání při objektivně nesporném jednání proti Božímu zákonu a praxi Církve nestačí k tomu, aby svátost mohla být udělena..."

*Arcibiskup Joachim Deggengardt,
Paderborn, SRN*

Communione e Liberazione

Tak se nazývá hnutí založené v 50. letech italským knězem Donem Luigim Giussanim. Nedávno se konal v Rimini jeho sjezd, na němž bylo konstatováno, že hnutí má již přes 100 tisíc členů a příznivců. Comunione e Liberazione se snaží o prohloubení modlitby v životě jednotlivce a o to, aby modlitba a duchovní život vedly ke společenské angažovanosti katolických křesťanů. Je to hnutí pravověrně konzervativní a plně stojící za Svatým Otcem, proto je terčem kritiky zednářských médií.

GK 10-1998

Propast barbarství

"Smrtící technika pozdních potratů vytváří propast barbarství a vrchol rafinované a zároveň cynické hrůzy...". Tato slova napsal oficiální vatikánský deník L'Osservatore Romano v komentáři k vetu prezidenta Clintona vůči zákazu potratů tzv. částečným porodem, který odsouhlasil senát USA.

GK 10-1998

Bezbožná modlitba

Do schránek britských domácností je vhazován text modlitby k r. 2000, prý "ekumenické". Má schválení britského ministerstva kultu. Lidé se ji mají modlit při zapálené svíci. Není v ní ani slovo o Bohu, jen o míru, smíření a ochraně životního prostředí. Podle nepotvrzených zpráv i katolický primas kardinál Hume a anglikánský primas arcibiskup Carey vyslovili s tímto "neutrálním" charakterem modlitby souhlas.

GK 10-1998

Podporují biskupa Krenna

Rakouský list Neue Volksblatt uspořádal anketu mezi čtenáři o tom, zda pravověrný biskup by podle jejich názoru měl být odvolán. Výsledek byl překvapivý: ze 3.600 účastníků ankety 59% podpořilo biskupa Krenna a 41% bylo proti němu. Liberální časopis News uspořádal tutéž anketu a výsledek byl stejný: 60% pro Krenna, 40% proti. To jsou jasná fakta.

GK 12-1998

Proti asistenci při potratech

Sdružení německých právníků "Juristé pro právo na život" vyzývá katolické biskupy, aby vystoupili ze státní poradenské služby pro těhotné, v níž diecézní poradny vystavují povolení k interrupci. Sdružení chválí arcibiskupa Dybu, že své poradny do státního systému nezapojil a vyzývá ostatní biskupy, aby učinili totéž v duchu papežovy loňské výzvy.

GK 12-1998

Kdo rozhoduje?

Arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy položil nedávno v médiích otázku, kdo že to vlastně v Církvi rozhoduje: biskupové, nebo jednotlivé odborné komise? Jako příklad uvedl nedávné údajné vyjádření Biskupské konference o právu na azyl v kostelích. Řekl, že toto prohlášení biskupové vůbec nedostali do rukou, sestavila je příslušná odborná komise a vydala je za stanovisko episkopátu. Dyba uvedl, že toto se stalo víckrát.

GK 12-1998

Záměrně nepravdivý dokument

O pomoci papeže Pia XII. pronásledovaným Židům jsme již psali mnohokrát. Odpůrci tohoto papeže argumentují zprávnou německého velvyslance ve Vatikánu von Weizsackera do Berlína, že Pius XII. dosud neprotestoval

proti deportacím židovského obyvatelstva. Weizsacker přitom musel velice dobře vědět o ostré protestní nótě kardinála státního sekretáře Maglioneho. To, že ji zamlčel, má jediné vysvětlení: Chtěl zabránit útoku nacistů na Vatikán, který reálně hrozil. Je dostatečně známo, že Weizsacker spolupracoval s podzemní protihitlerovskou opozicí.

GK 12-1998

Lidumilný lékař

Příští rok by měl být blahořečen maďarský lidumilný lékař László Batthyany-Strattmann, který působil začátkem 20. století v Rakousku, kde poskytoval obětavě lékařskou pomoc bezplatně nemajetným vrstvám.

GK 12-1998

Jak to bylo s encyklikou Humanae vitae

Po Druhém vatikánském koncilu usilovala odborná komise teologů, aby katolická církev změnila své stanovisko ve věci regulace početí. V patnáctičlenné komisi, která měla připravit podklady pro vyjádření papeže, pouze čtyři zastávali tradiční postoj ve smyslu nauky Pia XI. a Pia XII. Ti byli zbývajících jedenácti přehlasováni.

Komisi biskupů tak bylo odevzdáno jednoznačné stanovisko teologů: Změnit nauku Církve v tom smyslu, že umělá regulace početí už nebude považována za hříšnou. Komise biskupů tomuto dobrozdání vyhověla. Z jejich členů hlasovali pro kardinálové Döpfner /Mnichov/, Suenens /Brusel/ a Shenan /Baltimore/, k nim se připojilo dalších 6 biskupů. Hlasování se zdrželi kardinál Heenan /Londým/, Gracias /Bombaj/ a německý biskup Binz. Proti hlasovali známý obránce Tradice kuriální kardinál Ottaviani, dále biskupové Morris a Colombo. Nepřítomen byl další člen komise - krakovský kardinál Wojtyła, jemuž polské komunistické úřady neudělily vízum. Devět proti šesti - tak dopadlo hlasování v neprospěch nauky Církve.

V červenci r. 1968 pak byla vydána encyklika Humanae vitae, v níž Pavel VI. potvrzuje tradiční církevní nauku o nepřípustnosti umělé regulace a oprávněnosti sexu pouze v manželství. Co začalo, je známo. 600 teologů z USA v čele s profesorem Curranem /dnes suspendovaným pro své názory, jinak členem zednářské lóže/ podepsalo prohlášení, že prý encyklika odporuje II. vatikánskému koncilu. Biskupské konference Německa, Holandska, Kanady a dalších západních zemí odmítly encykliku tichou cestou, když k ní připojily dodatek, že konečným kritériem každého katolíka v tomto směru je jeho svědomí.

Zato s příznivým ohlasem se encyklika setkala v rozvojovém světě. Znamý obránce chudých, arcibiskup z brazilského Recife, prohlásil: "Masy

našeho kontinentu právě tak jako masy v Asii a Africe by byly otráveny a opity antikoncepčními pilulkami, kdyby nebylo encykliky." V Kolumbii dokonce vyvolala encyklika malou revoluci. Ministr zahraničí Hermandéz musel odstoupit, protože ji veřejně kritizoval.

Děkujeme Duchu svatému za to, že vedl papeže Pavla VI., aby naslouchal hlasu Církve a její nauky a nikoli hlasu neomodernistů.

Fels 11-1998

Marxismus není mrtev

Zhoubná nauka Marxe nezanikla převratem r. 1989. Marxistická ideologie žije dále v levicových socialistických a komunistických stranách Evropy, které v některých evropských státech zažily svou renesanci, např. v Rusku, Itálii, Švédsku, Německu. Marxismus však ožívá také ve snahách změnit tradiční školský a výchovný systém a v úsilí nahradit tradiční údajně buržoazní instituce manželství a rodiny jinými formami. Tyto snahy už v roce 1968 za pověstné "kulturní" revoluce prosazovala neomarxistická frankfurtská škola v Německu.

Fels 11-1998

A ještě jednou holocaust

Největší americký list New York Times napsal o Vánocích r. 1942 o veřejném protestu Pia XII. proti nacismu toto: "Hlas papeže je osamělý hlas. Křičí, zatímco celý kontinent mlčí. Jeho nadstranický rozsudek je jako rozsudek Nejvyššího soudu." Ostrými slovy odsoudil Pius XII. v encyklice *Mystici Corporis* také nacistické praktiky eutanázie: "Běda těm, kteří svou moc staví na bezpráví. Běda těm, kteří nevinné a bezbranné utlačují a mučí. Hněv Boží je zastihne v plném rozsahu."

GK 12-1998

Geopolitika Koránu, kvas dobyvatelského arianismu

Popíraje dvojí přirozenost Kristovu, z níž uznával jen přirozenost lidskou, blud Ariuv byl odsouzen již na koncilu Nicejském r. 325, nebylo ale zabráněno jeho šíření. Tato hereze bude hojně hlásána v prvních stoletích Církve. Bylo třeba křtu Chlodvikova /r. 496/ a vítězství vznikající Francie u Tolbiacu nad Alemany, u Vouillé nad Vizigoty a u Autun nad Burgundy, aby byla odstraněna hrozba pro Evropu, která byla ovládána arianismem. Ten byl poražen, ale nesložil zbraně.

Nové ariánství se znovu zrodilo vlastně v r. 622 a počátkem existence islamu, který uspěl a který slučuje více než miliardu lidí, z nichž více než 5 milionů žije ve Francii. To znamená víc než 10% populace. Výbojná teologie islamu se hlásí stejně jako křesťanství k světovému poslání, od čehož pochází nevyhnutelný rozpor mezi těmito dvěma náboženstvími. Vypadá to tak, že pro muslimy "Dům islamu", spojující všechny země s většinou islamskou, stojí proti "Domu války", slučujícímu země, které ještě unikají islamu. "Džihád", pojem značící usilování o věc Boží, se tak stane pojmem označujícím svatou válku, kterou vedou muslimové proti křesťanům vždy, když jim to situace dovolí. Je to boj bez ohledu na jakékoliv prostředky, v tom čísle i ty nejkrutější, aby bylo dosaženo naplánovaných cílů.

To nastalo právě tehdy, kdy Evropa byla zmítána ve svých počátcích po pádu dynastie merovejské: Karel Martel, děd Karla Velikého, zastavil invazi saracénů u Poitiers /732/, což bylo předeheurou Reconquisty, obsazení Španělska a křížových válek proti džihádům, v bojích s nimiž se rozvinula velká epocha křesťanského středověku.

"Nejednalo se o vnucování víry mečem", říká admirál Auphan, ale o napadání muslimů, kteří nespravedlivě napadali křesťany v jejich zemích. Křesťané byli nuceni hájit svůj život, své rodiny, své chrámy, svou civilizaci, svou víru. Tak tomu bude opět v případě dobytí Cařihradu /1453/, což otevřelo brány Balkánu pro otomanskou invazi.

Evropa, silně oslabená návratem pohanství spojeného s renesancí, rozervaná vnitřními náboženskými válkami, shromáždila své živé síly a postavila se vítězně proti islamskému nebezpečí. Tak zaručila rozšíření skvělých civilizací. Ty však přivodí svůj úpadek, jakmile opustí svůj křesťanský původ.

A tak se nemůžeme divit novému, a to již třetímu pokusu, vedenému nyní islamem a směřujícímu k ovládnutí Evropy. Využívá přitom její slabosti a celkové dekadence Západu. Někteří již nyní přiznávají barvu. V bosenském moslimském tisku jsme mohli nedávno číst, že "za deset let jeden Evropan ze dvou bude muslimem". Stejně tak současný bosenský premiér Alija Izetbegović prohlásil roku 1970, že nebude existovat laická vláda a že každý musliman má právo zapudit nevěřící anebo je podrobit svému zákonu. Bohužel mnoho věcí jim dává zapravdu. Ať již jsou tyto věci původu totalitního, anebo liberálního myšlení, což dnes charakterizuje západní společnost po tom, co zapříčinily bratrovražedné války XIX. a XX. století, kdy zmizely elity společnosti, což se stalo neštěstím pro všechny národy. Materialismus je původcem kultury smrti, jež odsuzuje Evropu k zániku.

"Bylo by zapotřebí, aby naši učené islamologové přestali mást veřejné mínění", řekl jednou svým spolubratřím z kláštera se smutnou tradicí v Thibhirne v Alžírsku starý řeholník. "Existují umírněné postavy islamu, ale neexistuje umírněný islam. Křesťané v Alžírsku jsou všichni odsouzeni k smrti."

Existuje skutečně rozdíl mezi islamem a moslimy. Jsem dalek toho, abych očerňoval kohokoliv jako osobu. Stvoření jsouce k obrazu Božímu, máme je milovat jako své bratry a přinášet jim Dobrou zvěst. Musíme však konstatovat, že nebezpečí pochází ze samotného islamu jako totalitní ideologie, která je současně politická, sociální a náboženská, což se stává pramenem největších zvrhlostí. Proto máme zároveň povinnost bojovat statečně proti těmto zvrhlostem a hájit křesťanství vždy, kdy je toho třeba. Islam je silný následkem naší slabosti.

"Islam", říká nám Annie Laurent, doktor politických věd a specialista na Blízký východ, "je třeba odporovat nadpřirozenou láskou, ctností a právem. Ale nejdříve je třeba pochopit smysl přítomnosti islamu mezi námi. Kdoví, zda ve své nekonečné moudrosti Prozřetelnost nezamýšlí přeměnit původní snahu islamu zaměřenou proti Kristu a udělat z něj duchovní podnět, jakousi jehlu, schopnou pomoci pokřtěným znovu otevřít ten nesrovnatelný poklad, totiž Krista, poklad, který byl tak zanedbáván.

Dějiny Evropy nás vskutku učí, že každé střetnutí s ariánstvím pod jakoukoliv formou, tedy zejména ve formě islamu a neúspěch zapříčiněný oslabením křesťanské víry, koresponduje zpětně se spásonosnou reakcí těchže křesťanů a stává se zrodem silných a zářivých civilizací. Proto jako důstojní synové Chlodvika a sv. Ludvíka, jsme povoláni, abychom se obrátili i my a jako kvas této civilizace lásky, hlásané římským veleknězem našeho končícího věku bojovali zbraněmi rozumu a víry na počátku třetího tisíciletí po Ježíši Kristu.

Bertrand de Dinechin

GLOBALIZACE CÍRKVE?

P. Petr Dokládá

Stále častěji a stále více se hovoří o problematice, která je ale ukazována jen jednostranně a z pozice výhod a pokroku. Konají se vědecká symposia jako současné pražské, mnozí lidé se vážně ale i méně vážně zamýšlejí nad všemi možnými problémy, co je však alarmující, je skutečnost, že někde nezazní opravdové, seriózní námitky a odpor vůči zamýšlené globalisaci světa.

Všechny ty formy protestu a odporu se kterými se setkáme v nějaké podobě "local street party" jsou většinou jen projevem mladické touhy po akci, změně a nekonvečnosti.

Málokdo z organizátorů, neřku-li dokonce aktérů zde má jasno o co jde. Již mnohokrát v historii dějin došlo k závažným omylům a tragédiím proto, že nebyl hlubokým způsobem analysován mravní aspekt věci a problému. Mnoho projektů tak zůstalo v úrovni ryzí utopie, ale přitom přineslo nezměrné utrpení milionům lidí. Těchto lidí se zpravidla nikdo neptá na jejich názor

a pokud ano, aby bylo navenek zachováno klišé demokracie, tak se předtím vynaloží obrovské úsilí, peníze a prostředky k tomu, aby nejprve nastal žádaný posun v myšlení lidí. Každý, byť jen velmi průměrný demagog ví, že tyto investice se spolehlivě vracejí poměrně již za krátkou dobu, protože je počítáno s plytkým a pohodlným přístupem lidstva, odvyklého metafyzickému uvažování a toužící po zábavě a ekonomických požitcích.

V těchto lidech ve kterých se podařilo zničit tuto základní složku tvůrčí činnosti Boží, která zakrněla a nerozvinula se, je pak velmi snadné určit jejich obzor uvažování a jednání.

Je všeobecně známo, kolik dnes existuje zkušených odborníků na manipulaci obyvatel, na nejrůznější psychomanipulační praktiky a celkové znetvořování mohutnosti lidského duševního potenciálu.

Kolik lidí se dnes ptá: Jak je to možné? Vůbec přitom netuší, že vše je dílem denního maximálního úsilí tmných sil všeho druhu, které ve spojení s Knížetem Temnot sní o jediné celistvé vládě a moci nad celým světem. V době existence polarizace a rozdvojeného světa nebyly tyto myšlenky aktuálními, nyní po roce 1989, na který má dnes již jistě každý myslící svůj názor, je průchozí cesta otevřena.

Síla a bezvýhradné prosazení tohoto záměru je demonstrována silou a mocí včetně vojenské. Není tedy možné, aby programově ten či onen státní subjekt rozhodoval o své existenci a budoucnosti. Není-li to možné ve státní sféře, jak asi musí vypadat pohled na sféru soukromou v rovině lidských práv?

Totalitní vládcové se nikdy neptali lidí na jejich mínění nebo názor. Prosazovali svůj ihned. V demokraciích je potřeba ukazovat určité dekorum. Nejdříve připravit perfektní práci odborníků lid obecný na přijetí názoru, který má být prosazen.

Děje se tak mravenčím a trpělivým vyjednáváním, kde je přijatelný pouze jediný cíl a to je přijetí tohoto mocenského záměru a postupné prosazování. Všude, kde by se setkal tento záměr s přímým odporem, je připravena k nástupu vojenská moc.

Cílem je globalizace světa, vytvoření světa bez hranic, kde by celé lidstvo přijalo jakýsi jednotný unifikovaný systém, kde by člověk zaujal své místo v gigantickém soukolí nejvyspělejší počítačové techniky a všechny údaje a informace o něm by byly vloženy do miniaturního čipu pod kůží a odtud operativně snímány nejvyspělejší technikou a ukládány do centrálního gigantického počítače v Bruselu.

Záměrem mocných světovládců je tedy tímto způsobem dostat pod kontrolu celý svět, všechny jeho obyvatele včetně způsobu myšlení. Současná technika, podobně jako v minulosti objevení atomové energie se dostává do dosud nejnebezpečnějších oblastí zpronevěry, protože právě myšlenka a touha po moci a ovládání všech je vždy nejsilnější.

Pozitiva, která se jednoznačně zdůrazňují, jako je odstranění kriminality, celková prosperita a rozkvět se jeví zcela nereálnými na pozadí mravního pohledu na současný svět.

Vše je v diametrálním rozporu se Stvořitelskou Boží vůlí a záměrem. Člověk byl stvořen jako nezastupitelný jedinec, jako individualita "ad imago Dei", k božímu obrazu. Nikdy nemůže být degradován na úroveň robota, který splňuje představy určitého procenta lidí, zvláště pokud je ohrožen jeho vnitřní pohled a svědomí. Hodně se hovoří o "lidských právech" anebo o "svědomí člověka". Jaká je však realita? Připravuje se něco, co překonává všechny i ty dosud nejbizarnější projekty např. "třetí říše" s mocenskou světovládou v rukou nepatrného počtu vyvolené elity. Jenže ta může diktovat, určovat a rozhodovat. V jejích rukou je soustředěna prakticky veškerá moc a finanční prostředky. Celý svět je katastrofálně a bezvýchodně zadlužen, vrchních několik set či tisíc z nejvyšších vrcholů mrakodrapové pyramidy po konzultacích se Satanem má volný průchod ke svému jednání.

Lidsky vzato obraz nesmírně tristní, beznadějný a beroucí veškerou naději. Vize odosobněného světa virtuálních realit, bleskové a chladné procesy komunikace mezi lidmi, nákupů a zcela určená náplň volného času pro současné supermoderní poddané. Nahá realita středověké diktatury se však vždy rychle ukáže tam, kde moc narazí na odpor víry.

Zde je také jasná odpověď na otázku proč je vynakládáno tolik úsilí na zničení Církve? Jen naivní prostáček si dnes může tuto zásadní otázku ještě nepřipustit. Jak je možné, že do lůna svaté Kristovy Církve proniklo tolik nešvarů, ba i přímo zločinů? Navždy pro mne zůstane tajemstvím, že je vůbec možné, aby někdo zradil Krista tím, že se angažuje v nějakém společenství i když je třeba vysvěceným knězem?!

Každý opravdově věřící křesťan ví, že je zcela nepřijatelné, aby ze sebe udělal zmíněného robota, byl obdařen čipem a snímatelnou destičkou s číslem 666, číslem šelmy, jak čteme v Apokalypse, aby mohl kupovat, prodávat a takto žít.

Světovládci globalistické absurdity přirozeně tedy počítají s vyhubením těchto zbytků "zabedněnců" a "náboženských fanatiků", kteří by chtěli trvat na "dědictví otců". Jakákoliv námitka či odkaz na humanizaci je zde směšná, protože jsme velmi aktuálně přímými svědky presentace moci tam, kde zazněl odpor. Tváří v tvář takové moci, nerozpakující se užít všeho k jejímu prosazení se na odpor může postavit jen blázen nebo světec. A právě zde se v budoucnu bude ukazovat realisticky pravý stav naší víry. Kdo by se chtěl nějak poučit a seznámit se způsobem jednání s věřícími, zvláště posvěcenými, ti by si měli přečíst seriózní a podrobné dějiny francouzské revoluce. Fakt, že je každoročně s velkou pompézností ve Francii oslavována svědčí jen o jednom: "Že je úplně jedno ve kterém století teče křesťanská krev."

Lůza zpracovaná mocnými je krví opájena a nestydí se ani za ty nejbarbaršnější skutky a činy.

Čtème, co se dělo v Mexiku nebo ve Španělsku v tomto století. Co se dělo v Rusku a co se dnes děje třeba v takovém jižním Súdánu nebo v Číně. Naopak existují militantní islámské země, kde je přísně zakázáno vyznávat křesťanství a cokoliv mimo islám.

Vše tedy nasvědčuje, že přijde doba, kdy se plně naplní opět Ježíšova slova: "Budete mi svědky."

Je třeba především něco o těchto projektech vědět, neopájet se představou, že se nenaplní, protože to by byl naivní omyl. Budeme zpracovávání všichni tak dlouho všemi možnými způsoby a zdecimování natolik, že mnozí budou volat po "zachránci", někom, kdo je vyvede z této miserie. Antikrist je již připraven a jeho způsoby budou právě takové.

Ne, Církev Křtostova nebude zničena, je to řečeno jasně, ale bude drasticky fyzicky oslabena. Tím ale také zůstane na mnoha místech, stejně jako tomu bylo na začátku rozmachu Církve silné svaté jádro, přímo sycené krví mučedníků a trpitelů. Proto tomu je celé peklo včele se Satanem a Jeho přísluhovači naprosto bezmocné. Toto finále totiž Dábel všem mocipánům a vládcům zatajuje, neukáže jim vlastní, strašný konec.

Tak tomu je i dnes, kdy lidstvo se opájí nádhernými vizemi jednotného, lásce se topícího světa, kde zaznívá souznění srdcí a pro všechny je připraven blahobyť a zábava. Nakonec lidé chtějí slyšet jen toto, PRAVDU rozhodně ne. Ta již od doby Sokratovy byla nežádoucí, i když je připuštěna na presidentské zástavě kvůli alibi..

Pravda je totiž jenom JEDNA: KRISTOVA! /Jan 14,6/. A bylo by naivní a ubohé vzdát se jí nyní, kdy ji bude třeba plnými ústy vyznat! A tím také bude končit naše ponižující a trpká role poddaných na tomto světě, SMRTÍ vítězů!

Porozumění

Eur Ing Dr Bohumil Kobliha

Říjnové dvacáté výročí kardinála Karola Wojtyly papežem rozvířilo světovou informační hladinu. Hlasy pro i proti němu odhalily ale zcela něco jiného než zájem o osobu Jana Pavla II. Ukázaly jak jsme všichni vzdálení pochopení svého vlastního života, celé své vlastní existence.

Hlasy proti papežově působení se ozývaly z obvyklých vyhlášených stanů a opakovaly nám, že papež nerozumí modernímu životu, že je autoritativní, a je se svými názory zakotvený ve středověku. Že je staromódní. Tedy v podstatě to, co demagogové vštěpují už od počátku moderní historie mládeži o rodičích.

Pro západní liberály je nepochopitelné, že papež je proti potratům (když je lékařská věda může "bezpečně" provádět), proti zábraně oplodňování (kdy technika vymyslela "neškodné" pilulky a prezervativy) a že stále trvá na celibátě (když se ze spojování těl stala, podle jejich propagandy a marketingu/!/, rekreační zábava stejně jako z drogů).

Každý přece má právo si řídit svůj život, má svojí svobodu nakládat se svým tělem jak chce... to byly zdánlivě neporazitelné světské argumenty liberálů/autonomistů proti církvi a papeži.

Křesťanské hlasy na veřejném fóru proti výtkám a útokům hájily papeže a církev převážně (a překvapivě) chabě.

Udivovalo, že i zasvěcené osoby měly protiargumenty stejně "materialistické". Na příklad že celibát není nikde přikázán v evangeliích, ale že je to řád církevní, že potraty a pilulky přinášejí fyzické ublížení atd.

Bůh (a jeho jasné jednoznačné biblické příkazy) jakoby nepatřil do debaty. Bůh jako absolutní autorita nám přestal existovat?

Oba tábory přinesly obraz nejhorší nákazy naší doby - našeho materialistického pojetí existence. Jakoby Církev byla klub či organizace pro udržování jakési námi dohodnuté morálky a s papežem jako nějakým předsedou.

Liberálové presentovali zásadní neznalosti a z toho plynoucí nepochopení křesťanství a církve jako takové. O posmrtném věčném životě, dědičném hříchu a vykoupení nemluvě.

Jakoby nikdo z nich se nikdy nezamyslel nad problémem své vlastní vezdejší konečnosti. Jakoby nikdo z nich nezaznamenal neoddiskutovatelnou skutečnost smrti. Jakoby smrt nepatřila do diskuse a nás se netýkala. Umřou jen ti druzí.

Unikla mystika života. Duch není. Je to jakoby chom chtěli hrát či mluvit o ledním hokeji a zapomněli na led.

Diskutující jakoby přijali, že tento život je jen materialistická náhoda, a že nemá jiný smysl než život pro život. Klesli jsme všichni tak hluboko? Není už opravdu nutné uvažovat a zvažovat, že tento život je jen počátkem, počátkem cesty k životu věčnému? Jaké oslepení nás k tomu vede!?!

Cožpak sám život věčný není už vůbec důležitý, natož ho prezentovat jako náš cíl a samu podstatu určující naší hmotnou existenci?

Co udělat proti materialistickým klapkám na očích?

Hledáme přece štěstí a lásku! Může nám je dát materialismus a námi stvořený bůh - mamon? Nejde v podstatě o hodnoty vyššího původu? Můžeme zapomenout na kříž?

Podíváme-li se na skutečné manželství - lásku - nemůže nám uniknout, že zde v pravém manželství jde o zvláštní a jedinečnou synergetiku vpravdě mystickou. Splynutí dvou bytostí, těl a duší ke stvoření a pěstování dalších bytostí s tělem a unikátní duší. Nemůžeme přehlédnout, že jediné v tom je

opravdové vezdejší naplnění, po kterém všichni toužíme! V manželství mezi mužem a ženou jde o náš vznešený podíl na Božím plánu "přibývání" duší! Proto ta radost, když se nám to povede! Je zde tajemný výběr a předávání, láska jejíž řád musíme přijmout. A také ovšem musíme přijmout, že může být někomu transformována do celibátu, sublimována do služby druhým, či zcela odepřena. Kříž, těžký úděl, je i v tom, a stane se nám lehkým jedině, když ho pochopíme. Když ho dobrovolně vezmeme a následujeme Krista. Jakékoliv vzepření kříži se nám nestane dobrým, ať si nalháváme pomocí "vědy" a rozumu dočasně cokoliv.

Myslím, že v diskusi uhodil hřebík na hlavičku westminsterský arcibiskup, kardinál Basil Hume, když řekl, že celibát je stejně těžký jako vytváření skutečně dobrého manželství.

Papeže nesmíme brát v žádné případě jako nějakého světského pohlavára, který autoritativním způsobem na nás vydupává nějaký způsob života.

Tak to totiž ani nemůže být. On je tlumočníkem Božím!

On jen ukazuje Cestu, která je nesmlouvavá, ale vede k tomu hlavnímu.

Samozřejmě, že kdo chce, může svojí věčnost odhodit, odložit či neuvážít. Pokud stačí jen pozemské plahočení, a naše lidské cesty jak se kříží a našemu údělu vymknout, fajn... Fajn?

Chceme-li můžeme se křesťansky prezentované mystice života vykroutit. Je ale podivné, když křesťanství odložíme, že vzápětí vyhledáváme "duchovní zážitky" v exotických náboženstvích a excentrických sektách. Nechceme "středověkou" církev, ale dobrovolně lezeme do chomoutů předhistorických pohanských kultů a jejich dnešně módních odvarů. Stavíme se na hlavu a zalepujeme mozek mantramí, jen abychom zahnali duchovní vakuum!

Chladné statistiky z USA uvádějí, že zde je na tisíc různých výstředních náboženských sekt, a nejméně jeden milion následovníků. O oficiálních pohanských náboženstvích, satanismu, drogové "kultuře" sebeničení a vygumovávání duší v transu "heavy metal" nemluvě.

Tedy, nepůjdeme-li dopředu k objevu toho, že náš život vezdejší je zkouškou duše v obtížných podmínkách hmoty a je jen úvodem pro život věčný, jsme v koncích. Budeme stále jen tápat. Nikdy si nebudeme moci dát odpovědi na otázky, které si předložíme ve věcech našeho života vůbec, života vůbec, života duchovního, víry a papeže. Vždyť papež (z úradku Božího) nás má přivést právě pod trůn Boží... do života věčného.

Všechna dobrotivá služba Jana Pavla II. pro nás k tomu směřuje!

Jen vezměme Knihu knih a zopakujme si otázku, kterou položil apoštol Pavel ve svém listě Korint'ánům:

"Nevíte, že budeme jednou soudit anděly?" (I.Kor. 6,3). Jak bychom mohli dosáhnout takové dokonalosti bez úspěšného "složení" svých vlastních

zkoušek? A kdo nás má vyučovat a vést správným směrem, když ne náměstek Kristův?

Londýn, 24. 10. 1998

Milha lží

Eur Ing Dr Bohumil Kobliha

"Nepřipadám si být manipulovaná!" Tohle byla věta, kterou na mne vypálila jedna žena v lehce nažhavené diskusi o politice při mé návštěvě ČR. Nebyla to ale nějaká prostá osoba z lidu. Naopak mluvil jsem k dámě středního věku, inženýrce technického směru, kde bychom měli předpokládat nejvyšší stupeň tréninku v analytickém i konstruktivním myšlení.

Tato jediná věta dokládá, jak právě s tím myšlením jsme na tom špatně. Cožpak bychom na podvod naletěli, kdybychom ho snadno zpozorovali? Pouťovým ilusionistům a kouzelníkům se přece jen vesele zasmějeme. Cožpak bychom sebou nechali materiálně i citově vláčet, kdyby manipulace byla průhledná?

Věta "Ted' už si nebudeme lhát", je jistě okouzlující, ale je bohužel jen ilusí. Dnes každý cítí na vlastní kůži, co bylo "utahování opasků", co je bída, kterou se potácíme v zadluženosti globalistickým velmožům, v podvodech, pádech bank a lhaní. Uklidňující věta v moři neřestí a okrádání je manipulací. Žádná vláda se nedostala do rukou tvých ó lide český! Poznáváme zaručně, že nemáme, co jsme chtěli.

Ale pozor, nejsme v tom absurdním divadle "gumáků" sami. Celý svět je kotrmelcován v obrovských manipulacích! Největší světové noviny a masmédia nás mají v rukou a utvářejí "naše" veřejné mínění. Vše se musí totiž v pravidlech "demokracie" dělat tak, abychom k tomu dali svolení, abychom pro to hlasovali. To abychom milovali toho či onoho prezidenta, samozřejmě ne pro lásku samu, ale abychom za ním šli jak za pištcem z pohádky. Od bludu do bludu a z jednoho nevolnického cirkusu do druhého. Ode abychom věřili, že je třeba preventivně zabít toho či onoho. Opět pozor! Ne pro zabítí samo, ale aby se kdosi jiný zmocnil jeho majetků a zdrojů.

Dnes je prý třeba zabít Saddama Husseina.

Světové nedělní noviny "The Sunday Times" přinesly dne 22. listopadu 1998 skvělou ukázkou, jak jsme manipulováni. Jak se připravuje veřejné mínění k souhlasu pro akci zabítí.

Hned na první straně, je úvodní článek "Potřeba biologické/bakteriologické války?" (Need of biological war?), ve kterém jsme rámcově postrašeni, že bakteriologická válka může zabít tisíce nevinných lidí za pár liber a její zbraně jsou volně na trhu.

Na straně šest, jsme jako za ručičku vedeni článkem "Smrtonosné bakterie

se prodávají za pouhých L600" ("Killer germs on sale for just L600") v hrůzách bakteriologické války. Jsme vemlouvavě varováni, že irácká doktorka Rihab Taha, která studovala na University of East Anglia, postavila Saddamovi program testů botuliových infekcí. Hned vedle toho se dovídáme, že nejprístupnějším zdrojem pro materiály bakteriologické války je Indonésie a nastojme (!) Česká republika. Zde reportéři "The Sunday Times", předstírající, že jsou nákupčí z Maroka, mohli dostat vzorky toxin produkujících bakterií za necelých dvacet liber z brněnského Veterinářského výzkumného ústavu.

Ptáme se proč zrovna ČR je středem zájmu? Inu lze se oprávněně domnívat, že proto, že ČR prodala už dříve Iráku radarové zařízení Tamaru, jak CIA prozradila loňského roku touto dobou paní Albrightové na premiéra Václava Klause. A když ta země prodala Tamaru, ještě se jí přišije, že může dodávat bakteriologické zbraně. Veřejnost Západu musí dostat pod kůži a přijmout, že bude-li třeba, je tuto zemi jako velmi nebezpečnou (vždyť vzpomeňte jak ublížila Sudetákům či židům!) zpacifikovat či obětovat! Není v sousedství nějaký protektor, který by dohlédl? Vytváří se veřejné mínění, že Čechů není (a nikdy nebyla!) vůbec žádná škoda (což nepamatuje-me Mnichov).

Obvinění Čechů, je více jak nápadné. Zvláště, když čteme v tom samém článku(!), že podobné laboratoře jsou po celém světě a těch, co se zabývají vzorky, které je možné rozmnožit pro bakteriologickou válku je asi čtyřistapadesát! Ale kdo si toho všimne? Počítá se s čtenářem průměrné a podprůměrné inteligence protože těch je nejvíce. Ti v demokracii rozhodují. Pro ty se upravují informace. Ti jsou hlavním cílem manipulace.

Na straně dvacet dva téhož výtisku nedělních novin, je už rozvinut naplno útok proti Saddamovi ("West towards last showdown"), včetně seznamu možností jak ho likvidovat a výčtu typu zbraní, které musí být dodány Saddamově opozici. Tu už CIA léta pečlivě připravuje. Americký kongres minulý měsíc odhlasoval půjčku 98 milionů dolarů k této akci.

Kdo to nakonec a komu zaplatí?

Nikdo se nepozastaví nad tím, zda americká CIA (či jiná tajná služba) má právo plánovat zavraždění prezidenta jiného státu, proto, že se nehodí do krámu? Je to poprvé? Vzpomeňme na bombardování Gaddafiho. Nejde jim jen o to podrobit zemi globalistickému panství a přisvojit si jejich naftu?

Neměli bychom začít přemýšlet a pozorovat, jak jsme manipulováni? Probudíme se z desinformace pravdou a z mlhy lží, dříve než bude pro nás samotné pozdě!?!

To samé vydání novin v nepřátném sloupečku přineslo osmiřádkovou zprávičku, kde se ve dvou větách dovídáme, že černé krysy, odpovědné za dýmějový mor (bubonic plague) v Evropě ve 14. století, kdy mu podlehl

25 milionů lidí, se nápadně rozmnožily v šesti oblastech podél Temže ve východním Londýně! Přičteme vypuknutí nějaké epidemie kultury, kde se rockové "vzory" válí po posteli v botách, neuklízí se ulice, zákoutí a zahrádky jsou skládkou odpadků a haraburdí, a vyhazují se papírové plenky na dvoreček? Ještě že ne.

Bude za to moci Saddam. Proto ho musíme preventivně bombardovat...

Londýn, 24. 11. 1998

Člověk Pauli

Milan Křesadlo

V záplavě podvodů, hanbatostí a zločinů malých i velkých se nám zdá, že svět utone. Hrozíme se, nespíme a bojíme se. O tento svět, o žijící, i o ty, kteří mají teprve přijít. Bojíme se zřetelných obrysů Apokalypsy. Prospěchářství, polopravdy a lži, úskok sem, zaňd'ourství tam nás zahlcují. Hledáme nějaký ostrov klidu a dobra, zátoku, kde se chytit a přistát.

Neuvěřitelné náhody mi do cest života přinesly celou řadu zajímavých a dobrých lidí, kteří přes všechny protivnosti tohoto světa vždy bojovali, bojují a nepřestávají, přes násilné manipulace globalistů, zápasit pro dobro člověka a spravedlivý osud pro náš národ. Nechci je vyjmenovávat poněvadž by to byl podivuhodně dlouhý seznam, a nechtěl bych někoho vzácného vynechat. To by bolelo.

Na jaře roku 1998 jsem opět zavítal do vlasti a mluvil jsem po telefonu s dávným přítelem rodiny Mudr. Jiřím Paulim: "Prosím tě, musíš přijet" a už mi vysvětloval proč, a kam, a jak se tam dostanu.

Kousek od bohnického ústavu pro duševně nemocné je to jeho dílo, první pražský hospic pro kriticky a nevylečitelně nemocné. Nemocnice, ze které se neočekává návrat zpět do života.

Dr. Pauli mne přivítal s milým chlapeckým úsměvem a neodolatelným životním nábojem a energií. Lékařsky bílý mne provádí septicky dokonalými a vonícími stěnami restaurovaného malého paláčku. Ani se mi nechce věřit, že zde se bude odehrávat jed jedna smutná závěrečná scéna za druhou. Náhrdelníky umírání, fyzicky tolik podobné, ale duševně a duchovně tak rozdílné.

"Tohle bude vestibul, snad později sem dáme nějakou fontánku," vysvětluje MUDr. Jiří Pauli a překračuje v bílých sandálech hory staveního rumu a prachu vedoucí k nové rozestavěné části. Zde bude centrální schodiště. Nové křídlo je dokončeno v hrubé stavbě.

Labyrintem se vracíme do už fungující části, kde v první etapě otevřené 3. 1. 1998, je k dispozici 13 lůžek. Jiří mi ukazuje esteticky zařízené nemocniční pokoje. Zdá se mi, že nikde na Západě není tolik citu pro terminálně nemocné jako zde.

Vstupujeme do prázdné místnosti. To bude místo posledního vydechnutí...

Ve vedlejší prostře se budou pozůstalí moci tiše loučit s jejich zesnulým. Přítomná a katakombní atmosféra ale není beznadějná. Má jakýsi výhled nahoru. Zde se zastaví na chvíli let vnějšího ustaraného světa, a žijící se budou moci zachytit na obraze věčnosti. Budou moci rozjímat o tom, co by měli učinit, aby se ještě po smrti nějak odvděčili těm drahým, kteří už zde na zemi nemohou vykonat nic. Kolik chvil prosvětlených konečným poznáním se zde prožije.

Dr. Pauli není architektem, ale tím více mne ohromuje jak citlivě promyslel "technologii" posledních věcí člověka.

Sjíždíme dolů temným výtahem. Nějak tu ještě nesvítí světlo. Tichý skluz kabiny připomíná poslední cestu, kterou musí projít každý z nás. Dveře zdviže se rozevírají do světla dne.

Pár kroky mne člověk Pauli vede k srdci ústavu, do kaple. Malá přívětivá prostora vyžaduje, aby ses poklonil Bohu a člověku, který věří. Znamenám se křížem. Jiří tiše vysvětluje, že výtahem mohou nemocní být dovezeni až sem do přízemí, a že v kapli mohou být současně dva na pojízdných nemocničních postelích. Ti kteří již nemohou vstávat. D. Pauli je neuvěřitelně věčný. Vše popisuje s přesností konstruktéra nejjemnějších přístrojů, ale přesto z jeho slov prosvítá sentiment hlubokého porozumění lidství.

"Tahle plastika je od Stádníka", ukazuje na nástěnnou bronzovou sochu sv. Lazara. Jsem užaslý, jeden z největších současných světových sochařů je zde přítomen svým dílkem. Potvrzuji si, že monumentalita není dána rozměrovou velikostí. Mistr Karel Stádník změřil prostor, kde jeho socha bude vysvětlovat význam svatého Lazara, a vyhmátl tep podstatného. Centralisuje! Vemlouvá se do veřejné ráje: poslouchej, zde dochází naplnění - zde se otevírají brány k životu věčnému.

Jdeme do nevelké kanceláře budovatele a ředitele unikátního ústavu, MUDr. Jiřího Pauliho.

Prosím člověka Pauliho o nějaký životopis, o data která by čtenáře mohla zajímat. Se sobě vlastním úsměvem a samozřejmostí mi Jiří podává obálku: "Tady jsem ti už něco, jak's říkal, připravil"

Zpět zde v Londýně jsem okolo informací doslova měsíce chodil jako můj africký pes okolo horkých kostí. Co vybrat? Že Jiří je vlastně mladík, který se narodil 21. ledna 1957. Jo to komu řekne? Že to byla doba, kdy jeho dědeček v Písku byl "znárodněn", jeden strýc emigroval do Austrálie a druhý skončil ve vězení? Že Jiří zápasil o dvacet let později o svoje místo na fakultě medicíny, kde původně nebyl přijat? Že pracoval jako zřízenec na pitevně, než se mu přece jen podařilo prorazit? Že po úspěšném dokončení studia medicíny mu bylo nabídnuto místo na I. interní klinice, kde také složil svojí atestaci I. stupně.... Mám vyjmenovávat všechny jeho odborné i osobní zápa-

sy? To by se spíše hodilo jako curriculum vitae k udělení nějaké ceny a o to zde vůbec nejde. Jiří žije a rve se o dobré pro trpícího člověka, člověka při těch posledních ale rozhodujících minutách, kdy už bude každý z nás jen sám s Bohem. Tam se nedávají ceny a medaile. Člověku Paulimu jde o lidské důstojenství do poslední vteřiny.

Hospic byl slavnostně otevřen po dokončení druhé etapy s dalšími třinácti lůžky dne 5. 9. 1998, za závažné účasti Jeho eminence biskupa Jiřího Paďoura, OFM Cap. a papežského nuncia v Praze Giovanni Coppy. Máme zde tedy přece jen mluvit o vezdejších světských počtech a třeba o zbrusu novém rytířství Řádu svatého Lazara, do kterého byl MUDr. Jiří Pauli pasován, a které povede do třetího tisíciletí? Jistě to jsou hezké a osobně potěšující věci, ale ty nahoře v nebi hvězdičku u jména nedělají. Ta bude ta nejdůležitější!

Londýn, 4. 1. 1999

Argumenty pro zachování praxe umělých potratů a odpovědi na ně.

1. Žena má právo na svobodnou volbu (rozhodovat o svém těle) a dítě má právo narodit se chtěné a do důstojných podmínek.

Není pravda, že by zárodek byl částí těla matky. Naopak se jedná o odlišného lidského jedince s rozdílnou genetickou výbavou. Organismus ženy se s přítomností jiné bytosti v sobě složitě vyrovnává (např. výměna látek probíhá přes placentu).

Mezi lidskými právy platí hierarchie. Základní a první ze všech je právo na život. Nelze tedy dosahovat naplnění jiných práv porušováním tohoto prvního. Svoboda jednoho člověka je přirozeně omezena svobodou druhého. Se stejnou logikou by pak mohlo být dovoleno zabíjení týraných nebo v nedůstojných podmínkách žijících dětí. Navíc lze ukázat, že naprostá většina zpočátku nechtěných dětí byla po narození matkami přijata a milována.

2. Zárodek, embryo (event. vyvinutější plod) není člověk, tedy není třeba ho chránit.

Lékařská věda prokázala, že ani v nejranějším stadiu nejde o nějaký jiný živočišný druh. Od okamžiku spojení lidských gamet se jedná o nové a jedinečné lidské bytí. I když někteří lékaři pochybují, zda a od kdy jde o člověka, již pouhá nejistota je dostatečným důvodem pro to, aby byl lidský život chráněn od početí. Skuteční odborníci v oboru však o počátku vzniku života nového lidského jedince při oplodnění nepochybují.

3. Embryo není člověk, protože není schopné samostatného života.

I narozené dítě je odkázáno na péči druhých, bez které by zahynulo. Embryo žije svůj vlastní život ve svém přirozeném prostředí, kterým je mateřská děloha.

4. Embryo můžeme přirovnat k plánu domu. Jako plán není dům, tak embryo není člověk.

Jedná se o irelevantní přirovnání. Nelze porovnávat živé a neživé objekty a vyvozovat z toho závěry. Embryo má svou osobitost a vnitřní vitalitu, která ho postupně rozvíjí (pohyb ze sebe), to vše plán domu postrádá.

5. Jako žalud není dub, tak embryo není člověk.

Toto přirovnání je sice přiléhavé, ale účelově neúplné. Správně by mělo znít: Jako žalud není dub, tak embryo (či dítě) není dospělý člověk. Jako žalud a dub jsou téhož druhu - dub, tak embryo, dítě, dospělý člověk jsou téhož druhu - člověk.

6. Potrat by neměl být zakázán, neboť rodiče mají právo rozhodovat o počtu svých dětí.

S tímto rodičovským právem jistě souhlasíme. V případě, že jejich dítě již žije (je počaté), má jeho právo na život přednost. Rodiče mohou rozhodovat o počtu, ale nikoliv o životě svých dětí.

7. Potrat řeší tíživou, stresovou situaci matky. Kdyby nebyl potrat umožněn, mohlo by to některé ženy dohnat až k sebevraždě.

Nutno uvést, že potrat je tím nejhorším možným řešením nejenom pro dítě, ale i pro matku. Potratem je rozbit ten nejhlubší lidský vztah: matka - dítě. Mnoho žen po prodělaném umělém potratu trpí přirozenými výčitkami svědomí a depresemi. Statistiky prokazují, že větší procento pokusů o sebevraždu je u žen po potratu, než u těch, které nikdy potrat nepodstoupily.

8. Je správné vychovávat k úctě k počínajícímu životu a snažit se informovat veřejnost o pravé podstatě umělého potratu, ale nesmí se nic zakazovat. Nesmí se vnucovat svůj názor druhým. Změna zákona by měla přijít až na konec, kdy společnost bude poučená a vychovaná.

Zákon je především mocný výchovný prostředek. Nejde přece jen o reprezi (a u vůbec ne proti ženám jdoucím na potrat), ale o to, aby i společenská norma jasně označila, co je zlé a nepřípustné. Nelze si dělat iluze, že při mnoha dnešních výchovu negativně ovlivňujících faktorech zvítězí správná výchova bez legislativní podpory.

Je pravda, že nemůžeme druhým vnucovat své názory. V případě potratů

však nejde o názory či ideje, jde o životy třetích nevinných a bezbranných osob.

Zákony musí navíc respektovat a chránit základní lidská práva a být v souladu s ústavou, což náš potratový zákon nesplňuje.

9. Společnost není na ukončení potratové praxe připravená. Zákaz potratů by mohl vyvolat sociální nepokoje, nezaměstnanost gynekologů, nadměrný počet odložených a týraných dětí...

Všechny myslitelné negativní důsledky omezení nebo zákazu potratů jsou stále menším zlem než potraty samotné. Jestliže je v naší zemi 130 dětí denně usmrceno chirurgickým potratem (chemické potraty nejsou zdokumentovány), pak si naše společnost nezadá s kulturou Aztéků a jejich lidskými oběťmi. Nacházíme se v hluboké sociální krizi, která není na první pohled zřejmá. Platíme krutou a krvavou daň za zdánlivý klid a pohodu. Katastrofální důsledky potratové praxe se ovšem již dnes vyjevují (krize rodin, stárnutí společnosti, vymírání národa...). Co bude následovat?

10. Nerespektování případného zákazu potratů by mohlo znamenat oslabení autority a vlády zákona i v jiných oblastech. Mohla by vzniknout právní a společenská anarchie.

Státní moc, která odpírá skupině nevinných lidských bytostí právo na život, ztrácí svou legitimitu. Stává se zvůlí silných proti bezbranným. Proto trvání potratového zákona prohlubuje společenskou krizi a připravuje budoucí zhroucení státního systému. Naopak odmítnutí potratů je vykročením správným směrem a mělo by být v případě nutnosti doprovázeno i mocenským působením na lékaře, aby potraty fakticky neprováděli.

11. Zákaz umělých potratů by v některých případech komplikovaných těhotenství znamenal ohrožení zdraví nebo života matky.

V případě rizikových těhotenství je snahou lékařů učinit vše pro zachování zdraví matky i dítěte. Je-li ohrožen život matky, může lékař jednat tak, aby ho zachránil, i když vedlejším účinkem tohoto jednání je smrt dítěte. S tím zákon na ochranu života počítá a je to plně v souladu s přirozenou i křesťanskou etikou.

12. Pokud by byl přijatý zákon na ochranu lidského života od početí do přirozené smrti, mnoho žen by šlo na potrat tajně nebo v zahraničí, což by pro ně znamenalo větší stres a větší riziko následných komplikací.

Větší stres si přivodí žena právě potratem, i když se nemusí projevit okamžitě. Umělý potrat ničí nejen lidský život, ale i ten nejhlubší přirozený mezilidský vztah mezi matkou a jejím dítětem. Na to nemůže žádná žena

zapomenout, psychické potíže přicházejí většinou později. Co se týče zdravotního rizika, to je přítomné vždy i u "legálních" potratů a mělo by ženu přivést k té jediné správné volbě ve prospěch života svého dítěte.

13. V případě početí po znásilnění by žena byla nucena donosit dítě agresora, což by mohlo ještě zvětšit její trauma.

Jedná se o minimální promile těhotenství. I kdyby byl přijatý zákon na ochranu života s touto výjimkou, byl by to velký úspěch. Z přirozeného i křesťanského hlediska není spravedlivé, aby po hrozném násilí vůči ženě následovalo další násilí vůči nevinnému člověku. Matka může dát dítě k adopci anebo ho může přijmout a učit milovat Boha a lidi - odpovědět na zlo dobrem.

14. Odpor proti potratům vychází z víry, nikoliv z rozumu

Snahou argumentu je diskreditovat obhájce života, kteří jsou většinou z řad věřících. Mylně se zde staví víra proti rozumu. Háji život počatých dětí je jednoduše a racionálně možné takto: Každý nevinný člověk má právo na život. Lékařská věda dokazuje, že život nového člověka začíná početím. Z toho plyne, že i lidský zárodek má právo na život.

© P. ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

2/99

*"Bůh pozdvihuje ty,
kteří konají Jeho vůli tam,
kde je pokořoval."*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Současní katolíci milují Jana Pavla II., Matku Terezu z Kalkaty a Padre Pia. Důkazem jsou vysoké náklady knih zabývajících se jejich životem.

2. května 1999 byl Padre Pio blahorečen. Jeho klášter v San Giovanni Rotondo přitahuje v Evropě nejvíc poutníků hned po Lourdech. Tento příval lidí se ještě znásobí. Máme z toho radost. Padre Pio nebyl člověkem, který jen snášel bolestné rány Krista na sobě 50 let. Byl i vynikajícím zpovědníkem, duchovním rádcem, spisovatelem. K jeho utrpení patřilo i nepochopení církevních autorit po několik let. Tehdy nemohl sloužit veřejně mši svatou a byl "odklizen" z dosahu lidí. Přesto nezatrpkl, pravda vyšla na povrch a o to víc byl později milován a navštěvován.

Uvádím několik citátů z korespondence Padre Pia a připomínám, že mohu zaslat ještě brožuru "Padre Pio - život s utrpením" /cena Kč 11,-/.

P. ing. Karel Dachovský

Myšlenky Padre Pia

Jestliže máš čas, nečekej na čas. Neodkládejme na zítra, co můžeme udělat dnes. Hroby jsou plné dobrých úmyslů, které se nikdy neuskutečnily... mimoto jakou máme jistotu, že budeme zítra žít? Naslouchejme hlasu svého svědomí, hlasu královského proroka: "Dnes, když slyšíš hlas Pána, nedělej se hluchým." Pojďme kupředu a chraňme uplývající okamžik, který protože ten pozdější ještě není náš.

* * *

Ve všem, co děláte, buďte vždy pokorní a žárlivě střežte čistotu svého srdce a čistotu svého těla; to jsou dvě křídla, která vás pozvednou k Bohu a učiní vás takřka božskými.

* * *

Jenom generál ví, jak a kdy použít jednoho ze svých vojáků. Čekej, přijdeš na řadu.

* * *

V duchovním životě čím rychleji běžíme, tím se cítíme méně unaveni. Opravdu, pokoj, předehra k věčnému štěstí, přijde k nám, učiní nás šťastnými a silnými za předpokladu, že budeme žít tímto způsobem, umrtvíme se a necháme Ježíše žít v nás.

Nepodnikej žádnou akci, ani tu nejnižší a nepatrnou bez toho, že bys ji nenabídl Bohu.

* * *

Studiem knih se hledá Bůh, modlitbou se nachází.

"Otče, vy milujete to, čeho se bojím..."

Padre Pio: "Nemám rád utrpení samo o sobě, prosím o ně Boha, protože žádám jeho ovoce: oslavuje Boha, pomáhá mým bratřím v exilu a osvobozuje duše z plamenů očistce. Co víc mohu žádat?"

"Otče, co je utrpení...?"

Padre Pio: "Odčiňování."

"A co znamená pro vás?"

Padre Pio: "Můj denní chléb, mé potěšení."

* * *

Určitá vnitřní potěšení jsou dětinská. Nejsou znamením dokonalosti. Nutné jsou bolesti, ne potěšení. Vyprahlost, zvadlost, neschopnost - to jsou znamení pravé lásky. Bolest je potěšitelná. Vyhnanství je krásné, protože utrpením jsme schopni dát něco Bohu. Dar bolesti, utrpení je velká věc a nemůže se jí dosáhnout v ráji.

* * *

Andělé nám závidějí právě jedinou věc: oni nemohou trpět pro Boha. Pouze bolest dovoluje duši říct s jistotou: Můj Bože, pohled jak velice tě miluji!

Někteří lidé jedou do ráje vlakem, jiní autem, ostatní pěšky. Tito poslední mají víc zásluh než ti předchozí a získají nejvyšší místo slávy v ráji.

Pokušení proti víře a čistotě jsou díla ďábla, ale neboj se ho, pouze jím pohrdej. Pokud řve, je to znamení, že nevlastní tvou vůli. Nestarej se, co zakoušíš kvůli tomuto odbojnému andělu; buď si jist, že tvá vůle je stále proti

jeho návrhům. Bud' klidný, protože to není tvá vina; mimoto obrátí se to k požehnání od Boha a zisk pro tvou vůli.

* * *

Bud' odvážný a neboj se temného hněvu Lucifera. Vždy si pamatuj: Je dobré znamení, když řve a hlučí kolem tvé vůle, protože je stále mimo. Odvahu! Dávám velice přednost tomuto slovu, takže říkám - odvahu s Ježíšem. Není potřeba se bát, pokud můžeme opravdově říkat "ať žije Ježíš", ačkoliv to třeba říkáme bez prožitku.

* * *

Chápu, že se zdá, jakoby pokušení víc poskvřňovala než očišťovala ducha. Ale poslyšme co světci řekli. Stačí si z mnoha vybrat svatého Františka Saleského: "Pokušení jsou jako mýdlo, které když ulpí na oděvu, zdá se, že ho poskvřňuje, ale ve skutečnosti ho čistí."

* * *

Jako Panna zůstaň u Ježíšova kříže a nikdy nezůstaneš bez útěchy. Maria byla ztuhlá u svého ukřižovaného Syna, ale nemůžeš říct, že byla opuštěna. Spíš, že milovala mnohem víc, když trpěla a dokonce nebyla schopna plakat.

* * *

Vždy věrně plň své sliby vůči Bohu a neohlížej se na výsměch bláznů. Můžeš být jist, že světci vždy pohrdali světem a vším světským a vyrostli nad svět a jeho zásady.

* * *

Pamatujme, že Ježíšovo srdce nás povolalo nejen k našemu vlastnímu posvěcení, ale k posvěcení dalších duší. Přeje si, abychom mu pomáhali v záchraňování duší.

* * *

Láska /nezáleží, kde začíná/, je vždy dcerou Prozřetelnosti.

Vždy musíš mít opatrnost a lásku. Opatrnost má oči a láska má nohy. Láska, která má nohy, by ráda běžela k Bohu, ale její podnět je slepý a často by narazila, kdyby nebylo očí opatrnosti.

* * *

Aby nás přilákal, Pán nám poskytuje mnoho milostí, o nichž soudíme, že nám mohou snadno získat nebe. Naopak nevíme, že abychom rostli, potřebujeme tvrdý chlebiček: kříž, pokořování, zkoušky a odmítání.

* * *

Jsem si jist, že chcete vědět, která ponížení jsou nejlepší a já vám řeknu, že jsou to ta, která jsme si nevybrali nebo, ještě lépe ta, která nejméně potěší, nebo ta, ke kterým nejméně lneme, jinými slovy naše povolání a profese. Mé děti, kdo nám dá milost milovat naše ponížení? Nikdo to nemůže učinit kromě Toho, který miloval své vlastní a aby to dokázal, chtěl zemřít. Tím je dost řečeno.

* * *

Jestliže potřebujeme trpělivost, abychom snášeli chyby ostatních, oč víc ji musíme mít, abychom tolerovali sami sebe! Pro své denní přestupky pokořujte se, pokořujte se, vždycky se pokořujte. Když vás Ježíš vidí pokořené a skromné, napřáhne k vám svou ruku a sám vás k sobě přitáhne.

* * *

Měl by ses pokořit před Bohem, místo abys upadal do depresí, když ti posílá utrpení svého Syna a uvědomuje tě o tvé slabosti. Měl by ses k Němu modlit s odevzdaností a nadějí, když padáš ze slabosti, a děkovat Mu za tak mnohá požehnání, která ti dává.

* * *

Milujte a cvičte prostotu a pokoru a nestarejte se o názor světa, protože jestliže tento svět by neměl nic proti nám, nebyli bychom opravdoví Boží služebníci.

* * *

Vždy zůstaňte v blízkosti katolické církve, protože ona jediná vám může dát opravdový mír, protože jen ona jediná vlastní Ježíše v Nejsvětější svátosti, opravdového Knížete pokoje.

* * *

Vy, kdo jste zodpovědní za duše, zkoušejte to s láskou, s velkou láskou, se vši vaší láskou, vyčerpávající láskou a když to nemá účinek - trestejte, protože Ježíš, který je naším vzorem, nás tomu učil stvořením pekla zrovna tak jako ráje.

* * *

Jediný skutek lásky k Bohu, učiněný v období vyprahlosti, je cennější než sto vykonaných se zálibou a útěchou.

* * *

Ať vám nebere odvahu, že je vaším údělem pracovat mnoho a sklízet málo. Kdybyste uvažovali kolik jediná duše stojí Ježíše, nikdy byste si nestěžovali.

* * *

"Proč je zlo na světě?"

"Dobře poslouchajte... Pohled'me na ženu, která vyšívá. Její syn sedí na nízké stoličce a pozoruje její práci, ale naruby. Vidí uzlíky, zpřeházená vlákna. Říká "Maminko, nemohu poznat, co děláš!" Matka mu ukáže vyšívací obruč s velkou částí své práce. Každá barva je na svém místě a různé nitě tvoří harmonický vzor. Také my vidíme rub vyšívání. Sedíme na nízké stoličce."

* * *

Osoba v manželství bez dětí je jako kněz, který nemůže sloužit mši, zpovídat a plnit další povinnosti svého poslání. Osoba, která nemá děti, se jistě cítí pokořena.

* * *

Nenávidím hřích! Naše země by byla šťastná, kdyby ona - matka práva - zdokonalila své zákony a zvyky ve světle čestnosti a křesťanských zásad.

* * *

Bohu se slouží pouze tehdy, když se mu slouží podle jeho vůle.

* * *

Bát se ztracení v rukách Boží dobroty je podivnější než strach dítěte v rukách matky.

* * *

Od okamžiku narození Ježíš nám ukazuje naše poslání, které spočívá v pohrdání tím, co svět miluje a hledá.

* * *

Je obtížné se stát světcem. Obtížné, ale ne nemožné. Cesta k dokonalosti je dlouhá, ale jakmile je obnovena vaše síla, musíte pilně povstat a dokončit cestu.

P. Richard Welch C.Ss.R. "Krev mučedníků"

Solidarita s nejslabšími

Když jsem seděl v interrupční klinice, cítil jsem pokoj, protože jsem se rozhodl. Věděl jsem, že právě sezením zde jsem se ztotožňoval s oběťmi interrupcí. Věděl jsem, že poslouchám vyšší zákon. Necítil jsem, že bych porušoval nějaké zákony, dokonce lidské zákony. Pro mě to dokonce nebyl žádný problém. Pro mě byl problém poslechnout vyšší zákon, kterým jsme

všichni vázání. Boží zákon se nepoužívá jen těmi, kdo jsou řeholníci nebo kteří vyznávají zvláštní víru, ale zavazuje každého. V té chvíli jsem cítil, že má nepoddajnost vůči občanskému, jestliže to chcete tak nazvat, v tomto zvláštním případě je ve shodě s vyšším zákonem. Cítil jsem, že to je podobné tomu, co činili první apoštolové a co ostatní v dějinách církve dělali, když tam byl přímý konflikt mezi lidskými zákony a Božími zákony.

Cítil jsem, že můj život se pohnul k tomuto okamžiku a že Bůh mě přitáhl k tomuto okamžiku kvůli zvláštnímu účelu. Ne že by má schopnost rozhodovat se byla oslabena, ale rozhodl jsem se a potom v konfrontaci s tím, co bylo správné, jsem neměl jiný výběr než vybrat si co bylo pro mě správné v té době. Svým způsobem jsem cítil obrovský pocit úlevy - že po všech těch letech mluvení o přímé akci a důsledcích vydání se na startovní čáru jsem to učinil.

Vždycky říkám lidem, že nezachraňujeme, abychom se nechali uvěznit - fakticky bychom měli udělat všechno, co můžeme, abychom nebyli uvězněni, protože byste museli být blázní, kdybyste chtěli do vězení. Nechci tam jít. Potkal jsem se s některými aktivisty, kteří jdou na interrupční kliniky s úmyslem nechat se uvěznit. A některé to vzrušuje. Je to ironie, nyní když se dívám zpět ke svému prvnímu zatčení, protože to opravdu nebylo žádné drama. Bylo to velmi prosté a pro mě velmi ironické. Měl jsem všechny z těchto vypracovaných plánů na provedení demonstrace v sedě a ony nevyšly. Byly extrémně detailní, ale nakonec to tak neproběhlo. Seděl jsem sám na této klinice bez podpůrné skupiny. Nikdo nedemonstroval venku. Dokonce nikdo nevěděl, že jsem byl uvnitř, dokud jsem nebyl uvězněn.

Zarazilo mě v té době, že to je vskutku vše. Chceme vzdělávat veřejnost médii a chceme učinit veřejné prohlášení a občanská neposlušnost by měla být veřejná, aby to bylo účinné. Ale zároveň podstata akce je osobním aktem k záchraně životů nejbezpečnějších mezi námi. Samozřejmě má to součást public relations - jeho učitelského rozměru - ale ve svém kořeni je rescue osobní rozhodnutí jednotlivců, kteří chtějí na tomto stupni jednat jako lidské bytosti a ne bláhově sedět zatímco jejich spoluobčané jsou masakrováni.

Je to opravdu tak jednoduché. Rescue je prohlášení, jímž odmítáme státu obrátit nás na nelidské roboty. Je to výkřik humanity, kosmické "ne" do tváře státní vraždy. Je to individuální odevzdání života za jiný, když se přitom obětuje svoboda.

Pokud jde o ty, kteří říkají, že tyto akty občanské neposlušnosti jsou pouhými neúčinnými gesty zaměřenými na úlevu našich svědomí, ale bez opravdových výsledků ve světě, cítím, že jsem nebyl na této klinice,

abych zmařil zákon Roe versus Wade. Je to větší než jsem já nebo celé hnutí pro život. Zřejmě až dosud tomu tak bylo. Máme 25 až 30 miliónů zabitých jenom v této zemi.

Nešel jsem na kliniku, abych změnil politické struktury této země nebo dokonce změnil systém práva. Šel jsem tam, abych se ztotožnil s nenarozenými dětmi v jejich slabosti a prostřednictvím tohoto ztotožnění tímto symbolickým aktem postavení sebe mezi ně a ty, kdo je zavraždí, stal jsem se na okamžik jako ony. Když jdeme zachraňovat, snažíme se zachránit třeba jen jeden život, jedno dítě. Nikdy neznáme důsledky našich akcí. Dokonce ve dnech, kdy nikoho nevidíme přicházet na kliniku, nevíme, zda žena nešla sem a neviděla policejní auta a v důsledku toho se nevrátila zpět. Nebo snad žena myslící na interrupci, čte o akcích pro život v novinách a rozhodne se, že věc uváží, když lidé to za tak závažnou věc považují.

Když konáme naše akce, jdeme tam s tímto postojem. Nejdu do akce porušit zákon, protože si myslím, že tím změním názor národa. Jdu tam zachránit jeden život v této době. To bylo rozpoložení mé mysli v době mého prvního zatčení. Není to vždycky stejné - různé skupiny pro život se pokoušejí změnit politický systém již pětadvacet let. Chtějí změnu politické struktury nebo lidí, kteří vedou politické strany. To je všechno pěkné. Ale Rescue má velmi odlišné poslání. Ačkoliv se chce dotknout srdcí politiků, pokouší se přímo zachránit životy. Dělá to chozením na místa poprav a ztotožněním se se slabostí nenarozených.

Když jsem tam byl sám, byl jsem velmi zranitelný. Ani jsem neměl obvyklou podporu lidí venku s transparenty. To bylo pro mě ztotožněním se s obětí. Měl bych raději stovku lidí na chodníku, kteří se za mě modlí. Mnohem raději bych měl padesát lidí uvnitř na klinice s jejich pažemi zaklesnutými dohromady. Ideální je dělat Rescue ve skupině, protože je to součást naší víry a mělo by se dělat v komunitě.

/pokračování příště/

Kuba

Kubánské úřady povolily vstup do země 40 kněžím a řeholnicím, kteří budou působit v různých diecézích. Před rokem bylo vpuštěno do země rovněž 40 kněží a řeholnic po schůzce Fidela Castra s papežem. Biskup Herrera řekl, že minulých 10 let bylo stádo bez pastýřů, protože jeden kněz připadá na 50 000 obyvatel.

Podle AD2000

Rumunsko

Vláda slíbila podporovat stavbu pravoslavné katedrály v Bukurešti jako památník znovuzískání svobody národa. Budova má mít 2 000 míst k sezení. Stavba má být strážlivá, chtějí se vyhnout "megalománii" Ceauceskovy doby.

Rakousko

Chystaná návštěva osmi rakouských opatů v Římě byla odvolána. Opati si chtěli stěžovat na biskupa Krenna. Měli dojednanou schůzku s prefektem Kongregace pro biskupy kardinálem Lucasem Moreira Nevesem a chtěli mu předat stostránkový dokument o jejich roznicích s biskupem.

Biskup Krenn řekl, že opati mají právo si na něj stěžovat, ale nebude to mít žádný efekt. Řekl: "Není důvod, abych opustil Sankt Polten. Mám plnou papežovu důvěru."

* * *

Dva biskupové ze St. Pöltenu ostře kritizovali svého nadřízeného biskupa Krenna, že nikoho z nich neinformoval o novém semináři v diecézi.

Generální vikář biskup Heinrich Fasching řekl, že se o semináři poprvé dozvěděl z médií. Krennův předchůdce biskup Franz Zak konstatoval, že nová kolej v Blindenmarktu ohrozí dosavadní seminář. Je vedena kongregací Servi Jesu et Mariae /JSM/, založené v roce 1988. Spadá pod jurisdikci papežské komise Ecclesia Dei, která je zodpovědná za začlenění "tradicionalistů", kteří si přejí předkoncilní liturgii. Biskup Zak řekl, že nechápe, jak rychle Řím uznal novou kongregaci. Obvykle se na to čeká roky. Řekl, že SJM, založená v Německu, byla vypuzena z diecéze Augsburg biskupem Dammertem. Dlouho putovala po Německu a žádná diecéze ji nechtěla.

Tiskový mluvčí biskupa Krenna řekl, že nová kolej byla ustanovena v plném souhlasu s církevním právem a spadá přímo pod správu Svatého stolce. Biskup Krenn vysvětlil na jáhny již tři členy SJM.

Bulharsko

Islámští fundamentalisté získávají duše v jižním Bulharsku. Tvrdí, že jsou pracovníky charitativních organizací. Ve skutečnosti je to sekta Muslimští

bratří zakázaná v mnoha arabských státech. Chtějí ustanovit stát řízený islámským právem. Navíc chtějí spojit do jedné komunity muslimy v dřívější Jugoslávii, Albánii, Bulharsku, Řecku až po Istanbul.

Rusko

Kněží z moskevského chrámu Nanebevstoupení tvrdí, že ikona cara Mikuláše II. zastřeleného bolševiky v roce 1919 vylučuje myrhu. Car je navržen na beatifikaci v pravoslavné církvi. Příznivci tvrdí, že vylučování myrhy bylo zvlášť silné 7. listopadu /datum bolševické revoluce/.

* * *

Kancelář katolického biskupství v Moskvě P. Vadim Shajkievič řekl, že oslavy milénia nebudou mít ekumenický charakter vzhledem k nepřátelství nepravoslavných. Dodal, že katolíci jsou úplně izolováni.

Katolická Církev má dvě biskupství se 184 kněžími a 123 farnostmi, zatímco pravoslavní mají 127 diecézí, 19.800 kněží a jihnů a 19.000 farností. 4.000 seminaristů studuje v 26 seminářích ve srovnání s 40 katolickými bohoslovci v jediném semináři. Jenom 8 katolických farností bylo registrováno, jak to vyžaduje ruský restriktivní zákon z roku 1997. Všichni katoličtí kněží a řeholnice /mimo 8 ruských občanů/ musejí pravidelně opouštět zemi v tříměsíčních intervalech a znovu žádat o víza.

Slovensko

Nová smlouva mezi Vatikánem a slovenskou vládou je již téměř hotová podle slov biskupa Rudolfa Baláže.

Indie

Násilí na katolicích vzrůstá. Je hlášeno několik dalších vražd a znásilnění. Pachatelé jsou hinduističní extrémisté.

Bosna

V únoru mělo být předáno osm farností z rukou františkánů diecézním kněžím. K tomu nedošlo a bylo to odloženo na neurčito. Biskup z Mostaru

a generální vikář františkánů se dohodli v Římě, že farnosti budou předány. To odmítli ale věřící, kteří nechtějí dovolit změnu. Vzkázali biskupovi, že diecézním kněžím nedovolí křtít své děti a předsedat při svatbách. Biskup zakázal františkánům pastorační práci v osmi farnostech a pokud přestoupí zákaz, prý riskují exkomunikaci a vyloučení z řádu. Členové konzervativní společnosti Pokoj a dobro demonstrují u far a kostelů a v případě násilného vniknutí do kostelů dají lidem znamení zvony. Některé vchody do kostelů byly opatřeny řetězy.

Itálie

Lefebvrističtí kněží sloužili tridentskou mší na náměstí v Turině. Mezi lidmi byl transparent "Vyžehňte nelegální emigranty" Celebrant Luigi Moncalero řekl, že mše má očistit náměstí potom, co mohamedánský imám měl zde modlitební shromáždění na konci ramadanu. Jeho homilie oslavovala 12. září 1683, kdy byly zahnány turecké armády od Vídně. Naléhal na obyvatele Turina, aby si zachovali křesťanskou identitu a civilizaci před muslimskou invazí.

Filipíny

Filipíny jsou pro nás v mnohém vzorem. Před deseti lety byla v Manile založena Podpurná skupina Rachel. Je to něco podobného jako Projekt Rachel ve Spojených státech Nabízí pomoc ženám, které přistoupily i interrupci a nyní toho litují. Skupinu vede paní Cory Axevalo, která shromáždila přes 100 žen, jež se pravidelně modlí a radí dívkám a ženám. Třikrát ročně organizují "Mše za děti zabitě interrupcemi" Další událostí jsou procese k hrobu dětí zabitých potratem - hrob je na největším hřbitově v Manile. Místo hrobu uhradil kardinál Sin. Mnoho mrtvolek zde již bylo pohřbeno.

Nyní se k práci Rachel přidávají i muži. Například švagr paní Axevalo - starosta Manily Lito Alienza, který založil "Domov pro anděly" Zde je pravidelně 10 - 18 dětí očekávajících adopci. S opatrováním dětí pomáhají členky Rachel.

Čína

Human Life International podporuje podzemní Církev v Číně. Spolupracovník HLI nedávno navštívil sídlo místního biskupa, který sídlí v domě

ukrytém za vysokou zdí. Je zde i kostel a sirotčinec. Sirotci trpí zimou, což je v severní Číně obvyklé. Také nejsou dost živené, protože Církev trpí nedostatkem peněz. Nicméně děti chodí do kostela a jsou šťastné, že je mají ošetřovatelky rády. Úřady o všem vědí, ale nechávají objekt v provozu. Občas přijde někdo z úřadu a vybere za nelegální sirotčinec pokutu.

Chorvatsko

Interrupce jsou legální z jakéhokoliv důvodu do 10. týdne plodu, v pozdějším stadiu je třeba zvláštní povolení.

Tabulka interrupcí:

1979	44 567
1987	48 608
1992	26 223
1994	19 673
1996	12 339

V zemi existují rozdíly mezi oblastmi. Platí: čím víc se používají antikoncepční prostředky, tím víc je interrupcí. Nyní z 28 porodnic osm neprovádí interrupce. Hlavním důvodem zlepšující se ochrany nenarozených je překypující Boží láska.

Další důvody:

1/ Mnoho let vytrvalé výchovy. Od roku 1969 se používají protiinterrupční filmy a tiskoviny. Středisko rodiny dalo 1,4 milionů brožur o růženci se zvláštním dodatkem s poselstvím pro život. Byl dán milion obrázků Panny Marie s Ježíškem se vzkazem pro život. Také se rozdalo 500.000 brožur proti interrupcím. /Chorvatsko má 4,7 milionu obyvatel./

2/ Stálá činnost hierarchie a kněží. Kdykoliv se biskup objeví v televizi, zmíní se o právu na život. Ve farnostech předmanželská výchova počítá s instrukcí o povaze lidského plodu od početí.

3/ Patriotické vedení státu cítí potřebu silné populace. Bez Chorvatů nebudou Chorvatsko. Parlament přijal jednomyslně v lednu 96 "Národní program demografické obnovy", který zahrnuje výchovné, sociální a ekonomické kroky. Matky s třemi dětmi a víc mají tříletou placenou dovolenou. Matky v domácnosti berou 250 dolarů měsíčně.

4/ Rozšířená sociální péče o těhotné ženy. Je mnoho skupin /jako např.

Středisko rodiny/, které pomáhají vzděláváním i ekonomicky. Většina interrupcí je provedena na matkách se dvěma a více dětmi. Sem je potřeba obrátit pozornost.

USA

Arcibiskup z Denveru Charles J. Chaput napsal v červnu 1998 pastýřský list k 30. výročí Humanae vitae. Netušil, že se rozšíří za hranice diecéze. Otisklo jej i L'Osservatore Romano.

Čtyřiapadesátiletý arcibiskup se narodil v Kansasu jako druhé ze tří dětí. Otec byl francouzský Kanad'an a matka Indiánka z kmene Potawatoni. Jeho babička žila ještě v rezervaci. Vychovaly ho Sestry sv. Josefa. Ch. Chaput poznal své povolání ke kněžství ve 13 letech. Studoval v kapucínském semináři. Po svém vysvěcení na kněze učil teologii a poté byl zvolen provinciálem kapucínů. V roce 1988 byl ustanoven biskupem v Rapid City v oblasti s řídkou populací ve venkovském prostředí. /Je tam 35.000 katolíků, z nichž 40% je Indiánů./ Oslovoval mladé a podporoval povolání ke kněžství.

V roce 1997 se stal arcibiskupem v Denveru. Je nesmírně pracovitý, rád se setkává s lidmi. Má program pro podporu povolání. V diecézi je 71 seminaristů. Také podporuje nově vzniklý řád Cor Jesu. Pro zájemce o kněžství zřídil "Duchovní rok", kde mají zájemci o kněžství roční výchovu, která je zakončena ignaciánskými exerciciemi. Rozebírá se Katechismus a je důraz na modlitbu.

Arcibiskup je člověkem naděje. Sdílí papežovu vizi o přicházejícím jaru Církve. Také sdílí lásku k Panně Marii. Lituje, že Amerika vyváží pochybnou kulturu - prostřednictvím špatných filmů. Arcibiskup dostává mnohé nabídky k návštěvám z celého světa. Odmítá, má závazky k lidu své diecéze.

Podle AD 2000

Národní konference katolických biskupů zvolila svého nového prezidenta a viceprezidenta. Prezidentem se stal Joseph Fiorenza, který je zastáncem nenarozených dětí a je znám tradičním pohledem na katolickou nauku a disciplínu. Viceprezidentem se stal černošský biskup Witton Gregory. Je pouze pátým černošským biskupem stojícím v čele diecéze.

Podle AD 2000

Národní konference vydala nový dokument "Žití evangelia života - výzva americkým katolíkům". Říká se v něm, že katoličtí politici, kteří říkají, že jsou proti interrupcím, ale odmítají bránit svou víru před svými voliči, jsou ve vážném omylu. Je to poprvé, co biskupové vydali podobné poselství. Dokument neuvádí konkrétní jména, jde dál, volá k osobní výzvě k obrácení. Kardinál William Keeler, který byl právě zvolen prezidentem komise pro aktivity pro život, řekl, že nový dokument podporuje dialog se zákonodárci, kteří podporují interrupce. Kardinál Law řekl, že dokument je nástroj a ne "hon na čarodějnice" pro pobloudilé politiky.

Podle AD 2000

Počet nezávislých katolických škol stoupl za tři roky z 30 na 106. Studuje zde asi 10 tisíc studentů, což je zlomek katolické mládeže. Tyto školy založili laici a nemají oficiální uznání ani finanční podporu z diecéze, kde leží. Hnutí vyrostlo z nesouhlasu nad často ubohým stavem diecézních škol. V nezávislých školách je zdůrazňována ranní společná modlitba, růženec a polední Anděl Páně každý den. Je zde hluboké náboženské vzdělávání. Největším problémem těchto škol je malá kapacita a neschopnost přijmout všechny zájemce. Zdá se, že rozvoj bude pokračovat.

* * *

"Americká koalice aktivistů pro život a obhájci pro služebníky života" byla spolu s 12 jednotlivci odsouzena soudem v Oregonu k zaplacení 107 milionů dolarů. Obžalovaní dali na internet jména interrupčních doktorů s adresami včetně jmen manželek a dětí. Obžalovaní se odvolali k Nejvyššímu soudu a odmítli zaplatit. Jedna z obžalovaných řekla: "Je to jakoby žádali Martina Luthera Kinga zaplatit Ku Klux Klanu."

Irsko

Podle průzkumu v The Irish Catholic mladí Irové jsou nejvíc náboženští v západní Evropě. Týká se to mládeže od 15 do 24 let. 48% mladých Irů věří v Boha a praktikuje svou víru. Itálie má 41% věřících mladých lidí, Francie 9%.

Irové nejméně schvalují homosexuální "manželství" - 36%, předmanželský sex - 24% a mimomanželský se 14%. Naopak 80% Holanďanů schvaluje

homosexuální "manželství", Španělů 76%.

Irové jsou tolerantní k emigrantům - jen 6% si myslí, že je v zemi příliš mnoho cizinců. Belgie 41%, Německo 39%.

Velká Británie

Jedním z duchovních center v Londýně je chrám Brompton Oratory, který vedou otcové oratoriáni. Nedělní mše jsou zážitkem, liturgie velkolepá. Historie barokního chrámu je spjata s působením kardinála Newmana, jeho socha je na Brompton Road.

Každou neděli je latinská zpívaná mše podle Novus Ordo. Kněží jsou při celebraci obráceni zády k lidu, je pokaždé kadidlo a každá modlitba jak má být. Před přijímáním lidé poklekají. Před půlnoční mší je třeba vystát dvouhodinovou frontu před dveřmi kostela. Na Velký pátek uctívání kříže trvá hodinu.

Je možné se ptát, jaké je poselství Bromptonu Oratory pro běžnou farnost. Oratory má řadu výhod: skvělou budovu v luxusní čtvrti, profesionální chrámový sbor, horlivé kněze a dobrou finanční základnu.

Barokní kostel je místem, o němž někteří pochybují, že by měl co dát modernímu člověku. Moderní klišé je, že mladí lidé žádají betonové chrámy, pop songy zpívané při kytarách, latina prý odešla s II. vatikánem a kněz by měl spíš zabavovat než poutat pozornost k mešní oběti. Úspěch Oratoria lze přičítat liturgii, která má souvislost s ostatními aktivitami /charita, skauti, pravidelné rozhovory o aspektech víry/. S kostelem je spojena základní škola. V sobotu večer je anglická mše, zpívá sbor chrámové školy. V neděli dopoledne je latina a zpívá jiný dětský sbor tvořený z dobrovolníků. Souběžně v kapli je latinská mše tridentského obřadu. Nelze ovšem přehlédnout, že mezi návštěvníky tridentské a latinské mše podle Novus Ordo existuje určité napětí.

Podle AD 2000

Během návštěvy anglických biskupů ad limina komentoval papež roli médií: "Naneštěstí učení magisteria se někdy setkává s rezervou a zpochybňováním. Je to tendence někdy zažehnutá zájmem médií o dissent nebo v některých případech úmyslem užít média jako druh strategie donucení Církve ke změnám, jež nemůže učinit."

To byl i případ čtyřdílného dokumentu BBC "Absolutní pravda", který

hleděl na změny v katolické Církvi po II. Vatikánu. Byl zklamán ten, kdo čekal objektivnost a přesnost. Byl dán prostor pro disidenty, kteří si přejí změny, jež papež nemůže udělat. Vystoupil Hans Küng, který hovořil o papeži, Vatikánu a učení Církve. Konsultantem pořadu byl John Wilkins, editor londýnského The Tablet, týdeníku s liberálními názory. V dokumentu se stále tvrdilo, že je jen jedna "správná" cesta pro Církev k jejímu přežití: přizpůsobit se a nechat se zaplavit "moderností" Kardinál Ratzinger se objevil několikrát na obrazovce, ale bylo to jen k tomu, aby posluchači zapochybovali o "nové inkvizici" Pořád tvrdil, že ke "zradě koncilu" přispěla encyklika Humanae vitae. Hans Küng poznamenal: "Papež nerozumí světu." Část třetí byla o teologii osvobození - to znamená její obhajování. Čtvrtá část obhajovala teologii exkomunikované Římem. Pořád končil odsouzením postoje k celibátu kněží a svěcení žen. Bývalý anglikánský arcibiskup z Canterbury Lord Runcie navrhuje, že ohledně svěcení žen může anglikánská církev katolickou Církvi něco naučit. Redaktor vysvětlil, že "otázka kněžek" je spjata s revolucí, kterou začal Druhý vatikánský koncil. Končí: "Na posledním koncilu těžiště Církve se přesunulo. Opustilo římské centrum a přešlo k jeho lidu po světě. Už nikdy se nevrátí, ať si Vatikán sebevíc žárlivě chrání své právo na monopol na absolutní pravdu."

Podle AD 2000

Vládní návrh zákona o Horní sněmovně nechce snížit počet anglikánských biskupů. Nechává otevřené dveře pro diskusi, zda by tam neměli být vůdci jiných církví. Pokud jde o katolické biskupy, zde tomu brání dva kánóny Kodexu /287 a 285.3/. Katoličtí biskupové v Británii se staví k účasti v Horní sněmovně různě. Kardinál Hume již několikrát nabídku odmítl.

* * *

Hlava katolické Církve ve Walesu, arcibiskup John Alosius Ward byl zatčen ve spojení s obviněním ze sexuálního zneužití šestileté dívky před 39 lety. Obvinění odmítl a napsal prohlášení. Žalující ženě je teď 45 let a žije v Irsku. K údajným incidentům mělo dojít v letech 1960 - 61, kdy byl Ward farářem. Arcibiskup je kapucín a je mu nyní 70 let. Jeho sekretář řekl, že arcibiskup bude pokračovat v práci a nebude rezignovat. Kardinál Hume prohlásil, že má arcibiskup jeho plnou podporu.

Policie se spojila s médii ještě dříve než došlo k zatčení. Arcibiskup řekl: "V nynějším klimatu si nikdo není jistý před falešným obviněním."

Praha

Ohledně časopisu AD jsem psal již několikrát. Tentokrát (číslo 2/99) se opravdu "blýskla" Lucie Vopálenská. Napsala: "Než jsem se dala do psaní, dlouho jsem přemýšlela, co mě v poslední době potěšilo v politice. Nic. Samá nuda nebo naopak skandály. Nakonec mi pokleslou únorovou náladu pozvedla poslankyně KSČM Zuzka Rujbrová, která spolu s dalšími poslanci a poslankyněmi vrátila do parlamentu již jednou odmítnutý návrh zákona o registrovaném partnerství homosexuálně orientovaných osob. I když je zástupce komunistické strany odmítán při řešení vztahů církve a státu, chce se mi věřit, že odvede kus oceněníhodné práce pro lepší život našich homosexuálně orientovaných bratří a sester. Poslanci strany, která má ve svém názvu křesťanská, toho totiž při minulém hlasování schopni nebyli. Držím palce toleranci, aby tentokrát zákon prošel."

Je vidět to, co jsem řekl již několikrát. Tvůrci AD nemají odpovídající teologické vzdělání. O to horší, že časopis je pro mladé. Lze s hrůzou očekávat co bude, až nastoupí mladá generace "odkojená" časopisem AD.

P. ing. K. Dachovský

Dopis kardinála Ratzingera kardinálu Königovi

Vaše Eminence,

s překvapením a jakýmsi smutkem jsem četl Váš článek o P. Jacquesi Dupuisovi SJ v Tabletě 16. ledna 1999, ve kterém vážně obviňujete Kongregaci pro nauku víry s tím, že uvádíte, že, jednala "bez přímé konzultace P. Dupuise" Kongregace mu zaslala řadu otázek. Musím vyznat, že jednoduše nerozumím této větě, protože zaslání nějaké otázky někomu je přesně totéž jako konzultace s ním. Před soudem této knihy Kongregace chtěla konzultovat s ním osobně a mít jeho vlastní interpretaci.

Podnikli jsme to nanejvýš diskrétně; jenom jeho představený P. Kolvenbach byl informován. Bylo nám jasné, že veřejné dotazování nebo obvinění by poškodily autorovu pověst, něco co je úplně nepřijatelné a takto jsme se pokusili zahájit přísně důvěrný písemný dialog. Nepřeji si zde spekulovat, kdo může za uveřejnění této akce, v každém případě je absolutně jisté, že to nebyla Kongregace. Jak mohlo být předvídáno, zveřejnění poškodilo obě strany.

Protože naše akce spočívala jenom v zaslání některých důvěrných otázek

a nic víc, nerozumím Vašemu prohlášení, že náš pokus o dialog znamená, že kongregace "ho podezírá z přímého či nepřímého porušení učení Církve" Takovéto podezření bylo pouze vytvořeno jistým druhem sdělovacích prostředků, a ne námi.

Takto rovněž nemohu přijmout jiné tvrzení ve Vašem dopise, kdy říkáte, že Kongregace "jednala příliš rychle a příliš brzy" Je nám zakázáno diskutovat s autory? Je pokus získat důvěrné vyjasnění nesnadných otázek něco špatného? Není to spíš cesta k úsilí sloužit pozitivním způsobem k dalšímu rozvoji víry a teologie? Těmito otázkami porozumíte, že pokládám za nespravedlivé a poškozující, když tvrdíte, že nemůžete mlčet, když vidíte takovou jasnou škodu učiněnou obecnému blahu Boží Církve, která se děje naším pokusem o dialog.

Nechci zde zaujímat stanovisko k základním tématům diskuse s P. Dupuisem, protože se řídím předpisy Kongregace a cítím se vázán důvěrností, kterou předepisují. Zároveň však nemohu zapřít, že některá Vaše stanoviska mě udivují. Jestliže Vám dobře rozumím, vidíte jako formu kolonialismu a arogance, že členové Kongregace mají obavu, že mezináboženský dialog bude klást všechna náboženství na stejnou úroveň. Ale může křesťan angažovaný v dialogu popřít své přesvědčení víry, že Kristus je skutečně Vtělením Věčného Slova, Vtělený Boží Syn, a proto je něco jedinečného v křesťanství a odlišného od ostatních náboženství? Je čestný k sobě a ostatním, jestliže klade své přesvědčení stranou? Nedělá fikci ze základu dialogu? Vysvětluji, že jistě není mým chápáním, že P. Dupuis si přeje zaujmout takovou pozici k dialogu; pro něj jedinečnost Krista a takto rozdíly mezi náboženstvími jsou, pokud správně rozumím, základními částmi jeho myšlení.

Citujete Redemptoris Missio a Nostra Aetate proti nám. Nemohu si představit, že si vážně myslíte, že myšlení Kongregace je v rozporu s Druhým vatikánským koncilem a s papežovou základní encyklikou o misijní aktivitě. Tehdy by Svatý Otec logicky neschválil teologicky založený dialog Kongregace s P. Dupuisem, což on vskutku schválil. Mohu Vás požádat, abyste si ještě jednou přečetl encykliku Redemptoris Missio, která formuje základ našeho dopisu? Zde si přeji jenom citovat, co říká o shora zmíněné otázce dialogu: "Dialog by měl být veden a uskutečňován s přesvědčením, že Církev je řádným prostředkem spásy a že jen ona vlastní plnost prostředků spásy." /55/

Přeji si končit těmito několika úvahami, ačkoliv je jistě mnohem víc, co by mohlo být řečeno. Lituji, že vzhledem k našemu dlouhému a blízkému přátelství, musím Vám poslat takový kritický dopis, ale myslím, že naše přátelství

znamená vzájemnou důvěru, která dovoluje kritický dialog v bratrském respektu a přátelské úctě. Takto nebudete uražen, jestliže končím konstatováním, že asi to nebyla Kongragace, ale Vaše Eminence, která svým článkem napsala "příliš rychle a příliš brzy"

Nicméně jsem vděčen za Váš článek, protože mi dal možnost přednést některá vyjasnění. Jistě budete souhlasit, jestliže nabídnu tento dopis The Tabletů jako příspěvek k celé debatě. Doufám, že přes tyto veřejné kontroverze diskuse s P. Dupuisem dojdou k danému závěru, takže nakonec poslouží pravdě, Církvi a nám všem.

✠ *Josef kardinál Ratzinger*

Kardinál König komentuje:

Poté, co jsem dostal dopis kardinála Ratzingera, telefonoval jsem mu do Říma a měli jsme oficiální, ale přátelský rozhovor. Oba jsme souhlasili, že dialog s P. Dupuisem, zmíněný v dopise, musí být prioritou. Kardinál Ratzinger navrhl, že mohou odpovědět na jeho dopis v The Tabletů později. Jsem vždy přesvědčen, že osobní rozhovor je nejlepší cestou vypořádání se s odlišnostmi.

Operace Golgota

Bývalý generál sovětské KGB Ljubimov odhalil ve svých memoárech, že tato organizace měla už od r. 1968 připravený plán, nazvaný Operace Golgota. Jeho existenci potvrzuje více zdrojů jak ruského, tak i amerického původu. Tento d'ábelský projekt měl mít ve svém důsledku mimo jiné i dopad na křesťanství.

O co se jedná? Především je třeba zbavit se iluze, že pád komunismu v r. 1989 byl důsledkem spontánní nespokojenosti lidu a ovocem tzv. sametové revoluce. Všechno bylo ve skutečnosti od začátku vykalkulováno ve službách KGB.

Sovětská tajná služba, vedená svým bystrým a vysoce vzdělaným šéfem Jurijem Andropovem, měla na rozdíl od ideologických vůdců sovětských komunistů Chruščova, Brežněva, Suslova aj. mnohem přesnější informace o skutečném poměru sil mezi Západem a Východem. Zatímco Chruščov se holedbal, že SSSR Ameriku dohoní a předhóní a Brežněv neustále opakoval, že kapitalismus jde vstříc svému zániku, věděla KGB, že kdyby Američané vnutili Rusku neomezenou soutěž ve zbrojení, nemá SSSR se svým hospo-

dářským potenciálem žádnou šanci. KGB také věděla, že jen díky sovětským agentům v západních médiích, kteří zpracovávají veřejné mínění ve prospěch odzbrojení Západu, nesahají američtí prezidenti, závislí na hlasech voličů k rozpoutání neomezených závodů ve zbrojení. Jaderná válka potom - to bylo také jasné - by sice znamenala pro Ameriku Pyrrhovo vítězství, ale pro SSSR definitivní zánik.

K realizaci operace došlo v důsledku nástupu obdivuhodného Ronalda Reagana, který se ve věci zbrojení přestal ohlížet na veřejné mínění. Operace měla mít čtyři fáze:

1/ Provádět systematickou destrukci komunismu pod líbivými a populistickými hesly. Toto proběhlo za Gorbačova pod pláštěm tzv. přestrojky v osmdesátých letech.

2/ Umožnit disidentským skupinám v jednotlivých zemích sovětského bloku realizovat divadélko převratu a pádu komunismu. K tomu měli být vytipoováni někteří představitelé disentu, jimž chtěla KGB nabídnout funkce. Počítalo se s úzkou spoluprací těchto lidí s těmi komunistickými funkcionáři, kteří pochopí oč jde a mají kontakty na KGB. Ti, kteří nepochopili, měli být svrženi jako představitelé totalitního režimu, zodpovědného za porušování lidských práv. /U nás Jakeš, Štěpán, Husák, Štrougal a jiní, zatímco komunistický místopředseda vlády Čalfa vytvořil prazvláštní tandem s disidentem Havlem./ K těmto jevům došlo prakticky ve všech zemích sovětského bloku.

3/ Komunistům se měla zajistit beztretnost a také umožnit zůstat na rozhodujících místech v ekonomické sféře, aby se mohli majetkově zabezpečit - jinými slovy: nakrást si a vykrást co se dá. Tím se ovšem výrazně ochudí státní pokladna, takže nebudou peníze na sociální politiku, dopravu atd., což vyvolá nespokojenost obyvatelstva a všeobecné zklamání z demokracie.

4/ Komunistická strana, která bude legální, se postaví do role obránce sociálních práv, aby obrátila hněv ne proti konkrétním zlodějům, ale proti demokracii. Lid má znovu zatoužit po totalitním pořádku, kdy se lumpárny vyskytovaly v mnohem menší míře. Komunistická strana se má po dobrém nebo po zlém znovu uchopit moci, podporována nespokojeným a hladovým obyvatelstvem, jehož značná část už nedostává platy a důchody, neboť na ně nejsou peníze.

Ale pozor! Nový režim už nebude založený na socialistickém hospodářství, ale bude podle čínského vzoru zachovávat soukromé vlastnictví podniků a bank. Bývalí soudruzi se nebudou muset obávat, že přijdou o své nakradené

miliardy, neboť totalitní diktatura je bude bezpečně chránit před zvědavými novináři.

Ne náhodou byl tento plán nazván Operace Golgota, neboť komunismus měl být - jako Kristus - přiveden ke smrti, aby potom "vstal z mrtvých" A tak jako Kristus po vzkříšení měl proměněné Tělo, tak i komunismus má mít změněnou formu. I na to tento d'ábelský plán pamatoval.

Ideologie nové totality nebude už dle zmíněného scénáře pouze jednostranně marxisticko-leninská. KGB je totiž propojena se svobodným zednářstvím, New Age a dalšími organizacemi zapojenými do celosvětového procesu globalizace, jenž znamená ve své konečné fázi celosvětovou totalitní diktaturu. Jestliže Reaganovi a jeho administrativě se celkem dařilo zabránit prorůstání KGB a západních výzvědných služeb, levičák Clinton, aktivní globalista, tento proces podporuje.

Ale i západní státy a rozvojové země podle plánů KGB a New Age čeká diktatura čínské formy. Její ideologií má být podivná směs marxismu-leninismu a orientální mystiky, okultního šarlatánství atd. I s křesťanstvím se do jisté míry počítá, ovšem za předpokladu, že se vzdá své nauky o Ježíši Kristu jako jediném Spasiteli lidstva a Synu Božím. Čínské poměry nám opět poněkud odhalují, jak by to mělo vypadat. Úřady tolerují tzv. Vlasteneckou katolickou církev, která je schismatickou, odloučenou od Sv. Stolce, ale krutě pronásledují katolíky věrné Římu. Za jeden z největších zločinů v Číně je považován boj proti potratům. /I proto čínský režim pronásleduje pravověrnou katolickou Církev./ Interrupce jsou už u druhého dítěte povinné. Vlastenecká katolická církev již před deseti lety vydala prohlášení, že nesplnit svou "potratovou povinnost" je těžkým hříchem, podléhajícím do konce exkomunikaci /!/. Totéž se týká i antikoncepce.

Toto zapadá do celosvětové snahy Clintonovy administrativy a orgánů Evropské unie prosadit na celém světě pomocí bezohledného ekonomického nátlaku tu nejliberálnější legislativu ve věci potratů. Arogance v tomto směru je čím dál horší a drzejší. Za obranu nenarozených dětí nejsou dnes trestáni lidé pouze v číně, ale i v "nejdemokratičtější" zemi - USA. Katolická církev tedy, chce-li v tomto systému mít své místo, se musí vzdát nekompromisního odmítání interrupcí. Poněvadž je tento požadavek odmítání jakéhokoliv zabíjení nevinných - odvozen od nauky Božského Spasitele, musí být popřena i jedinečnost Kristova božství a poslání. Pokud tak Církev neučiní, pak se má "na co těšit" Čeká ji nové pronásledování, možná ještě krutější než za časů Stalina, Callese a jiných.

To je cíl tzv. Operace Golgota vypracované KGB a přijatou po určitých korekcích také americkou CIA, ovládanou propagátory NEW AGE. Tři první fáze této d'ábelské hry se již naplnily. Dojde i k naplnění čtvrté, té nejhorší fáze?

Naštěstí v dějinách vždy vstupovalo do hry mnoho neznámých a nepředvídatelných faktorů. Boží zásah mnohokrát zmařil satanské plány různých intrikánů. Máme velkou naději, že se tak stane i tentokrát, neboť je těžko představitelné, že by Pán nechal bez trestu do nebe volající rouhání, kdy KGB využívá pro svůj hrůzný program analogie s Ježíšovou smrtí. Rouhači se ve většině případů dočkali Božích trestů ještě v tomto životě. To je velká naděje, že se tyto hrůzy neuskuteční. Záleží i na síle našich modliteb. Bůh se nenechá posmívat! Věřme v Jeho vítězství!

Radomír Malý

Informace čerpány z "Ursprung und Ziel" 2/99

Pomáhat, ne trestat?

Čtyři rakouští biskupové vystoupili s požadavkem, aby interrupce v zemi byly zakázány a stíhány jako trestný čin zabití člověka. V Rakousku z toho vznikla aféra. Všechno začalo tím, že biskup v St. Pöltnu Kurt Krenn odpověděl na dotaz médií ohledně potratů, že trestní stíhání ženy nepadá v úvahu, ale lékaři by měli být trestáni, neboť oni velmi dobře vědí, že se jedná od početí o lidský život a je jim také známo, jakému riziku ženu vystavují. Ke Krennově stanovisku se připojili arcibiskup v Salzburku Georg Eder, jeho světitel biskup Andreas Laun a biskup ve Feldkirchu Klaus Küng.

Odvážná čtyřka biskupů se stala okamžitě terčem útoků médií, které jim vytýkají nerespektování práva svobodné volby ženy o svém těhotenství. K tomu se připojují i někteří katolíci z rozkladného hnutí "My jsme církve", kteří postavili proti požadavku trestního stíhání heslo "Pomáhat, ne trestat". Církve podle nich prý zrazuje své poslání, když požaduje tresty. Biskupové mají údajně povinnost pouze nabídnout pomoc ženám v nechtěném těhotenství, zvláště těm ve špatné sociální situaci. Dále prý jejich pravomoc končí. Potraty prý není možno zákonem zakázat, protože by mohla být způsobena křivda ženě v nechtěném těhotenství, neboť ten, kdo to nezažil, se velmi těžko do její situace vžívá. Také nelze údajně potraty zakázat proto, poněvadž pak dochází k ilegálním potratům, jež jsou ještě nebezpečnější.

Je to logika postavená na hlavu. Pokud platí ve věci interrupcí, proč ji potom neuplatnit při vraždách, krádežích a dalších trestných činech? Zlodějům

a vrahům je třeba pomáhat a ne je trestat - to přece hlásal svého času Sigismund Freud, který chtěl věznice nahradit sanatorií, neboť pachatel zločinu je prý nemocný člověk. Krom toho je nutno položit otázku: Jaká je to pomoc, když nebrání oběti, naopak umožňuje jejich usmrcení?

Komu opravdu záleží na životě nenarozených dětí, na jejich záchraně, ten jednoznačně podpoří statečné rakouské biskupy, kteří řekli to, co dnes není v módě. I mezi katolíky stále víc žel převládá mínění, že k potratům je nejlepší mlčet, přestože Svatý Otec nevynechá jedinou příležitost, aby o tomto holocaustu moderní doby nepromluvil.

Protiinterrupční osvěta a pomoc těhotným ženám jsou samozřejmě základní podmínkou. To ale nestačí. Je třeba usilovat zcela nepokrytě o zákaz interrupcí a trestání lékařů za ně, jak tomu bylo ještě před čtyřiceti lety a jak je tomu dosud na Maltě, v Argentině, v Polsku, Irsku a dalších zemích. Je třeba nebát se také jasného pojmenování: žádné "přerušení" ani "ukončení" těhotenství. Výraz "přerušení" je příliš průhledný, proto se nyní používá výraz "ukončení" těhotenství, což může nebezpečně mást. Má to zakrýt skutečnou podstatu věci, jíž je usmrcení člověka - vražda.

Modleme se, aby přestaly tyto zločiny, modleme se za zákonodárce, aby našli odvahu postupovat proti interrupcím jako skutečným zločinům. Prosme Matku Boží Pannu Marii, Ochráňkyni nenarozených, aby držela svou ruku nad každým počatým životem a aby každému z nás, kteří ctíme, vnukla, co máme pro jejich záchranu na svém místě a ve svém postavení udělat.

Radomír Malý

Závažné hlasy pro Marii-Spoluvykupitelku

Podpisovou akci ve prospěch vyhlášení dogmatu o Panně Marii Spoluvykupitelce podepsalo již celkem více než 500 biskupů a 42 kardinálů.

Fels 9/98

Dvojí metr francouzské justice

Loni v červenci se utopili u bretaňského pobřeží čtyři skauti z katolického tábora vedeného knězem konzervativního ražení. Koupali se v moři a překvapila je bouře. Mladý abbé Cottard byl ihned zatčen a obžalován z trestného činu nedbalosti. Dva otcové obětí požadovali jeho vyšetřování na svobodě, soudkyně však odmítla. Nedovolila ani, aby abbé sloužil za ně Rekviem. Nešťastnému knězi hrozí několik let vězení.

Zhruba ve stejné době bylo odhaleno v jedné nemocnici poblíž Toulouse, že jedna sestra v rámci programu eutanázie usmrtila injekcí kolem třiceti lidí, některé na jejich žádost, některé i bez toho. Ta nebyla vůbec zatčena, zůstala celou dobu vyšetřování na svobodě a soud nakonec vynesl osvobozující rozsudek, neboť dotyčná jednala prý "z pohnutek soucitu a milosrdenství", aniž bral na vědomí, že eutanázie je ve Francii nepovolena.

podivné právo, podivná spravedlnost. Laicismus a antikatholicismus má ve Francii, jak vidět, dlouhou tradici, která je dnes znovu ožívána.

Fels 9/98

Otec Gobbi není vítaný

Biskupský ordinariát v německém Pasově zamítl plán Mariánského kněžského hnutí, založeného Otcem Stefanem Gobbim z Itálie, zřídit v poutním místě Altötting poutní dům. Altötting leží v pasovské diecézi. Ordinariát zdůvodňuje své rozhodnutí tím, že prý MKH není "žádnou oficiálně uznanou skupinou v Církvi" a je prý "silně svázáno se soukromým zjevením". Ve skutečnosti zakladatel hnutí, který od r. 1973 má vnitřní zjevení Panny Marie, jež byla uveřejňována v tzv. Modré knize /u nás vydala MCL Olomouc/, byl mnohokrát přijat v soukromé audienci Sv. Otcem, r. 1992 s ním dokonce koncelebroval v soukromé kapli. MKH je věrné Církvi a papeži, vystupuje proti vnitrocírkevnímu rozkladu a svobodnému zednářství. Hlásí se k němu cca 40 000 kněží, 300 biskupů a několik kardinálů.

Der schwarze Brief 5/99

Proč odešel páter Morhard?

V pasovské biskupství vyvolal skandál případ oblíbeného faráře v obci Hartkirchen dr. Antona Morharda, který aniž cokoliv komukoliv předtím sdělil, odešel jednoho dne ze své farnosti a připojil se k léfěbvrstickému Kněžskému bratrstvu sv. Pia X. Tento čin nelze samozřejmě schvalovat, je to nešťastný krok 39letého duchovního. Nicméně nelze se nezamyslet nad důvody tohoto jeho rozhodnutí, které vysvětlil v dopise na rozloučenou. Píše mimo jiné: "Vlastní poslání kněze je v tomto reálně existujícím systému vážně ohroženo. Je stále obtížnější být v oficiální pastoraci vůdcem dní ve smyslu následování Krista, vést je k věčné spáse a chránit je před věčným zatracením. Místo toho se kněz stává jakýmsi manažerem jakéhosi spolku, který se nazývá farnost a dekorací při rodinných slavnostech. Milí katoličtí křesťané, na to je

mého života a mého kněžského povolání škoda...! Je také stále obtížnější být osamoceným bojovníkem proti duchu tohoto světa, když mne církevní nadřazení vůbec nepodporují. Co vlastně chtějí současní církevní nadřazení? Klid, pouze klid, ne odvážné kněžské svědectví odporu proti duchu času. Z ničeho nemají biskupské ordinariáty větší strach než z negativní reakce tisku. Nemožno se dokonce zbavit dojmu, že když tento svět napadá kněze, kteří se mu nepřizpůsobují a snaží se je všemožně umlčet, mnozí církevní představitelé to nejen trpně přijímají, ale nevidí to tak docela neradi..."

Podobné zkušenosti mají duchovní i u nás. Není to důvod ke zpytování svědomí?

SB 8/99

Hořké zklamání

Ruská pravoslavná aktivistka Taťána Goričevová, jež musela za komunistické éry emigrovat a vrátila se teprve nedávno do vlasti, je vývojem hořce zklamána. Poukazuje ve svých dopisech na to, že v Rusku jsou vraždění nejlepší lidé, převážně hluboce věřící pravoslavní křesťané /kněz Men, politička Starovojtová, novinář Listěv aj./ a v ani jednom případě nebyli odhaleni pachatelé.

SB 5/99

Tradicionalistický seminář v Krennově diecézi

Katolický řeholní řád Služebníci Ježíše a Marie /SJM/, založený před několika lety na základě papežského práva paterem Andreasem Hönischem v Německu pro práci s mládeží, který má povolení celebrovat v ritu sv. Pia V., otevřel v Blindmarktu v Rakousku v diecézi St. Pölten seminář. Studuje v něm v prvním ročníku 20 mladých mužů. Za pět let by měli být vysvěceni na kněze. Řád SJM byl německými biskupy z jejich diecézí fakticky "vykázán" kvůli údajnému "fundamentalismu". Příčinou byly jeho konflikty s oficiálním Svazem katolické mládeže, jemuž vytýkal modernistické bludy a neomarxismus. Pouze arcibiskup Johannes Dyby ve Fuldě ponechal kněze tohoto řádu ve své diecézi. Řád se usadil v Rakousku, kde vůči němu zaujal vstřícný postoj biskup Krenn. Média vedou proti tomu ostrou kampaň, nazývají seminář "úderným oddílem biskupa Krenna". Dodejme, že Kurt Krenn je vykřičen jako "nejfundamentalističtější" ze všech rakouských biskupů.

Změny v diecézi Chur

Po odchodu pravověrného biskupa Wolfganga Haase, jenž byl ustanoven arcibiskupem v Lichtenštejnsku, započal jeho nástupce Grab provádět změny k horšímu. Nejprve propustil dva kanovníky, oddané Haasovi, z nichž jeden byl generální vikář. Za jeho nástupce jmenoval dosavadního profesora a známého odpůrce Svatého Otce Alberta Grassera, jenž vedl nenávistnou kampaň proti Haasovi a rakouskému biskupu Krennovi. Před třemi lety tento duchovní veřejně koncelebroval mši s protestantskou pastorkou a zval všechny protestanty k sv. přijímání.

SB 6/99

Potrat a rakovina prsu

Profesor Joel Brind z Baruchovy koleje v New Yorku zveřejnil své výzkumy, podle nichž po potratu stoupne u ženy riziko rakoviny prsu až o 190%, po dvou a více umělých potratech o 260%. Brind to zdokumentoval statistikou z USA a Číny.

SB 7/99

Teolog odsouzen k pokutě

Německý luteránský teolog Johannes Erle z Erlangenu byl zemským soudem v Norimberku odsouzen k peněžitě pokutě, neboť označil veřejně známého potratáře dr. Freudemanna za "katovského pacholka". Kouzelné je zdůvodnění rozsudku: "Obžalovaný velice přesně ví, že lékařský zákrok dr. Freudemanna se týká embryí, ne živých lidí. Rozdíl mezi embryem a živým člověkem mu byl již dříve před soudem odborně vysvětlen. Obžalovaný však tento rozdíl ve svém postupu obchází a tím si vytváří svůj vlastní právní řád. Člověku dává vzniknout spojením mateřského vajíčka a otcovského semene. Tímto trikem chce dosáhnout toho, aby mohl beztretně označit dr. Freudemanna jako katovského pacholka."

Na závěr poznámka: Který katolický teolog je tak statečný jako tento luterán?

ST 7/99

Kardinál určil nevolitelné kandidáty

Arcibiskup brazilského Rio de Janeiro kardinál Eugenio Sales doporučil zvláštním listem katolíkům tohoto sedmimilionového města, aby nevolili 36 kandidátů, jejichž jména uvedl. Důvodem je, že se vyslovili pro legalizaci interrupcí, manželství homosexuálů a vyloučení výuky náboženství ze škol.

Teg des Herrn 39/98

"Co my jsme schopni konat, je ve skutečnosti velmi málo ve srovnání s tím, co pro nás koná Bůh. Ale toto málo musíme konat, což znamená především vytrvale se modlit a jít správnou cestou."

Sv. Edith Steinová

Politici vyhrožují

Rakouští sociálně demokratičtí politikové jsou pobouřeni nedávným vyjádřením čtyř rakouských biskupů proti zavedení antikoncepční /ve skutečnosti abortivní/ pilulky Mifegyne a pro trestní stíhání lékařů provádějících interrupce. Ministr pro vědecký výzkum Caspar Einem a předseda Svazu socialistické mládeže Rober Pichler nadhodili otázku zrušení konkordátu s Vatikánem, který je podle nich "pozůstatkem austrofašistické éry" /míněn předválečný režim kancléře Dollfusse, kdy byl konkordát uzavřen/. Ministryně pro otázky žen Barbara Prammerová se ke stanovisku čtyř biskupů vyjádřila, že "překročili únosnou hranici"

TdH 5/99

Kardinál osamělým bojovníkem

Arcibiskup holandského Utrechtu kardinál Adrian Simonis vyvolal nedávno rozhořčení politiků, když v televizní debatě na téma interrupcí prohlásil: "Je-li v tomto případě dovoleno zabíjet, proč je zakazováno v jiných případech, například na silnici při jízdě autem, když někdo řidiči stojí v cestě? Kardinál Simonis také vyvrací legendu o údajně nízké potratovosti činící v Holandsku 6,5 potratů na 1 000 žen ročně. Toto číslo je v porovnání s jinými státy skutečně nízké, ale do tohoto počtu nejsou započítány antikoncepční preparáty s jasně abortivním působením, jimž dávají holandské ženy přednost. Kardinál Simonis se marně pokouší najít spojence ve svém zásadovém protiinterrupčním postoji u protestantů. Postoj evangelických církví v této

věci se dá charakterizovat " v principu odmítáme, ale když to musí být..." Nenachází náležitou podporu ani u katolíků, podle posledních průzkumů jen 17% holandských katolíků odmítá potraty principiálně, 17% je připouští s jistými omezeními, 66% je však schvaluje naprosto bez omezení. Tento výsledek je horší než u protestantů, z nichž 44% interrupce zásadně odmítá. Kardinál měl ve svém protipotratovém zápase věrného spojence v biskupu Bommersovi z Amsterdamu, jenž loňského roku náhle zemřel.

TdH 5/99

Nový rituál exorcismu

V Římě byl schválen nový obřad vyhánění zlého ducha v případě posedlosti, který nahrazuje dosavadní, platný od r. 1614. K žádným velkým změnám zde nedochází, novotou je v podstatě jen to, že kněz-exorcista vyzývá při modlitbě za vyhnání zlého ducha z člověka také Ducha svatého a Matku Boží, dále povinnost exorcisty poradit se nejprve s psychiatrem. Pro zajímavost uvádíme, že v Itálii působí 400 exorcistů na základě pověření biskupů.

Trest za vykoupení otroků

Francouzský daňový úřad strhává z konta alsaského kněze Paula Humbrechta měsíčně přes 2 tisíce franků. Otec Humbrecht dává každoročně 120 tisíc franků, to znamená téměř svoji celou výplatu, na vykoupení otroků v Súdánu. Jeho šeky už vykoupily desítky osob z otroctví. Tato vysoce humánní a křesťanská iniciativa se však podle všeho nelíbí francouzským berním úředníkům, kteří uvalili na tuto akci daň. Otec Humbrecht to považuje nejen za nehumánní, ale přímo za krádež. Dodejme, že 76-tiletý Otec stojí v čele mezinárodní křesťanské solidarity, zabývající se dokumentací o pronásledování křesťanů ve světě.

GN 7/99

Mládež na Litvě

Více než 70% žáků základních škol se na Litvě účastní výuky volitelného předmětu katolické náboženství. Na středních školách je to zhruba 40%. Současně vzrůstá počet katolických škol a jejich žáků.

V sousedním Polsku funguje celkem 205 katolických škol všech stupňů, z toho 2 katolické univerzity /v Lublině a ve Varšavě/. Katolické školství

se těší velmi dobré pověsti v Latinské Americe a v Africe, v Severní Americe a v Západní Evropě však podléhá vlivu laicizace a sekularizace. Katastrofální situace je ve většině asijských zemí, kde katolické školství je vystaveno represivnímu tlaku vládnoucích hinduistů, buddhistů nebo mohamedánů. Vzácnými výjimkami jsou tady Jižní Korea, Tchajwan, Filipíny, Japonsko a Thajsko.

Gosc niedzielny 10/99

Varování před pilulkou

Německá gynekoložka Claudia Kaminská, předsedkyně sdružení "Akce Právo na život", varuje před povolením prodeje potratové pilulky RU 486, o jehož legalizaci usiluje současná vládní koalice. Kaminská striktně odmítá názor, že se jedná o humánní potrat a poukazuje na strašlivé vedlejší účinky pilulky na ženu, jako jsou frustrace, zlost a zoufalství, což ji může velmi často přivést až k sebevraždě.

TdH 6/99

Jerzy Turowicz zemřel

Ve věku 87 let zemřel v Krakově dlouholetý šéfredaktor katolického Tygodniku powszechného Jerzy Turowicz. Jeho pohřeb se konal 30. ledna. Čeští katolíci jsou mu vděční za podporu, kterou jim prokazoval v době komunistické totality.

GN 7/99

Exorcisté varují

Na nedávném sjezdu polských exorcistů bylo vysloveno varování, že pod bezprostřední vliv zlého ducha se může člověk dostat velice snadno, když

- věnuje se magii, spiritismu a věšectví
- účastní se setkání okultních spolků s jogínskými praktikami
- je závislý na drogách nebo alkoholu
- vede nezřízený sexuální život
- je sexuálně perversní /homosexualita, pedofilie ap./
- dopustil se hříchu interrupce, který nevyznal ve svátosti smíření

GN 7/99

Ukrutný zločin v Kolumbii

Teroristé z fašistické organizace postříleli 10. ledna v neděli 26 katolíků ve chvíli, kdy vycházeli z kostela. Vrahové stáli u dveří a jak začali lidé vycházet, oddělili své oběti od ostatních a nic nedbali na prosby jejich žen a dětí. Je to už několikátý případ bestiálního teroru těchto kolumbijských fašistů.

GN 4/99

Tajná církev v bývalém SSSR

Teprve nyní vycházejí najevo skutečnosti, že i v krutých poměrech Staliny vy likvidace křesťanství pravoslavná církev žila. Vynikající historik ruského pravoslaví Dimitrij Pospělovskij píše, že v době, kdy byly kláštery zničeny a řeholní komunity zakázány, pokoušeli se mniši a jeptišky vytvořit řeholní komunity pod pláštěm kolchozů a sovchozů. Byla to kamufláž a je k pouštění, že jeden z těchto "sovchozů" na Kavkaze měl nejlepší pracovní výsledky v celém regionu. V r. 1938 byl odhalen a zlikvidován tajný seminář v samotné Moskvě. Jeho zakladatel biskup Bartoloměj byl zastřelen, ostatní odvezeni do koncentračních táborů. Přímo neuvěřitelná je historie biskupa Petra, jemuž tajně udělil svěcení ještě patriarcha Ticho, jenž zemřel v internaci. Prožil patnáct let v koncentráku, když r. 1937 vyšel na svobodu, začal organizovat tajný seminář. NKVD ho odhalilo, on však uprchl spolu s bratry ve víře do pohoří Ťan-šan, kde si zřídil klášter. Ten zůstal skryt před zraky veřejnosti i všemocné NKVD až do r. 1951, kdy ho čistou náhodou objevil vojenský vrtulník. Všichni mnichové byli odvezeni do koncentráku, biskup Petr nepřežil vězení, pravděpodobně ho zavraždili nebo umučili.

GN 10/99

Kritika A. de Mella

Španělský jezuita C. Valles vydal svědectví o svém kontroverzním spolubratrovi Anthonym de Mellovi, jehož spisy byly odsouzeny vatikánskou Kongregací pro nauku víry. Valles uvedl, že většinu inkriminovaných prací nenapsal Mello, ale guru orientálních sekt, jako např. Suzuki, Reps aj. Mello po několika maličkých úpravách je podepsal vlastním jménem, aniž citoval originální prameny.

GN 4/99

Obrácení italského rockera

Známý italský rockový zpěvák, 46letý vedoucí skupiny Lístek do pekla, Claudio Canalli konvertoval ke katolické církvi a stal se mnichem - poustevníkem. V lednu letošního roku přijal hábit poustevnické kongregace Minucciano.

GN 4/99

Problém homosexuality

Svatý stolec vydal v únoru prohlášení, v němž potvrzuje tradiční církevní stanovisko k homosexualitě, jež pokládá tento jev za hřích, který je neslučitelný s obrazem člověka obsaženým v církevní nauce. Zároveň však tento dokument odmítá jakoukoliv diskriminaci homosexuálních osob ve veřejném životě.

GN 9/99

Náboženské vydavatelství ve Vietnamu

Vietnamská komunistická vláda se rozhodla vytvořit speciální vydavatelství náboženské literatury. Podle názoru pozorovatelů je tento krok znamením nápravy vztahů státu a Církve v této asijské zemi.

GN 9/99

Útok na katolický list

V noci z 15. na 16. února letošního roku neznámí pachatelé se pokusili podpálit budovu redakce Goscia niedzielného v Katovicích v Polsku. Jeli kolem autem a vhodili tam lahvičku s hořlavinou. Jen díky pohotovosti vrátného hlídajícího objekt se podařilo požár včas uhasit.

GN 9/99

Jedna zpráva z minulosti

Polský týdeník Gość niedzielný psal před šedesáti lety doslova: "Ministr výchovy Třetí říše Rust nařídil, aby na mnichovské univerzitě byla okamžitě uzavřena teologická fakulta." Takový byl vztah nacistů ke katolické církvi.

GN 9/99

Salesián posmrtně vyznamenán

Stát Izrael se rozhodl udělit vyznamenání "Spravedlivý mezi národy světa" in memoriam polskému salesiánovi Michalu Kubackému, který s nasazením vlastního života zachránil na nacistické okupace Polska několik Židů. Jedna ze zachráněných, paní Halina Askenazy-Engelhardová napsala o tom knihu a podala návrh na udělení vyznamenání tomuto knězi, jenž r. 1978 zemřel. Dosud obdrželo toto vyznamenání 15.000 lidí, z toho více než 5.000 Poláků, většinou kněží a řeholních osob.

GN 9/99

Rakousko: Šest měsíců pro kněze

Katolický kněz Gottfried Melzer z Rakouska byl odsouzen zemským soudem ve Štýrském Hradci k podmíněnému trestu šesti měsíců. Důvod? Napsal knihu pod názvem "Rituální vraždy a zneuctění hostií jako dílo nenávisťi proticírkve" Melzer zde píše o zednářích, sionistech a podpoře Hitlera americkými finančními kruhy. Soud to kvalifikoval jako štvání lidu. Melzer také protestoval proti tomu, že innsbrucký biskup Stecher /dnes emeritní/ vydal zákaz úcty bl. Andrease z Rinnu, jenž v 15 století jako malý chlapec se stal obětí rituální vraždy podobně jako bl. Simon z Tridentu. Melzer také uvádí, že konsekrované hostie byly mnohdy vylupovány ze svatostánků a používány svobodnými zednáři při satanských černých mších. Zajímavé a signifikantní na celé záležitosti je, že soud se vůbec neuráčil zabývat pravdivostmi či nepravdivostmi uvedených informací, hodnotil je pouze z hlediska jejich působení na lid.

SB 10/99

Satanští rockeři vyzývají k žhářství

Satanské rockové skupiny vyzývají na internetu k zakládání požárů křesťanských drámů. Skupina Eternity například volá: "Každá akce, která slouží k tomu, aby křesťanství bylo vyhlazeno z povrchu zemského, je dobrá, ať jsou to požáry nebo když je to nutné, tak vraždy." Podobně se vyjadřují i skupiny Frost, Sadoress aj. Poznámka: Ti se před soudem neoctnou.

SB 10/99

Ruský plukovník varuje

V USA se objevila kniha bývalého plukovníka ruské vojenské rozvědky Stanislava Luněva "Očima nepřítele". Autor zde uvádí, že současná ruská mafie je identická se starou sovětskou nomenklaturou. Její cíle jsou stejné jako předtím: likvidace Západu a světovláda. K tomu slouží podle Luněva infiltrace do světa politiky, CIA a dalších výzvědných služeb, do masmédií a také do církví. A když to nepůjde touto cestou, nastoupí síla. Pád komunismu v Rusku byl pouhým divadélkem, fintou k oklamání nepřítele. Tato mafie kontroluje dnes ruskou vládu i prezidenta Jelcina. Luněv píše, že Amerika má co do činění s národem, který vedou gangsteři a který vlastní nukleární zbraně..."

SB 53/98

Polovina proti 60 letům

Počet studentů teologie s cílem kněžského svěcení klesl v Německu oproti roku 1967 o více než polovinu. Jestliže tehdy studovalo na kněze 2 974 studentů, dnes jich studuje 1 299. Naproti tomu počet laických studentů teologie stoupl o 70 procent.

SB 10-99

Pravda a lež o Jižní Africe

Podle zpráv Interpolu je každým rokem v JAR milion černých žen znásilněno od černých mužů. Tento "světový rekord" je podle zpráv informační agentury United Christian Action důsledkem lží a dezinformací o údajném apartheidu bílých. Ten skutečně existoval a nedá se hájit, ale ve srovnání s terorem, který uplatňovali proti sobě znepřátelené černošské kmeny Zulu a Xhoso, byl pouhou sennou rýmou. Agentura dále uvádí, že Africký národní kongres, v jehož čele stojí nynější prezident JAR Nelson Mandela, se dostal počátkem 60. let pod vliv prosovětsky orientovaných komunistů. Od té doby začali jeho ozbrojení členové vést systematickou vyvražďovací válku jak proti bělochům, tak proti černochům, kteří se nepřipojili. Znásilňování žen, vraždění a mrzačení domnělých i skutečných odpůrců se stalo běžným jevem.

Tak zvaný "teror bílých" byl proti tomu selankou, mnoho informací tohoto druhu bylo uměle vyrobeno dezinformačním oddělením ANC. Krátce po převzetí moci ANC byla sehrána komedie s údajnými přiznáními bílých teroristů

ke svým zločinům, kteří k tomu byli donuceni hrozbami a mučením. Anglikánský arcibiskup Kapského města Bill Burnett prohlásil nedávno, že na církvích JAR leží obrovská vina, že mlčeli k teroru bolševického ANC a tím ostřeji pranýřovaly domnělý i skutečný teror bělošské menšiny a její politiku apartheidu. Hlavní odpovědnost za tento stav nese arcibiskup Desmond Tutu, jinak nositel Nobelovy ceny míru.

SB 53/98

Výrok opravdu "důstojný"

"Do Afriky je třeba poslat kufr plný kondomů a ne plný biblí." Kdo to řekl? Generální ředitel farmaceutického průmyslu, vyrábějícího antikoncepční prostředky? Liberální politik prosazující co největší uvolnění v sexuální morálce? Ani jeden, ani druhý. Autorem povedeného výroku byl katolický biskup Muskens z holandského města Breda. Komentář zbytečný.

SB 53/98

Klonování místo přirozeného plánování?

Šéf jedné z nejznámějších německých klinik ve městě Achdorg prof. dr. Ekkehard Sauer se nedávno nechal slyšet v médiích, že prý klonování lidí postupně nahradí přirozené plánování rodičovství, což považuje za jeden z největších pokroků lékařské vědy. Zároveň si pochvaluje, že prý klonování umožní vyvolat u plodu také genetické změny. Sauerovo vyjádření vyvolalo masový protest značné části německých lékařů, kteří poukazují na to, že toto chtěl a prosazoval už Hitler ve jménu "péče o zkvalitnění rasy"

SB 53/98

Bamberské vyhnání

Katolický řeholní řád tradičního ritu Služebníci Ježíše a Marie, jimž poskytl útočiště rakouský biskup Krenn, je tvrdě stíhán v některých německých diecézích. Pěvecký sbor, složený ze sta chlapců a dívek, založený přímo P. Hönischem, zakladatelem řádu, měl vystoupit v jednom z bamberských kostelů. Místní farář se obrátil na biskupský ordinariát a obdržel zamítavou odpověď. P. Hönisch napsal přímo biskupovi a dostal odpověď, v níž stojí mimo jiné: "Musí vám být jasné, že v naší diecézi nemůžete počítat s církevním schválením svých aktivit." Řád má pověst "fundamentalistů" a "odpůrců

ekumenismu" Když žádost o povolení pěveckého vystoupení neuspěla u katolického biskupa, obrátil se P. Hönisch na místního evangelického děkana. Šlo to zcela bez námitek, pěvecký sbor mohl u něj bez nejmenších problémů vystoupit. Členové řádu a skautské družiny jím vedené zvažují, jestli na protest proti postoji většiny německého episkopátu nezačnou nosit na klopě židovskou hvězdu jako znamení diskriminace.

SB 53/98

Beatifikační proces Matky Terezy

Svatý stolec udělil vyjímku v případě chystaného beatifikačního procesu nedávno zemřelé Matky Terezy. Ten bude zahájen okamžitě, ačkoliv předpisy vyžadují uplynutí minimálně pěti let od smrti kandidáta blahořečení. Některá média hovoří dokonce o tom, že tento proces by mohl být ukončen už roku 2000. Seriózní pohled na věc však vidí tuto spekulaci jako málo pravděpodobnou.

GN 11/99

Zatčení katolického novináře na Kubě

V této komunistické zemi došlo u příležitosti loňské návštěvy Svatého Otce k uvolnění ve vztahu státu k Církvi, nicméně se nyní ukazuje, že všechno bylo jenom dočasné divadélko pro vylepšení tváře režimu. Podle zpráv tiskového odboru Sv. stolce znovu dochází k represím proti katolíkům, čehož dokladem je nedávné zatčení redaktora agentury Cuba Press Efrema Martineze Pulgarona, odborníka na církevní záležitosti. Policisté ho zatkli na ulici, když jel na kole. To musel nechat stát na chodníku.

GN 11/99

Lotyšská statistika

V Lotyšsku se ke katolické církvi hlásí podle oficiálních údajů 22 procent obyvatelstva. Polovina lotyšských katolíků je polské národnosti. Většina Lotyšů je evangelického vyznání, v zemi žije také hodně Rusů, kteří, pokud nejsou ateisty, se hlásí k pravoslaví. Pozitivním jevem lotyšského katolicismu je vysoký počet kněžských a řeholních povolání.

GN 11/99

Jubileum Maltézských rytířů

Řád sv. Jana Jeruzalémského, lidově nazývaný řádem Maltézských rytířů, oslavil letos 900 let své existence. Byl založen roku 1099 účastníkem křížových výprav Raymundem de Puy. Hlavním cílem a posláním tohoto rytířského řádu byla charitativní činnost, zvláště péče o nemocné a také obrana křesťanských hodnot se zbraní v ruce. Své hlavní sídlo měl řád nejprve v Palestině, po neúspěchu křížových výprav na Kypru. Od 16. do 18. století na Maltě a poslední dvě staletí sídlí v Římě. V současné době má na celém světě přes 10 tisíc členů a 80 tisíc dobrovolných spolupracovníků. Maltézští rytíři jsou známi svým aktivním nasazením při pomoci trpícím, v poslední době při hladomoru v Súdánu a přírodních katastrofách v Latinské Americe.

TdH 8/99

Odhaleny zločinné praktiky

V Brazílii bylo policií odhaleno, že některé kliniky ve velkých městech systematicky ničí lidské plody, počaté při tzv. umělém oplodnění, což znamená porušení v Brazílii platného zákazu interrupcí. Tyto praktiky prováděly kliniky s Sao Paulu, Campinasu a Porto Alegre.

GN 12/99

Pro pozdní povolání

V roce 1959 biskup Jaramillo v Kolumbii ve městě La Ceja otevřel seminář pro pozdní kněžská povolání. Od té doby jej absolvovalo už 900 kněží. V současnosti v něm studuje 187 alumnů, kteří pocházejí z různých prostředí. Jsou mezi nimi univerzitní profesori právě tak jako dělníci a rolníci.

GN 12/99

Katolíci se neúčastní

Katolická církev se neúčastní oslav 400. výročí narození anglického politika a revolucionáře Olivera Crommwellla. Katolický farář v Huntingtonu ve střední Anglii, kde se Crommwell narodil, řekl, že tento státník byl znám svou krutostí a také perzekucí katolíků.

GN 12/99

Sociální role Církve

Arcibiskup polských Katovic Damian Zimon vyzval k větší aktivitě katolické církve při pomoci nezaměstnaným a jejich rodinám. Církev se podle jeho slov nesmí omezovat pouze na charitativní akce, ale musí se chopit také iniciativy v rovině informační a vzdělávací. Kromě pomoci nezaměstnaným by měla Církev věnovat svou péči také ochraně životního prostředí a obraně neděle jako svátku a dne odpočinku.

GN 12/99

Chyběli Hitler a Stalin

Před šedesáti lety byl zvolen papežem kardinál státní sekretář Eugenio Pacelli, jenž přijal jméno Pius XII. Příznačné je, že všechny hlavy států světa poslaly do Vatikánu gratulace s výjimkou dvou: Hitlera a Stalina. Je zřejmé, komu byl tento papež nejvíce solí v očích. Tento fakt už sám o sobě vyvrací pozdější lži o údajné sympatii Pia XII. k německému nacismu.

GN 12/99

Mír s Bohem a nenarozeným dítětem

Arcibiskup z Glasgowu ve Skotsku kardinál Thomas Winning vyzval ženy ve své diecézi, které podstoupily potrat, aby uzavřely mír s Bohem i se svým nenarozeným dítětem. Současně udělil svým kněžím povolení, aby udělovali rozhřešení těmto ženám. /Jinak je nutno si rozhřešení tohoto hříchu vyžádat souhlas biskupa/.

TdG 11/99

Hinduisté žádají zákaz misí

Pět tisíc hinduistických náboženských předáků se sešlo na tzv. Náboženském parlamentě, aby požadovalo zákaz misijní činnosti křesťanů. Domáhají se toho, aby zákon zakázal přestup z hinduismu na křesťanství a toto bylo trestáno vysokými tresty vězení. Křesťané podle nich nesmějí vyvíjet žádnou misijní aktivitu a stejně tak by jim mělo být zapovězeno bránit se proti misijní aktivitě hinduistů v jejich řadách. Tak vypadá vychvalovaná hinduistická "tolerance"!

GK 2/99

Proč chybí to nejdůležitější?

Komise Biskupské konference Evropské unie vydala prohlášení k roku 2000. Není v něm nic, s čím by bylo možno nesouhlasit. Upozorňuje se zde na nebezpečí války, na mučení v mnoha zemích, na potřebu solidarity s uprchlíky, nezaměstnanost, sociální disproporce mezi vyvinutými a rozvojovými zeměmi atd. Něco ale výrazně chybí: interrupce, legalizované dnes v absolutní většině zemí EU, pornografie a pansexualismus ve školní výchově, legalizace homosexuálních svazků a eutanázie. Aniž bychom podceňovali naléhavost všeho toho, co biskupové vypočítávají, přece jen si troufáme tvrdit, že to, co neříkají, je naléhavější než to, co říkají. Jestliže potraty ve druhé polovině tohoto století zabily již několik miliard zcela nevinných a bezbranných lidí, je to možná víc, než kolik by jich zahynulo v případné jaderné válce.

Proč se biskupové bojí o to mluvit? Proč je v tomto směru stejná situace v České republice jako v Anglii, Francii, Německu a jinde? Proč jim tolik záleží na tom, aby je náhodou některé vlivné médium neoznačilo za "fundamentalisty", "netolerantní" a "nepřátele svobody a demokracie"? Proč mluví raději veřejně o tom, co je bezbožnou společností přijímáno a uznáváno než o tom, co vyvolává její nesouhlas a štvance?

Ve výčtu těchto "proč" by se dalo pokračovat dlouho. A vždy by se též našlo nějaké "protože", například: nedostali bychom dotaci, finanční příspěvek, nebyli bychom zváni na významné konference a sympózia atd. Ano, to všechno by se pravděpodobně stalo, možná i něco horšího. Jenže představte si, že by podle tohoto receptu jednal Pán Ježíš. Byl by v takovém případě ukřižován a vzkříšen z mrtvých? Jestliže nikoliv, což je nejvýš pravděpodobné, pak další otázka bude znít: Byl by člověk v takovém případě spasen?

Pod zorným úhlem spásy člověka, jeho věčného života, se jeví nicotnými všechny restituce, finanční dary, exkluzivní shromáždění. Modleme se, aby evropští biskupové měli odvahu dívat se na svět kolem v tomto spektru.

R. Malý

Čechové, co vy na to?

Rakouská pobočka mezinárodního hnutí na obranu nenarozených HLI se činí. Má poradny po celém Rakousku, kde nabízejí těhotným ženám radu a pomoc, mimo jiné sjednávají i možnosti adopce. Jen v loňském roce se podařilo této organizaci zachránit více než 300 dětí. To však jí nestačí a rozvíjí

tento rok protestní akce před interrupčními klinikami. Ty se staly již běžnými v každém velkém městě této alpské republiky. Nestálo by zato zorganizovat něco podobného i u nás?

GK 2/99

Protestanti objevují význam zpovědi

Evangelická luteránská církev v německém Severním Polabí zavedla zpověď podle katolického vzoru do svých praktik. Rozhodlo o tom její vedení v Kielu. Jaký paradox! Zatímco protestanté krásu a hodnotu ušní zpovědi objevují, katolíci v západních zemích se jí zříkají.

GK 2/99

Vyplní se staré proroctví?

Svatý poustevník Nilus v 5. století byl obdařen prorockým duchem od Pána. Dovolíme si ocitovat v plném znění pasáže týkající se 20. století:

"Po roce 1900, uprostřed 20. století, se změní lidé k nepoznání. Bude to čas Antikrista, kdy lidská mysl se zatemní tělesnou žádostivostí... Lidé se stanou hrozní v důsledku pokušení Antikrista a budou se chovat jako dravá zvířata. Nebude už žádné úcty k rodičům a starým lidem. Láska k Bohu ochladne. Křesťanští pastýři a biskupové budou ješitní a nebudou schopni rozlišit pravou cestu od falešné. Mravy a nauky křesťanů se změní. Stud bude hozen přes palubu, lež a pýcha bezmezně vzrostou. Běda těm, kteří získali velký majetek! Žádostivost, manželská nevěra, protipřirozená nekázeň, tajní zločinci a vrahové ovládnou společnost. V těchto časech ztratí lidé milost Ducha svatého, rovněž tak milost lítosti. Kostely se vyprázdní, neboť budou chybět bohabojní a zbožní pastýři. Běda křesťanům, kteří se připojí ke světu! Ztratí víru a světlo pravdy u jiných lidí už neuvidí."

Jen snad jediný bod tohoto proroctví, který by se nevyplnil? Sotva. Jenže, vezme si to někdo k srdci?

Podle GK 2/99

-rm-

"Morálka" miliardářů

Nejbohatší člověk světa Bill Gates věnoval 3,3 miliony dolarů na podporu kontroly porodnosti včetně potratů v rozvojových zemích. V minulém roce

Ted Turner, majitel televizní sítě CNN, věnoval milion dolarů na podporu programu OSN kontroly porodnosti. Warren Buffet, druhý nejbohatší muž světa, slíbil, že po jeho smrti bude je obrovské konto předáno propotrátovým organizacím, aby se mohly stát nejmocnějšími mimovládními organizacemi na světě.

GN 8/99

70 let Státu Vatikán

Roku 1929 byly podepsány tzv. Lateránské dohody, jimiž Mussoliniho vláda v Itálii se zavázala respektovat exteritorialitu Vatikánu a souhlasila s tím, aby byl zřízen samostatný Vatikánský stát, i když miniaturní. Papežové trvali na existenci nezávislého církevního státu proto, aby nebyli závislí na jiných světských vládcích. To správně vystihl bývalý generální tajemník OSN Dag Hammarskjöld, hluboce věřící švédský protestant, který prohlásil: "Když jedu na audienci do Vatikánu, nenavštěvuji krále Vatikánského státu, ale hlavu katolické církve."

GN 8/99

Většina křesťanů pronásledována

Podle nejnovějších statistik, zveřejněných vatikánskou agenturou Fides, bylo v roce 1998 na celém světě více než 200 milionů křesťanů pronásledováno z důvodů své víry v Ježíše Krista, 400 milionů z těchže důvodů diskriminováno. Děje se tak především ve státech dosud ovládaných komunisty /Čína, Vietnam, Laos, Severní Korea, Kuba/ nebo mohamedánskými či hinduistickými a budhistickými fundamentalisty /Súdán, Pákistán, Saudská Arábie, nejnověji Indie, Nepál aj./. V minulém roce obětovalo svůj život ve službě Evangelii na celém světě 37 misionářů a misionářek.

GN 3/99

Pomník obětem potratů

Dánští obránci nenarozených v čele s evangelickým pastorem Villekjerem odhalili nedávno pomník ve městě Vedersøe obětem potratů. Toto město leží nedaleko hlavního města Kodaně. Místní luteránský biskup Niels holm se odmítl akce účastnit, neboť prý je pomník výrazem špatného vkusu.

GN 3/99

Výročí úmrtí kardinála Hlonda

Velký obránce svého národa proti hitlerovskému teroru kardinál primas August Hlond zemřel před 50 lety. Jeho beatifikační proces už byl zahájen. Za nacistické okupace Polska žil ve vatikánském exilu, kde předal papeži Piovi XII. zprávu o německých vyhlazovacích akcích proti polskému národu. Ty probíhaly především na územích Poznaňska, jež bylo prohlášeno za samostatnou župu v rámci Německé říše. Kardinál zde upozorňuje, že s Poláky je nakládáno jako se zvěří. Jsou popravováni a odváženi do koncentračních táborů úplně bez soudů, jejich majetky zkonfiskovány, polské školy kompletně zrušeny. Katolické bohoslužby byly v tomto kraji, postupně osídlovaném Němci, zcela zakázány. Poláci směli bydlet pouze v ghetech, kam byli postupně soustřeďováni. Němci je používali k těm nejspínavějším a nejtěžším fyzickým pracím, pokud je nebyli schopni vykonávat, odváželi je do koncentráků nebo je na místě fyzicky likvidovali. Summa summarum: Nebyli to jen Židé, které nacisté vyhlazovali, ale i katoličtí Poláci.

GN 42/98

Nacisté zasahovali do výuky náboženství

Před šedesáti lety vešlo v nacistickém Německu v platnost, že z výuky náboženství na školách musí být vyloučen celý Starý zákon, z Nového zákona pak všechny listy sv. Pavla. Jak asi mohla taková "výuka náboženství" vypadat? Je to další doklad perzekuce Církve a křesťanství ze strany nacistů.

Podle GN 4/1999

Osmdesátiny A. Solženicyna

Bez povšimnutí prošla v našich médiích zpráva o osmdesátých narozeninách vynikajícího ruského spisovatele a proroka moderní doby Alexandra Solženicyna, který jako jeden z prvních měl odvahu psát o komunistických zločinech. Jsou známy jeho povídky "Jeden den Ivana Děnisoviče", "Oddělení rakoviny", "První kruh" aj., nejslavnější však dokumentární kniha "Souostroví Gulag" o koncentračních táborech od Lenina až po Brežněva. Sovětské úřady ho přinutily vycestovat ze země. Usadil se v USA, po rozpadu SSSR se vrátil do vlasti. Solženicyn byl nepohodlný nejen komunistům, ale i západním liberálům, neboť ostře kritizoval konzumní systém Západu a jeho lhostejnost vůči všemu, co se bezprostředně netýká vydělávání peněz.

R. 1993 pronesl slavnostní projev u příležitosti odhalení pomníku povstalcům proti jakobínskému proti církevnímu teroru ve francouzském Vendée, v němž pranýřoval liberální systém jako ničící křesťanské hodnoty. Solženicyn je hluboce věřícím pravoslavným křesťanem, velmi si váží také Svatého Otce Jana Pavla II.

GN 1/99

Polarizace německých biskupů

Němečtí biskupové se radili v Lingenu o tom, jak se postavit k loňskému dopisu Sv. Otce, který požadoval vystoupení církevních poraden pro těhotné ze státního systému kvůli pověstnému potvrzení, jež opravňuje k potratu. Zdá se, že arcibiskup Dyba z Fuldy, který dosud jako jediný měl odvahu nezapojit poradny ve své diecézi do státního systému, už není osamocen. Další čtyři diecézní biskupové se k němu připojili, mezi nimi též kardinál Meissner z Kolína nad Rýnem a arcibiskup Deggenardt z Paderbornu. Dybu, požadujícího uposlechnout papeže, podpořilo též 13 světících biskupů. Nicméně stále zůstávají menšinou. Většina episkopátu podporuje návrh limburského biskupa Kamphause, který požaduje nahradit dosavadní potvrzení zvláštním listem, jenž nabízí těhotným ženám v krizové situaci pomoc ve formě adopce dítěte, případně finanční příspěvky atd. Tento list však má současně sloužit jako potvrzení o návštěvě poradny podle státních nařízení, tady jako "vstupenka na potrat" podle vzoru dosavadního potvrzení. Kardinál Ratzinger v osobním rozhovoru s německými biskupy, který se uskutečnil v Římě, tuto variantu odmítl, neboť znamená totéž co dosavadní potvrzení. Biskupové budou dál o celé věci jednat. Je čím dál zřejmější, že jsou možné pouze dvě cesty: Bud' uposlechnout Sv. Otce a vystoupit ze státního systému s úmyslem nepodílet se na vraždách nenarozených dětí, nebo neuposlechnout, setrvat v systému a zahájit tak proces vedoucí ke schismatu.

Fels 4/99

"Nevychovaná" Matka Tereza

Americký žurnalista Peggy Noonan se účastnil r. 1994 tzv. ranní modlitby v hotelu Hilton ve Washingtonu, kterou pořádají američtí prezidenti u příležitosti návštěv významných osobností z náboženského života. Touto osobností byla tentokrát Matka Tereza. Hostitelem byl prezident Clinton, velký propagátor interrupcí bez jakéhokoliv omezení. Přítomni byli také nejrozumnější

představitelé církví, kteří se předháněli ve vznešených řečech o míru. Matka Tereza pak prohlásila doslova: "Jsem přesvědčena, že tím, co nejvíce ohrožuje dnes mír, je potrat, neboť Ježíš řekl: "Kdo přijímá toto malé dítě, přijímá mne." Proto každý potrat je popřením přijetí Ježíše, znevážením Jeho přijetí."

Noonan ve své knize o zážitcích z Bílého domu píše, že po těchto slovech nastalo velké ticho. Potom teprve se zvedla vlna potlesků. Ale ne všichni tleskali. Clinton s manželkou Hillary právě tak jako viceprezident Gore a manželkou stáli jako voskové figuríny. Když potlesk skončil, Matka Tereza pokračovala: "Potrat je ve skutečnosti válkou proti dítěti a já nenávidím zabíjení nevinného dítěte, vražděného přímo svou vlastní matkou. Když budeme souhlasit s tím, že matka může zabít své vlastní dítě, jak můžeme říkat jiným lidem, aby nezabíjeli jedni druhé...?" Znovu potlesk, Matka Tereza však vyostřila svůj projev adresně vůči USA: "Každý stát, který uzákoňuje potraty, neučí své občany, aby se vzájemně milovali, ale naopak je učí, aby se nebáli užívat každého násilí, když usilují dosáhnout to, co chtějí. Potrat je proto činem, který v nejvyšší míře ničí lásku a mír."

Ted' už byl potlesk slabší, mnozí byli šokováni touto "nezdvořilostí" prosté řeholnice. Někteří senátoři provokativně vyšli ven ze sálu. Noonan slyšel, jak si navzájem vyprávějí něco o nevychovanosti, prostořekosti, fanatismu a nedostatku taktu. Byli očividně rozčileni. Zlost byla patrna i na tváři prezidentského a viceprezidentského páru. Ti sice neodešli ze sálu, zůstali až do konce slavnosti, ale po oficiálním zakončení Matce Tereze pouze mlčky a s ledovým chladem potřásli pravicí. Bývá zvykem, že po této tzv. ranní modlitbě spojené se snídaní pozve prezident nejváženější hosty k sobě do Bílého domu k přátelskému rozhovoru. Clinton tak neučinil. Dal najevo, že je do hloubi duše uražen "nevychovaností" a "arogancí" Matky Terezy, jak se později šeptalo v kuoárech Bílého domu.

Inu, Matka Tereza nás učí, že v případech krvavých zločinů musí jít i zdvořilost stranou. Nazývat věci pravými jmény je vždy ctností, zvláště když to přináší nevýhody a obtíže.

Podle GN 3/99 R. Malý

Peking chce lepší vztahy s Římem

Čínský státní prezident Jang se-min se vyslovil pro lepší vztahy s Vatikánem. Podmínkou toho ale prý musí být, aby Svatý stolec zrušil své vztahy s Tajwanem a uznal vládu v Pekungu za jediného reprezentanta čínského lidu

Také se prý nesmí Vatikán pod záminkou náboženství vměšovat do vnitřních záležitostí Číny, což přeloženo do srozumitelného jazyka znamená nepodporovat ilegální katolickou církev. To je ovšem pro Vatikán nepřijatelné.

TdH 12/99

Lidé kultury proti satanismu

Několik polských poslanců, novinářů a kulturních pracovníků, jmenovitě Marek Jurek, Jan Szafraniec a jiní, vyzvali parlament a vládu, aby co nejrychleji uvedly do života zákonnou normu zakazující každou propagaci satanismu, což zahrnuje i hudební skupiny, které využívají satanských motivů ve svých písních.

GN 13/99

Kde zůstává logika?

Tuto otázku si položili rakouští katoličtí laici sdružení v Iniciativním kruhu na ochranu nenarozeného života. U příležitosti 25. výročí potratového zákona, umožňujícího beztrestnost interrupcí do 3. měsíce těhotenství, požadující tito aktivisté, aby byly potraty opět posuzovány jako trestný čin, jak vyzývají i čtyři rakouští biskupové /viz komentář v tomto čísle časopisu/. Iniciativní kruh se ptá, jak to, že potraty do 3. měsíce jsou beztrestné a potom trestné? To je podobné, jako kdyby zákon zakazující pít při jízdě autem alkoholické nápoje stanovil, že do okruhu tří kilometrů od hospody, v níž se řidič napil, je řízení beztrestné, ale dál už ne.

GK 1/99

Hinduističtí fanatikové urážejí Matku Terezu

V souvislosti se současnými útoky hinduistických fundamentalistů v Indii proti křesťanské menšině napadla tzv. Světová rada hinduistů Matku Terezu. Prohlásila, že prý motivem její charitativní činnosti nebyla láska k bližnímu, ale obracení na katolickou víru. V Indii žije vedle 800 milionů hinduistů a 120 milionů muslimů 23 milionů křesťanů, převážně katolíků. Jsou sice malou menšinou, ale mají v zemi velký společenský vliv díky svým charitativním zařízením, nemocnicím a školám, proto se stávají terčem útoků.

GK 1/99

Scestné fráze neomodernistů

"V dialogu je nutno dbát, abychom neurazili přesvědčení toho druhého, našeho oponenta, který zastává odlišný názor."

S tím zajisté souhlasíme. To hlásal už Sokrates ve starých Aténách, což vešlo do dějin pod názvem "sokratovská metoda dialogu". Tím se řídili také středověcí scholastikové při svých teologicko-filozofických disputacích. Nechceme si však nechat tuto vznešenou zásadu otloukat o hlavu jen kvůli tomu, že nazýváme věci pravými jmény. Neurazit přesvědčení druhého nikterak neznamena, že neřekneme svůj názor, že neobhájíme pravdu a nenazveme omyl omylem a hřích hříchem. Právě toto po nás odpůrci Církve a také neomodernisté v Církvi chtějí.

Nedávným příkladem je aféra kolem poslance KDU-ČSL ing. Pavla Tollnera, jenž měl odvahu otevřeně nazvat homosexuální jednání zvráceností. Ihned se zvedla vlna odporu v médiích, Tollner byl obviněn z netolerance, vyzýván k rezignaci na svůj poslanecký mandát a nezastali se ho ani kolegové z vlastní strany až na malé vyjímky, jakou byl např. dr. ing. Jiří Karas. Přitom Katechismus katolické církve nazývá homosexuální jednání "mravní spouští" a "vnitřně nezřízeným" /Par. 2357 a 2358/. Záměrně se tedy pletou dohromady dvě věci, jež jsou obě o něčem jiném: tolerance vůči občanům odlišné orientace a označení jednání pravým jménem. To má vést mimo jiné k legalizaci tohoto jednání ve formě "registrovaného partnerství", což by znamenala vážné ohrožení řádného manželství a rodiny.

Další příklad je z USA. Když v únoru letošního roku bylo ve státě Georgia odsouzeno k vysoké peněžní pokutě několik obránců nenarozených jen proto, že měli odvahu zveřejnit internetu jména a adresy prominentních potratářů, tzv. pokrokoví křesťané z nejrůznějších církví, katolickou nevyjímaje, schvalovali rozsudek. Odsouzení prý jednali netolerantně, hrubě urazili přesvědčení druhých. Jako by veřejné pojmenování zločinu a ukázání prstem na jeho pachatele mělo něco společného s otázkou tolerance a dialogu.

Jenže neomodernismus popírá logiku se vším všudy. Naprosto záměrně, vždyť přece moderní filozofie zpochybnila logiku už I. Kantem. Tomu je třeba se přece přizpůsobit a nehlásat kategoricky to, co se jeví na základě rozumového poznání a důkazů jako pravdivé, když to odporuje celkové tendenci současného myšlení stylu New Age. Jen tak se mohlo stát, že u nás jistý farář, ovlivněný neomodernistickou propagandou, když sledoval v televizi nedávnou návštěvu Sv. Otce v USA a jeho setkání s Clintonem, při němž papež vyřkl slova o tom, že jen ten, kdo zachovává Desatero, si může činit nárok

na dobrou a spravedlivou vládu, reagoval výbuchem ve stylu: "Cožpak ten papež nevidí, jak takovou netolerancí kazí reputaci církve?" Pak ovšem je třeba tomuto paterovi říci, že stejným byl i sv. Jan Křtitel, který nebojácně sdělil králi Heroldovi Antipovi: "Není ti dovoleno mít tuto ženu."

A ještě čtvrtý obraz na dokreslení. V Izraeli má být postaven pomník zachránci Židů za druhé světové války Oskaru Schindlerovi, rovněž tak v USA a v jeho rodných Svitavách v ČR. Tento muž, ač aktivní nacista, zařadil na zvláštní seznam cca 1 200 Židů, původně určených k transportu do Osvětimi, aby pracovali v jeho továrně pro wehrmacht, neboť německých dělníků se nedostávalo /byli na frontě/. Srovnajme ale s tímto počínáním působení papeže Pia XII., jenž za okupace Říma nařídil ukrývat Židy v klášterech, dal dispens od klauzury a dokonce je nechal skrýt na území Vatikánského státu. Z celkového počtu cca 9 000 Židů žijících v Římě se tak zachránilo více než 7 000. Přesto papeži Piovi nikdo nenavrhuje postavit pomník, ačkoliv mezi ním a Schindlerem existuje ten zásadní rozdíl, že Schindler vůbec nic neriskoval, k pořízení svého seznamu a převedení Židů do továrny získal povolení vysokých nacistických míst, zatímco iniciativa papeže byla ilegální a v případě odhalení hrozilo nebezpečí, že esesáci vtrhnou do Vatikánu, papeže odvezou do internace a tisíce kněží a řeholníků, podílejících se na záchranných akcích popraví nebo odvedou do koncentračních táborů-

Pius XII. je naopak terčem nespravedlivých obvinění, že prý mlčel, dokonce se ozývají protesty proti připravovanému blahorečení tohoto velikého papeže. Jeho beatifikace by prý urazila přesvědčení těch, kdo se cítí jeho "mlčením" dotčeni. Katolíci se ovšem nemají cítit dotčeni, když aktivity papeže se prostě ignorují a naopak se vynášejí iniciativy prominentního nacisty, který nic neriskoval a Židy zachránil jen proto, že je potřeboval k práci pro wehrmacht?

Toto není o dialogu a toleranci, to je o ignoraci základních fakt a poznatků. Zde není možná sokratovská metoda dialogu, neboť Sokrates požadoval společné, upřímné a poctivé hledání pravdy. Právě hledání pravdy, už to, že si někdo dovolí vyslovit, že pravda je jen jedna, že prý urážkou přesvědčení druhého. Tak smýšlí tento svět, prosáklý ideologií New Age. Tím více budeme trvat na jediné pravdě, pravdě zjevené, kterou chceme hájit klidně, slušně, ale logickými argumenty, pevně a nekompromisně.

R. Malý.

Pater Pio a móda

Vyznačovalo se tím zvláště poslední období Otcova života. Viděli jsme ho angažovaného v opravdovém křížovém tažení. Tisk o něm psal vícekrát jako o jediném knězi v křesťanstvu, který zůstal v boji proti módě, na obranu studu. Kdyby jeho hlas nebyl býval hlasem na poušti, nebylo by se dospělo k dnešní potopě, která začala od minisukně. A sestupuje se ještě dál do propasti: rozvod, potrat, erotismus, pansexualismus. On to předvídal.

Vyžadoval, aby sukně sahala až k lýtku. Jinak posílal pryč bez rozhřešení a ani nedovolil, aby se takové ženy přiblížily ke zpovědnici. Byl v tom neúprosný, měl ohnivá slova: "Jdi se ustrojit... Nemravná... Špinavá... Necudná... Jednou řekl jedné dívce: "Rád bych ti usekl paže..., protože bys trpěla méně, než budeš trpět v očištcí." Jiné řekl: "Nahé maso bude hořet."

Svým duchovním dcerám vysvětloval: Je zapotřebí strojit se podle společenského postavení. Ty se musíš strojit tak, aby ses líbila andělům a mužům. Pán zavrhuje neslušnou módu, která vede k záhubě tolik duší."

Ne vždycky se v tom rázném jednání s Otcem souhlasilo. Jednou poslal pryč skoro všechny ženy bez rozhřešení a Páter Paolo mu řekl: "Ale, Otče, proč jsme zde, jestli všechny..." Otec Pio reagoval: "Jestli nepřestaneš, pošlu pryč i tebe." A jiným, kteří to neschvalovali, řekl: "Uvidíte, uvidíte, kam až to dovedeme."

Ted' už mu všichni dávají zapravdu, ale je pozdě, protože ze doby jedné generace jsme takřka zničili mravní smysl ve společnosti. Antikoncepce, pilulka, potrat jsou "pekelná témata", o nichž nepřipouštěl žádnou debatu. Logicky byl zapřisáhlým nepřítelem rozvodu. Řekl: "To je jistá cesta do pekla."

Páter Pio opakoval stále totéž, nepřizpůsobil někdy žádný bod Božího zákona. Zůstal neoblomný vždy až do posledního dne a upozornil autority a kněze, že "dokud Duch svatý nezmění, nikdo nesmí změnit."

-fb-

Co je post-interrupční syndrom?

Následky post-interrupčního traumatu.

Ve vědě je tak označován komplex psychických symptomů, které se dostávají jako doprovodné důsledky zážitků po interrupci.

Postižené jsou v první řadě ženy po interrupci - ale také muži, stejně jako zúčastněné lékařky, lékaři a ošetřující personál.

Příčinou příznaků této nemoci je masivní potlačování zážitku. Symptomy se projeví často až po dlouhé době po interrupci a jsou považovány za její možné důsledky.

Post-interrupční syndrom (trauma po interrupci) je předmětem dalekosáhlého vědeckého zájmu a výsledky jeho zkoumání jsou také předkládány veřejnosti.

Pro tento velice vážný světový problém se nám podařilo získat odpovědné odborníky, kteří v naší knize "Myriam proč pláčeš?" pojednávají o něm z lékařského stanoviska. Duševní trauma (poranění) způsobené post-interrupčním syndromem je srovnatelné s časovanou bombou, která má svůj vlastní život a svým časem dojde k explozi. Zranění na duši je velmi hluboké. Ženy všech duchovních směrů, které z niterných útrap už nenacházejí východisko, hledají pomoc.

Pouhá psychoterapie na základě zkušeností příslušných (kompetentních) odborníků nejsou vstupu vyřešit problém viny. Nutně z toho tedy vyplývá, že je zapotřebí spolupráce psychoterapie s duchovní péčí.

Interrupce znamená hrubý zásah do přirozených funkcí ženského organismu. Podle osobní situace v životě ženy mohou se projevit psychosomatické nebo psychické následky.

Post-interrupční syndrom bohužel stále ještě nevešel do povědomí mnohým lékařům a pracovním v poradnách, protože jen těžko mohou uvěřit, jak nebezpečně vážnou záležitostí je pro ženu interrupce.

Profesor Dr. med. Bernahrd Nathanson, kdysi vedoucí největší potratové kliniky na světě, ve svém vynikajícím filmu "Němý výkřik" prohlašuje:

Druhou obětí interrupce je žena; kdo však bere opravdu vážně utrpení žen, které mají za sebou interrupci? O tom se zmíní sotva kdo."

**STIFTUNG JA ZUM LEBEN
REGION OSTSCHWEIZ, 8730 UZNACH**

Dopisy postižených žen

Populární hvězda po interrupci

Tématem interrupce se právem vzrušuje stále více lidí. Ti, co obhajují přerušování těhotenství, poukazují často na právo sebeurčení ženy ("Mé tělo patří mně"). Odpůrcům interrupce se předhazuje, že myslí jen na dítě, ne však na matku, která si tím, že je vázána na dítě, zpacká celý svůj život.

Se zřetelem na to jsou pozoruhodné výsledky vyšetřování psycholožky Marie Simonové z Wurzburgské univerzitní kliniky. Podle nich každé dvě ze tří žen měly po interrupci "dlouhou dobu lítost, pocity viny, taktéž stavy úzkosti a strachu nebo těžké deprese." K tomu se často dostávají tělesná utrpení: migrény, poruchy srdečního rytmu nebo žaludeční a střevní potíže. Také ve vztahu k partnerovi vyvstávají problémy: pocity nenávisti, vyhaslé city a nálady poznamenávají další sexuální soužití a vedou až k frigiditě. Psycholožka poukazuje na to, že žena po interrupci se necítí odlehčena nebo osvobozena, nýbrž naopak: "po dlouhá léta nenachází už svůj vnitřní klid a stabilitu. "Mnohé ženy při vyšetřování udávají, že by se rozhodly pro dítě, kdyby jejich partner s tím souhlasil, že by se interrupci vzepřely.

Další předpojatost, speciálně proti křesťanským odpůrcům potratu je, že poukazováním na Boha a na páté Boží přikázání by ženy měly výčitky svědomí, které by jinak neměly.

Se zřetelem na zde uvedené dva argumenty zastánců interrupce je nyní v časopise "Bunte Illustrierte" v rámci série pod nadpisem "**Lituji.**" zveřejněno upřímné vyznání nejoblíbenější německé filmové hvězdy Wence Myhre. Jsou tomu už čtyři roky, co svolila k potratu svého pátého dítěte. Nemá žádný vztah k náboženství, pravděpodobně není ani křesťankou. Ale snad mohla něco vědět o možnosti odpuštění. Toto svědectví 42 leté televizní hvězdy ukazuje, jak velice žena interrupcí škodí sama sobě. Zde je její vyznání:

"Pláči pro své páté dítě. Já jsem se je nechala vzít. Skučím jako nějaký pes. Že já, která tolik miluji děti a mám čtyři děti, že já jsem takovým způsobem dala usmrtit své dítě, to ještě dnes nemohu pochopit. Ještě dnes, po čtyřech letech cítím smutek, lítost a zoufalství, kdykoliv na to pomyslím.

Byl pozdní podzim 1985. Michael byl plně zapřehován do práce pro své televizní vystoupení k 100. výročí zrození automobilu. Cestoval stále po světě. Také já jsem bojovala jako lvice proti časové tísní. A uprostřed toho všeho jsem najednou byla těhotná, aniž bychom to měli v plánu. Byla jsem v druhém měsíci. Mluvila jsem o tom s Michaelem. Řekl, že na svých 52 let se cítí příliš starý, než aby se mohl stát ještě jednou otcem. Mně bylo tehdy

38 let, Michael řekl, že bych to dítě neměla donosit. S tím jsem teď zůstala úplně sama.

Jednala jsem více méně v transu, sama jsem došla k rozhodnutí, jehož dnes lituji, jak žádného jiného rozhodnutí ve svém životě. Co bych za to dala, kdybych to mohla vrátit zpět. Jsem přesvědčena, že mnohé jiné ženy vnitřně pláčou dlouhá léta stejně jako já po tom, co se k takovému rozhodnutí odhodlaly. Zabolí mě to pokaždé, kdykoliv o tom mluvím, ale věřím, že tím pomáhám jiným ženám. Chci proto radit všem: Moc dobře si to rozmyslete.

Já jsem na to doplatila žalostně. Bylo mně hrozně. Moc toho lituji.

Stíny

Stíny se prodlužují, kladou se na zem, kdo podá ruku mé duši sklíčené? Jako stín leží tví smrt na mé duši, mé dítě nenarozené - a nikdo neví, jak mi je.

Ztemněla po Tvé smrti celá má bytost. Zničeno - znectěno - zabit - jsi ne jenom Ty.

Zemřela s Tebou - část mne samé.

Den, který úplně změnil život jednoho mladého děvčete

Stále se mi vrací ten zlý sen: "Proč, maminko, proč?"

Jako křesťané jsme proti interrupcím. To se rozumí samo sebou. Toto téma mnohým připadá abstraktní. Co pro ženu může znamenat takový potrat, napovídá následující dopis:

Bylo to přátelství jako všechna ostatní a také začalo jako mnohé jiné vztahy. Jenže naše skončilo krutě. Láska "na první pohled" to nebyla, neboť jsme se znali už velmi dlouho. Náš vztah měl své výšky a propasti, ale to patří ke každému partnerství. Až do dne, který můj život totálně změnil. V létě byla slavnost v sousední obce, také jsme ji navštívili.

Mezitím, co jsem měla plno práce jako pomocnice, můj přítel popíjel alkohol se svými přáteli při jakési hře. Když se slavnost chýlila ke konci, odešli jsme také my. A toho večera došlo bez zdráhání k tomu, že jsme spolu spali. Použili jsme sice ochranu, ale ta praskla a došlo k tomu, z čeho jsme oba měli velký strach - já jsem otěhotněla.

Všem kolem nás bylo patrné, že já to dítě na svět přivést nesmím, protože

by to především byla hanba. Můj přítel byl o dva roky mladší než já a já byla teprve v prvním studijním ročníku. A co by pak řekli lidé?

Můj přítel mě v této situaci nechal samotnou. Řekl: "Ty sama musíš vědět, co dělat a čeho nechat. Já tvé rozhodnutí nemohu převzít na sebe." S touto zátěží jsem se potloukala týdný a nevěděla, co dělat. Ale tlak všech "účastníků" mých starostí byl čím dál větší a já byla náležitě dohnána ke konci. Nakonec rozhodli "oni."

Můj přítel a já navštívili jsme spolu poradnu. Po velmi dlouhém rozhovoru a věčném Tam a Sem mi sociální pracovnice vypsala "indikaci" (takové potvrzení je nutné, aby mohla být provedena interrupce). Potom jsem šla k lékaři. Ten mi napsal poukaz do jedné soukromé kliniky, která ten zákrok měla provést

Den, kdy se to stalo, je jako vypálené Kainovo znamení, kterého se nikdy nezbavím. Lékaři byli opravdu přívětiví, ale já jsem si připadala tak bídná a špinavá, tak bezmocná a sama.

Když jsem procitla z narkosy, můj přítel seděl sice vedle mně, ale já jsem už nebyla Já. Byla jsem někdo jiný a cítila jsem se osamocena. A toto osamění mi zůstalo do dneška.

Já sem dala usmrtit své dítě. A tak, jak zemřelo toto mé dítě, tak zemřelo také ve mně něco, co nikdy už nemůže být probuzeno k životu. Nikdy bych to už neudělala, je mi lhostejno, jak na to reaguje mé okolí, neboť žiji stále jen ve strachu a nikdy se ho nezbavím. Mám zlé sny a vidím v nich malé děvčátko, jak přibíhá ke mně s rozpřaženýma ručičkami a stále znovu se ptá: "Proč, maminko, proč?" Potom se probudím vždy spocená potem. A tento sen a ten pohled děvčátka mě pronásledují od té doby, co jsem si nechala provést ten zákrok.

Mezitím jsem sice dosáhla úspěchu ve svém povolání, ale můj soukromý život se zhroutil. Mému miminku by teď byl jeden rok. Truchlím za svým dítětem, vím, že jsem udělala chybu a tato chyba se už nedá odčinit. Jen já jsem za to potrestaná a ne můj přítel, ačkoliv také on se na tom podílel. Já jen doufám, že mé děťátko nemuselo se smrtí bojovat dlouho. Jen ještě doufám, že mé dítě mi jednou odpustí tento trestný čin a že pochopí, proč jsem to učinila. Jsem dnes úplně sama, neboť můj přítel mě krátce potom nechal sedět, on chtěl zas jen svou svobodu.

Píši tuto svou historii pro všechny mladé dívky a ženy, které jsou ve stejné situaci, jak jsem byla jednou já. Velice si rozmyslete, co děláte. Neboť budou vás trápit sny, pronásledovat pohledy, kterých se nezbavíte. Jste se svou

osamělostí sama a přepadne vás smutek a bolest, když uvidíte mladou matku s dítětem. Všechny těžkosti a následky takového zásahu budete nést samy a ne přítel. Ten nemůže vzít na sebe váš strach, smutek nebo osamělost. Ten stojí jen vedle, ale pomoci vám nemůže. Dobře si to rozmyslete a nenechte se k něčemu nutit. Váš život se tím zkazí. Jsou mnohé organizace, které vám pomáhají a radí. Nedělejte stejnou chybu jako já! Budete věčně litovat! Můj život je zhroucen, můj přítel mi rozchodem tu trochu naděje úplně zničil.

Judith

Církev a patriotismus

Veřejný odpad od víry začal ihned po pádu Rakousko-uherské monarchie. Z Církve vystupovali pouze ti, kdo do ní nepatřili. Někomu se tato doba může jevit tragicky, měla však tu pozitivní vlastnost, že Církev se očistila od nánosů lhostejných maloměšťáků a mnohých nehodných produktů rakouského katolicismu. Navíc i duchovenstvo, rozhodující se pro svůj stav v časech blaženého míru, nebylo na takové výši a projevilo se to třeba založením církve husitské, aby se dala legitimizovat řada nemanželských dětí nehodných produktů monarchie. Biskupové však zůstali jednotni. Zednářství nastaly po rozpadu velkých evropských mocností zlaté časy. Přišla vhodná příležitost vyrvat Bohu jeho otcovskou moc nad lidstvem a nahradit ji vlastní totalitou. Do čela německého národa byl dosazen jistý Adolf Schickelgruber a v bolševickém Rusku zvítězil Džugašviliho klan. Nastal veřejný útok proti Bohu pronásledováním Církve, křesťanů a Židů.

Víra je páteří každého jedince i národa. Národy, zbavené této opory, jako lidé, se potápějí a hynou, neboť jsou ovládány hříchem a nikoliv poctivostí. Celková náboženská otupělost dovedla národy k zločinům. Nacionální socialismus německý jako sovětský bolševismus měli vyhlazovací koncentrační tábory. Dnešní vyhlazování se děje častěji nenápadnou formou - vražděním nenarozených dětí. V naší zemi stál na počátku této zvrácenosti exkomunikovaný kněz Josef Plojhar. Dodnes se tuto zrůdnost nikdo z křesťanů v parlamentu nesnaží potlačit natolik, aby to bylo k prospěchu národa. Ateisovaný stát se rozpadá, přitom bychom měli prožívat desetiletí duchovní obnovy.

Křesťanské politické strany v období 20. století jsou od počátku dokonale infiltrovány Božím nepřítelem-zednářstvím. Samolibí vůdcové stran pro politiku, jakou v žádném případě nesmí křesťan dělat, jehož řeč má být jasné ano,

ne, chce-li zůstat křesťanem, nelze v pravém slova smyslu považovat za křesťany. Ostentativně se ukazují v kostelech a nehodně přijímají Tělo Páně. Podporují separatistické hnutí, jako to bylo v Rakousku-Uhersku, aby došlo ke vzniku oslabených drobných eurorefionů a umožnila se vláda silných států Evropy. Je to stejná politika, která vedla k rozbití rakouské monarchie v době, kdy v osobě následníka trůnu Františka Ferdinanda se začaly prosazovat spravedlivější snahy o národní zastoupení v rakouském soustátí. Snahou zednářů je nedovolit národům Evropy, aby si uspořádaly společný život tak, aby jim spravedlivě vyhovoval a přimět je k splnutí v odnárodnělé Evropě zbavené patriotismu.

Patriotismus je podnož na kterou se štěpuje roub, tak jako dobré zrno zbavené od koukolu vyklíčí v úrodné půdě zbavené plevelu. Církev katolická nikdy nezavrhlá vlastenectví. Historie česká je toho dokladem jakými vlastenci byli církevní hierarchové království českého: Jan IV za Dražic, pražský biskup za vlády Jana Lucemburského, Arnošt z Pardubic, pražský arcibiskup za vlády Otce Vlasti nebo za vlády Otce Vlasti nebo za 1. republiky František Kordač, pražský arcibiskup.

Stále vidím v tomto státě přežívající míru dvojího metru jako za komunismu, stále vidím černobílé vidění a přežívající uniformitu televizních zpráv na všech třech českých televizních kanálech postrádající pluralitu názorů. Vytváření odnárodněné masy konzumentů nevhodnými televizními programy, šířícími násilí, manželskou nevěru, život pro sex a drogy přinese i odstranění občanských práv a svobod shromažďování, informací, projevu. Tím se vyřeší i problém umělé migrace cizích etnik s vytvořením šedivé hmoty panevropánů. Všechny diktátorské režimy se dostaly k moci revolucí. Dlouholetá ateizace vedla ke ztrátě zbožnosti a vytvořila prostor pro New Age. Toto spiknutí mocných celého světa se nazývá zednářstvím, protiklad patriotismu. Touha po moci vede k zakládání spolků s honosnými názvy Rotary club, PEN club. Prvním jejich krokem, když se dostanou k moci, je, že se zbavují osobní zodpovědnosti a odmítnutí občanských jistot, především jistoty, že za svou práci obdržím spravedlivou mzdu a bezpečně ji donesu domů.

Je třeba se navrátit k encyklice Lva XIII. "Rerum novarum" Z ní by měly vycházet především křesťanské strany: dělat sociální politiku především pro lid a nejenom pro poslance. Jak si mám vysvětlit, že poslanci si odhlasují v době nemoci po dobu půl roku pobírání mzdy v plné výši na rozdíl od "plebsu"?

Jaroslav Lhotka

Blahoslavený Edmund Kampian a naše Mariánské legie

Edmund Kampian byl rodem Angličan. Kolébkou života a mučednickou smrtí stal se mu Londýn. Narodil se 25.1.1540 a popraven v Londýně 1.12.1581.

Husitské války zapustily kořeny do náboženského života v Čechách. Od těch dob nebyl v Čechách klid; samý svár a třenice, hádky se přioströovaly, až nadešla pro celý národ osudná katastrofa. Země se stala v XVI. století jevištěm nezkrocených vášní. Mimo katolíky byli v Čechách Kališníci, Luteráni, Kalvíni, Čeští Bratři a celá řada jiných sekt, jako Novokřtění, Bratři Lubečtí, Mukulášenci, sekta Luciperiánů atd. Za takových poměrů a v ustavičných hádkách hynula dobrá věc národa, vzrůstala se bezbožnost, pustly mravy a rostla nespokojenost. Lidé ve dnech svátečních pracovali a nesvětili je. Za takových poměrů, jak to vždy bývá, tlačily se do popředí společenského života výstřední živly a přiváděly český lid k násilnostem a naváděly ho ke společenskému převratu. Všichni sektáři měli nejvíce namířeno proti katolickému náboženství.

Tak např. v Brandýse nad Labem se již r. 1587 schylovalo k povstání. Protestanti s Českými Bratry se smluvili, že v neděli navzdor katolíkům se budou konat na rynku trhy. Smažili zde klobásy, prodávali sýr a ovoce. Vrchnost v Moštově na čele s Marií ze Schenků, přišla r. 1585 do katolického kostela ve Velké vsi a dělala si posměch z obrazu sv. Jakuba slovy: "Ty můj milý Jakube, já myslila, že jsi v nebi a ty tady?" (Z. Winter: Život církevní v Čechách I., str. 213).

V těchto trudných časech prozřetelnost Boží zasáhla, aby katolická víra v této zemi nezanikla. V čelo katolického hnutí se postavili katoličtí muži. Pod ochranou Panny Marie zakládali družiny, zvané "Mariánské" a všichni si vytkli jeden cíl: hájit pravdu. Zanedlouho bylo v zemích koruny České 67 Mariánských družin. V Praze byla založena družina r. 1575. Za představeného byl zvolen Šebestian Pastler, za duchovního rádce P. Edmund Kampian.

Edmund Kampian vystudoval v Oxfordě a tam se stal také profesorem. Oslepen nabídkami anglikánského biskupa Richarda Cheneye, dal se vysvětit za jáhna církve anglikánské. Od té doby neměl stání a pokoj ve své vlasti. Odcestoval proto do Říma a na místech, kde kdysi umírali Kristovi následovníci za víru, nastal obrat. V jezuitské koleji konal exercicie a vstoupil do řádu. Byl pak poslán do brněnského noviciátu a za rok do Prahy. Zamíloval si

Čechy a naučil se českému jazyku. Pracoval pro český národ jako oblíbený profesor a kazatel.

Mě nejvíce zajímá, co vykonal pro Mariánské družiny v Čechách. Předně zřídil a spravoval první družinu, jež se skládala z Čechů. V Klementinské koleji dodnes nalézáme obraz na omítce s latinským nápisem (Ctihodný P. Edmund Kampian, zakladatel naší družiny).

Dne 16.1.1575 oznámil rektor Klementinské koleje, že má v úmyslu založit Mariánskou legii pro žáky gymnasia a prof. Edmund Kampian ji bude řídit a spravovat. Studenti jásali a semeno vyklíčilo, aby dalo svou úrodu. Nelze ovšem tvrdit, že by Kampian založil první českou družinu pro nás. Druhou zásluhou jeho je rozvětvení Pražské družiny: první gymnasistů, druhou akademiků, třetí šlechticů, profesorů, právníků a lékařů. K nim se za nedlouho přidružila legie měšťanů. Konečně má zásluhy i že prakticky a příkladem ukázal Čechům jak zřizovat družiny a jak v legiích vychovávat muže pevných zásad, ryzích ctností a slavných činů. V době katolické reformace oni slavní čeští katolíci vyšli z Mariánských družin založených podle zásad blahoslaveného Edmunda Kampiana.

Při jezuitských kolejích byly tehdy studentské spolky k uctívání Panny Marie. Tyto spolky byly v r. 1639, v dobách třicetileté války, proměněny v dobrovolnické vojenské sbory, které pod praporem Panny Marie bojovaly pro záchranu katolického náboženství. To byl počátek studentských legií. Jakmile jezuitský řád přijal tuto myšlenku, studentské legie vznikaly s největší rychlostí ve všech městech, kde byly jezuitské koleje. Nejvíce proslula legie olomoucká, která měla 400 dobrovolníků a legie pražská. Ta byla zřízena 3.5.1639 za součinnosti rektora Klementinské koleje P. Meridiesy Wernera a mladšího hraběte Tilly. Za švédského obléhání Prahy se nejvíce vyznamenala statečností Mariánská studentská legie a darem dostala od císařského generála Gallase prapor s obrazem Panny Marie a českého lva. Rektor univerzity a profesori, vesměs jezuité, se sami postavili v čelo legie. Jezuita Jiří Plachý neměl sice žádné důstojnické místo v Mariánské legii, ale vynikal nebojácností a Švédové ho nazývali "dlouhý páter" a nejvíce ho nenáviděli.

P. Edmund Kampian byl poslán Římem na misii do Anglie, kde řádila perzekuce katolíků. Papež Řehoř XIII. jej jako jezuitu vybral spolu s P. Robertem Personou pro tuto činnost. Loučil se s Prahou a jeho loučení s členy Mariánské družiny bylo tklivé. Všichni věděli, že odchází z Prahy s programem své mučednické smrti. Strážný duch Kampianův však přežil všechno zlo, až do dnešních dnů.

Je zásluhou jezuitů, že obnovili úctu k Panně marii májovými pobožnostmi a zachránili český jazyk před germanizací. V nejhorších dobách pro český národ se Češi obracejí k "palladiu" země české ve Staré Boleslavi. Nedopustíme, aby moderní pohanství v české zemi zapustilo kořeny.

Jaroslav Lhotka

Potřebuje člověk svaté za vzor?

Mít statečnost a nebát se v boji s pokušením není ničím jiným, než zůstat v boji naplněn ve svém srdci pokorou, vírou a nadějí. Zůstanu-li takto vyzbrojen k boji budu bdělý a vyjdu z podstoupeného boje s pokušením s nesmírným pokladem zásluh.

Světcům bylo třeba podstoupit mnohem náročnější boje, než jaké mají obyčejní křesťané. Jako jejich Pán a Mistr museli i svatí projít pokušením pokořujícím lidskost. Nebyli ihned velkými světci např. František z Assisi, Benedikt, Jan Sarkander. Pokušení poskytuje nám příležitost, abychom ukázali svou statečnost v boji, který zapříčinilo. Zásluhou Boží milosti a naší dobré vůle upevní naše ctnosti, protože být příjemný Bohu je zapotřebí, aby pokušení zkusilo nás. Žádný světec, s výjimkou neposkvrněné Panny Marie, se svatý nenarodil. Geniálnost svatosti si třeba vydobýt.

Mravní a nadpřirozená světcova krása je společným mistrovským dílem Boží milosti a hrdinného spolupůsobení víry. Víra nám nepadne sama do klína. Bůh totiž nepracuje s línými ani s lhostejnými. Každý člověk alespoň dvakrát za život dostane takovou Boží milost, že když se jí otevře srdcem, bude mít víru.

Mnozí velcí služebníci Boží dostali při svatém křtu jen tolik milosti jako každý jiný křesťan. Ale jejich pravá ctižádost a neobyčejná věrnost Kristovu evangeliu Lásky svolala na ně proud Boží přízně a zvláštních milostí, jichž nebe velkomyslným duším nikdy neodepře. Zasluhují si svou vítěznou palmovou ratolest za dobrý boj víry, jež podstoupili, protože ho chtěli svou pevnou vůlí. Ostatní vykonala věrnost Páně. Jen ponenáhlu dospěli k nebeským výšinám, a i potom museli nad sebou bdít.

S Boží milostí je to jako s přirozeností: postupuje krok za krokem a její vývoj se podobá stupňům nebeského žebříku. Jednou dosáhne vrcholu, ale stojí na zemi a to se pociťuje dlouho. Všichni světci jsou vyjímečné bytosti, žijící často daleko od vyšlapaných cest. Přesto můžeme se stát svatými i na vyšlapané cestě denního života. Proto tolik blahořečených a svatých

vyhlášených Janem Pavlem II., aby křesťané měli v každé zemi a v každé době vzory bez půvabu zbožných legend. Služebnice Boží-Matka Vojtěcha Hasmandová- je vzor pro nás. Období komunistické diktatury u nás má své následovníky Krista. Podstavec a světec jsou dvě rozdílné věci a i když jsou cesty rozličné, svatost je táž.

Úplným osvojením si Ježíše, žijícího a prožívaného cestou pravé svatosti, přivede nás do Jeho blízkosti. Svatost není nic jiného než Láska, protože Bůh je Láska. Ježíšova slova "Nebojte se" a "Následujte mne" se týkají všech křesťanů. Hlásejme pravdu při každé příležitosti, ať je to vhod či nevhod, aby lidé viděli a slyšeli nepoplatné vzory pravdy se kterou je spojena Láska. Dnes to platí dvojnásob v konzumní společnosti, kde se naplňuje materialistické "člověk člověku vlkem" Národ, který se rád nazývá národem Husovým, Komenského, Masarykovým, zapomněl na Boha, který stojí v konečné instanci nad vším pozemským.

Pravda, spravedlnost a láska necht' zazáří v našem životě!

Jaroslav Lhotka

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

3/99

*"Máš-li v sobě tu svatou bezostyšnost,
nebude ti vadit, co lidé řeknou anebo
'copak asi říkali?'. "*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Církev se pohybuje na rozbouřeném moři. Není klid. Jak ve světě, tak u nás. Lidové noviny způsobily rozruch rozhovory s odpadlým knězem P. doc. ThDr. Ivanem Štampachem. Je to logický krok z jeho strany. V Rakousku by získal svým rozvracením Církve patrně velkou podporu u některých věřících. Zde je situace lepší, lidé milují Svatého Otce. Lidové noviny poťouchlým způsobem působí nechut' k Církvi. Přestože svým někdejší převzetím Lidové demokracie mají mezi čtenáři mnoho katolíků, je patrné, že jim nejde o to získat si podporu mezi čtenářstvem, ale naplňovat strategii určitých kruhů.

Časopis AD pokračuje v mlácení prázdné slámy. Alespoň v posledním čísle nepochválili komunisty, jak se to stalo v čísle 2. Poněkud mě zarazil inzerát v čísle 8: "Mladá začínající učitelka a pracovník civilní služby, katolíci, hledají společný podnájem v Praze." Jak je to myšleno? Chtějí snad žít neoddaní v jedné místnosti? Aby tak AD nepřispělo k páchání těžkých hříchů!

Dříve některé řády razantně bojovaly proti nešvarům a zlu. Kdo bude stát v první linii, když ne řády? Mlčet ke všemu zlu by nebylo dobré.

31. 8. 1999

P. ing. Karel Dachovský

Dopis čtenáře

Vážený Otče,

úvodem Vás nejprve srdečně zdravím. Odebírám Váš časopis Řád a chtěl bych Vám poděkovat za jeho vydávání. Umožňuje mi dovídat se o často nelehkém osudu svých křesťanských bratrů v celém světě a mohu tak na ně lépe myslet. Také mohu živě vnímat, jak je církev svatá jedno tělo trpící za lepší budoucnost světa. Souhlasím s Vámi, že jsme ve válce. Klasická představa nahlíží na válku jako na boj dvou nepřátelských národů či politicko národních bloků. Pravou podstatou války však není konflikt národů, ale konflikt dobra a zla, života a smrti, neboť na obou stranách vždy umírají lidé. Z tohoto hlediska dochází k válečnému konfliktu i na jiných úrovních, než jsou ty klasické. Válka probíhá všude tam, kde zlo a smrt usilují likvidovat dobro a život. Jde tu především o zabíjení nenarozených. Tato forma války však světové mírotvorce a humanisty pramálo zajímá. O jejich oběti se nestarají,

jak nám dokazují přinejmenším svým mlčením. To ale znamená, že zasahují-li mocensky do různých dvojstranných národních sporů, nemusí jim přitom ještě jít o obranu práv utlačovaných a pronásledovaných, jak se nám snaží ze všech sil namluvit. To by přece již dříve museli vytáhnout do boje na jiných místech světa; co to, že se probudili až teď. A také a zejména chránit životy těch, kteří jsou nejbezbrannější a nejzranitelnější, kteří nemohou ani nahlas vykřiknout - nenarozené děti. Děkuji Vám, že pro ně něco děláte.

Mír a dobro.

S upřímným pozdravem M. K.

P. Richard Welch CSsR: "Krev mučedníků"

Důležitost modlitby

Věděl jsem z četby a studia, že autentická občanská neposlušnost vyžaduje přípravu - ne pouze intelektuální, ale také duchovní. Obvykle se připravujete duchovně postem a modlitbou. Duchovní příprava vám pomáhá rozeznat násilí, které máte uvnitř sebe. Modlitba vám pomáhá vyrovnat se s vaší násilnou stránkou. Když jdete do lvího doupěte, musíte se pokusit zbavit svou mysl, váš jazyk a činy veškerého násilí. Když jsem na demonstraci a někdo na mě ječí: "Držte své růžence mimo mé vaječníky," - chci něco odpovědět. Křesťanský postoj nám říká, že se máme soustředit na modlitbu za ty, kteří nás nenávidí. To je to, co děláme při exorcismu - modlíme se za tu osobu. Ti, kdo jsou pro interrupce, to chápou, jako bychom říkali, že jsou zlí a posedlí. Je tam ovšem přítomnost zla. Modlíme se, aby byli od něj osvobozeni. Každý, kdo vstupuje do Rescue, musí rozeznat svou vlastní nelidskost, slabost a násilnost.

Nevěřím, že je v Rescue místo pro násilí. Víím, že to činí někteří lidé na okraji tohoto hnutí. Věřím, že ničení interrupčních klinik, když nikdo není zraněn, je morálně ospravedlnitelné. Ale nevěřím v nějaký skutek, který by fyzicky škodil jiné lidské bytosti nebo ji zbavil vlastního práva na život.

Po mém prvním zatčení byla obvinění odvolána. Měl jsem dobrého právníka, kterého mi sehnali moji přátelé ze skupiny pro život. On souhlasil s tím, co jsem dělal. Věřil v občanskou neposlušnost jako princip a cítil, že to bylo správně uplatněno v této situaci. Není nic lepšího než mít právníka, který věří nejen ve vaši nevinu, ale také v to, co konáte.

Krátce poté, co se to přihodilo, jsme všichni v naší třídě dostali své první

umístění. Zatčení bylo v únoru, stíhání bylo skončeno v březnu a koncem dubna jsem dostal svou první umístěnkou. Byl jsem přidělen do Portorika. Vždycky jsem snil o tom stát se misionářem. Pokračoval jsem v demonstracích každý týden. Lidé tam stále demonstrují po všech těch letech každou středu ráno.

/pokračování příště/

Francie

Seminář pod vedením biskupa Guy Bagnarda má na zřeteli kněžský model faráře arského a zaznamenal neobyčejný úspěch. Roku 1986 papež navštívil Ars. Skupina francouzských kněží ho zrazovala před tímto úmyslem s odůvodněním, že kněžský model sv. Jana Vianneye byl chybný a nehodí se do dnešní doby.

Papež přesto do Ars ujel, měl tam třídní rozjímání a přednesl homilii, v níž zdůraznil základní roli kněze jako toho, kdo zpřítomňuje dílo spásy všude ve světě.

Rok po papežově návštěvě dostala diecéze nového biskupa-Guy Bagnarda. Před tím byl rektorem semináře v Paray-le-Monial. Tato zkušenost mu ukázala, že Bůh stále volá muže ke kněžství a mnoho z nich ze správných podmínek chce odpovědět na tuto výzvu. Dnes jsou však klerici většinou starší s mnoha zkušenostmi. Mnoho z nich zanechalo lukrativní zaměstnání. Přicházejí s velkými ideály a očekávají vysoký standard. Proto je nutný nový přístup k formaci.

Biskup Bagnard si je vědom osamělosti, která doléhá na mnohé kněze. Také chce střežit charisma sv. Jana Vianneye. Proto založil Společnost Jana Maria Vianneye, sdružení kněží, kteří si přejí žít kněžství pod patronátem a vedením arského faráře. Žijí pospolu v malých paternitách. Společnost dostala úkol vést nově založený seminář v Ars u. Začal s šesti kandidáty, dnes je tam sto dvacet mužů. Osmdesát je z Francie, zbytek z jiných zemí. Seminaristé žijí ve skupinách po patnácti v různých domech v Ars u. Každý dům má kapli a jednoho nebo dva zde bydlící kněze. Jeden ze seminaristů je zodpovědný za provoz domu. Oběd a přednášky jsou v semináři. Převládá zde přátelská atmosféra. Seminaristé si formaci chválí. Všichni profesori jsou vázáni statuty "Inout bezvýhradně k Magisteriu, protože učí ve jménu Církve" Jeden seminarista řekl: "Krise v mnoha seminářích je způsobena nedostatkem správného učení a formace spíše než nedostatkem povolání."

AD 2000

Austrálie

Arcibiskup Leonard Faulkner z arcidiecéze Adelaide prohlásil v interview, že generální absoluce budou v jeho arcidiecézi pokračovat. Řekl, že bude příležitost pro všechny tři způsoby svátosti pokání. Dá svolení k udělování generálních absolucí v případě opravdové nutnosti a ty budou v mnoha případech. Jedinou změnou v dosavadní praxi je, že se bude žádat o svolení arcibiskupa před každým použitím třetí formy.

V Prohlášení o závěrech Svatý Otec žádal australské biskupy, aby skončili s třetím ritem. Ti později svolili s tím, že jej uposlechnou. Podle církevního práva /kán. 961/ třetí ritus může být použit jenom v případě nebezpečí smrti nebo podobné nutnosti.

Biskupové mohou určit, zda existuje "vážná nutnost", ale musí to být podle: "kritérií dohodnutých s ostatními členy biskupské konference - jinými slovy, kritérii založenými na přísné interpretaci církevního práva"

Arcibiskup Faulkner původně souhlasil s postoji papeže a biskupské konference. Ještě 18. května 1999 vydal ortodoxní "Pastorační pokyny pro slavení svátosti pokání." V následném dopise věřícím uvedl, že respektuje pokyny Svatého Otce. Těsně potom se však přiklonil k liberálnímu výkladu církevního práva. Má svou vlastní verzi "vážné nutnosti"

AD 2000

Mluvčí Církve v Sydney řekl, že mnoho katolíků bude bojkotovat pivo Tooheys New Brand. Inzerát v televizi zachytil mladíka, jak vstupuje do zpovědnice, vyznává sexuální hřích a dostává od kněze adresy tří žen, které dříve vyznaly mimomanželský sex. Mladík jde pak do hospody a objednává svým přátelům rundu piva.

Catholic World News

Arcibiskup Dr. George Pell si vysloužil v médiích kritiku za změny v semináři a údajně "politicky nesprávné" postoje k řadě etických problémů. Naposledy ho kritizoval "The Sunday Age" ohledně reformy výuky náboženství. Noviny tvrdí, že to je odmítnutí II. Vatikánu a návrat k "temným dobám" /to je k čtyřicátým a padesátým létům/. Také prý katolíci budou poučováni, že ostatní křesťané jsou "občany druhého řádu". Patrně kritici narážejí na fakt, že studenti se nebudou učit, že katolická Církev je stejně dobrá jako

ostatní /což si dnes myslí mnozí absolventi katolických škol/. II. Vatikán učí, že plnost pokladu víry lze nalézt v katolické Církvi a že Církev založená Ježíšem Kristem se kryje s katolickou Církví /Lumen gentium 8 a 15/. Dosud se studenti na mnoha katolických školách učili v liberální linii, takže po 13 letech učení náboženství jsou jejich znalosti chatrné. Proto je nutná radikální změna výuky.

AD 2000

Vatikán

Nejnovější vydání Vatikánské statistické ročenky uvádí, že povolání ke kněžství vzrůstají v Africe, Latinské Americe a částech Oceánie. V roce 1978 bylo 63.882 seminaristů, nyní je 108.517. Afrika má vzrůst 239% a Asie 124%. Na všech kontinentech je vzrůst povolání. Největším překvapením je Asie navzdory faktu, že je tam jen 4,5% katolíků. Indie má nejvíc seminaristů na světě /10.000/. Polsko má 6.954, Mexiko 6.849 a Brazílie 6.805.

Papež prohlásil, že katolíci a pravoslavní by měli oslavit společně 2000. výročí Kristova narození. Řekl: "Jubileum nám nabízí příležitost zanotovat společný a všeobecný hymnus chvály." Přijal delegaci ekumenického pravoslavného patriarchy Bartoloměje z Konstantinopole na svátek svatých Petra a Pavla. Řekl jí, že přijal patriarchovu ekumenickou žádost, aby vatikánská oslava svatého roku zahrnula den modlitby a postu 5. srpna, v předvečer svátku Proměnění. Řekl, že doufá, že katolíci a pravoslavní se vzájemně zúčastní oslav a budou pracovat na sjednocení církví.

V červnu 30 irských biskupů navštívilo papeže ad limina. Papež se zmínil o krizi Církve v Irsku. Otevřeně hovořil o "strašném skandálu" kněží, kteří sexuálně zneužívali mládež. Papež řekl, že v Irsku přehnaný individualismus, který často doprovází zvýšený blahobyť, přinesl úpadek smyslu pro Boží přítomnost a transcendentní význam života. To je často doprovázeno relativismem, který odmítá objektivní základy morálky vůči přehnaně subjektivnímu poznání svědomí. To bylo doprovázeno korozí smyslu pro to, že křesťanství učí pravdu, a úpadkem znalosti a praxe víry zvláště mezi mladými lidmi.

Lid Irska potřebuje znovu objevit původní svěžest evangelia a znovu slyšet Kristovo poselství. V irské společnosti bylo nedávno mnoho změn, některé učinily hlásání evangelia obtížnějším. Nicméně mnoho irských katolíků touží lépe poznat víru a prohloubit vztah k Bohu.

Kněží v Irsku jsou dnes vyzýváni k upevnění dobroty a jedinečnosti svého povolání. Skandály a spíš sociologické než teologické pojetí Církve někdy vedly k hlasům volajícím po změně celibátu. Papež to odmítl a řekl, že potíže při zachovávání čistoty nejsou dostatečným důvodem k převrácení zákona celibátu. Řeholníci mají rovněž potíže vzhledem k jejich klesajícímu počtu a pokročilému věku. Biskupové jim mají pomoci znovu posílit důvěru v jejich zasvěcení a poslání a udělat vše co je v jejich moci, aby podpořili povolání k řeholnímu životu.

Tribunál Římské rotý zahájil vyšetřování autorství knihy, která popsala skandály v kurii. To zahrnuje kariérismus, zneužití moci, homosexualitu a porušení celibátu vatikánskými úředníky. Tribunál nařídil zničení knihy a povolal domnělého autora, aby se dostavil. Kniha "Odváto s větrem ve Vatikánu" byla vydána v lednu pod pseudonymem "I Millenari", což lze chápat jako kolektivní autorství. Vyšetřování bylo zahájen vůči Msgre Luigi Morniellimu, důchodci, který pracoval 40 let v Kongregaci pro východní církve. Bylo mu nařízeno stáhnout všechny výtisky a byl varován před schválením překladu do jiných jazyků. Vatikánský tribunál nemá moc docílit splnění svých rozhodnutí mimo Vatikán. Msgre Mornielli odmítá s tribunálem spolupracovat.

Papež řekl, že Česká republika má zvláštní úlohu při vývoji hodnot střední Evropy a podpořil její plné zapojení do mezinárodních struktur. V projevu k novému českému velvyslanci u Svatého stolce Martinu Stropnickému řekl, že republika v důsledku své polohy v srdci kontinentu má zvláštní povolání. Byla povolána aktivně se účastnit na stavbě nové Evropy.

Proces blahověčení Jana XXIII. není příliš daleko. Dosud nebyl prohlášen za ctihodného. Nicméně hlavní podmínka byla splněna; byl uznán případ zázračného uzdravení italské řeholnice. V roce 1966 se 24letá řeholnice Caterina Capritani z kongregace Dcery lásky zázračně uzdravila. Měla otevřený vřed v žaludku. Dvakrát byla operována a ztratila 25 kg váhy. Přijala svátost nemocných a složila poslední řeholní sliby. Spolusestry jí přinesly relikvii papeže Jana. Přiložila ji na žaludek a o tři dny později lékaři konstatovali, že je zdráva. Sestra Caterina vypráví: "Cítila jsem ruku na zranění. Otevřela jsem oči a viděla stát papeže Jana u postele. Zavolala jsem na něj a příběhly sestry. Rána se vyléčila."

Kongregace pro nauku víry zakázala jakoukoli pastorační práci americkému knězi P. Nugentovi a sestře Gramichové /školské sestry Notre Dame/. Oba pracovali mezi homosexuály od roku 1977. Od té doby je jejich činnost s nedůvěrou sledována Kongregací pro instituty zasvěceného života. Později celou záležitost převzala Kongregace pro nauku víry. Ta označila jejich knihy za mylné a nebezpečné. P. Nugent se poté vyjádřil, že nikdy nechtěl zpochybňovat katolické učení. Podepsal vyznání víry, ale s vlastními dodatky, které zatemnily význam textu. Také tvrdil, že učení o homosexualitě je otevřeno k diskusi. Na oba si stěžovalo mnoho biskupů. Zastalo se jich vedení Konference řeholnic USA. Sestra Gramichová má měsíční lhůtu k rozmyšlení, zda přijme rozhodnutí Kongregace pro nauku víry. P. Nugent chce pokračovat jako kněz /je salvatorián/ a napsal knihu o svém případě a o tématech navozených II. vatikánským koncillem.

Kongregace pro klérus poslala dopis všem kněžím. Dokument má 44 stran a má název "Kněz a třetí křesťanské milénium: učitel slova, služebník svátostí a vedoucí komunity". Byl vydán v 7 jazycích a je rozšiřován prostřednictvím nunciů a biskupů. Doporučuje, aby kněží uváděli své poselství atraktivně a užívali "nových kazatelen poskytovaných moderními prostředky komunikace". Měli by se varovat banálního jazyka a žargonu, stejně tak ústupků duchu materialismu. Nemělo by se zapomínat, že technologie není náhražkou za svědectví svatého života. Jako vedoucí komunity jsou povzbuzováni k zveřejnění svých postojů k veřejným záležitostem.

Itálie

Unie generálních představených vydala dokument nazvaný " Nové povolání pro obnovený zasvěcený život". Za posledních 20 let klesl počet řeholnic z 991.000 na 819.000. Počet řeholníků bratří laiků klesl ze 76.000 na 58.000 Řeholních kněží ze 158.000 na 140.000. Zasedání představených vyzvalo řeholní komunity, aby zpytovaly svědomí. Krize povolání není jen následkem nedostatku hlubokých hodnot v současné společnosti, ale také kvůli jasnému zhoršení v základních aspektech zasvěceného života. Řešení si žádá vytvoření kultury povolání prostřednictvím pozornosti k rodinám a ostatním sociálním institucím, takže tímto způsobem společnost začne oceňovat význam a hodnotu zasvěceného života v jeho různých výrazech. Největší krize řeholního života je v Oceánii a Evropě. Asie a Afrika jsou nadějí pro budoucnost se stálým vzrůstem povolání.

Zenit News

Několik italských teologů se obrátilo na Vatikán ohledně propuštění učitelky z církevní školy v Turině. Jde o Marii Callenghi /51 let /. Ta učila na škole, ale nyní se přišlo na to, že je rozvedená a znovu civilně sezdaná. Italská Církev zakazuje učitelům ve stejné situaci učit náboženství. Tuto praxi zpochybňují italští liberální teologové.

Kardinál Martini z Milána dostal výhružný dopis, že byl odsouzen k smrti Rudou brigádou. Mluvčí kardinála uvedl, že program C. Martiniho zůstává beze změn.

Mezinárodní liberální teologický časopis Concilium oslavil 35. výročí vzniku při shromáždění v Římě. Ve svém raném stadiu přitahoval liberální teology jako je Hans Küng a Edward Schillebeeckx. Na shromáždění byl přítomen představený dominikánů, který časopis povzbudil. Časopis vychází 5x ročně v 7 jazycích. Polskou verzi kdysi zakázal kardinál Wyszyński.

Nejrozšířenější katolický týdeník Famiglia Cristiana má nového šéfredaktora. Je jím P. Antonio Sciortino. Nahradí P. Franco Pieriniho, dosazeného před rokem na přání římské kurie. Tomu redaktoři vyjádřili nedůvěru. Nový šéfredaktor má podobné názory jako původní P. Zega.

Rusko

V Rusku dochází k obnovování katolické Církve. 23. května byli vysvěceni tři noví kněží. Odehrálo se to poprvé po 82 letech v semináři bl. Marie Královny apoštolů v Petrohradě. Je to jediný katolický seminář v zemi. Dva další kněží budou vysvěceni příští rok. V roce 1991 arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz z Moskvy, apoštolský administrátor evropské části Ruska, měl pouze tři kněze, aby sloužili na rozloze čtyř milionů čtverečních kilometrů. Založil teologickou školu pro laiky, aby vychoval pastorační pomocníky. V prvním roce pět mladých mužů projevilo zájem o kněžství. Seminář se přistěhoval do Petrohradu, když úřady předtím vrátily vrchní patro historické budovy semináře založeného roku 1877 a uzavřeného Leninem r. 1918. Zbytek budovy ještě nebyl vrácen, slouží jako banka a obchody. Biskup Antonini, rektor semináře, řekl, že nová povolání přicházejí z ateistických a pravoslavných rodin. Katolíků od narození je zde velmi málo.

Zenit News

Situace v zemi je kritická. Průměrný věk mužů je 55 let, u žen 71 let. Zdravotnictví je v krizi. Nejméně 12 moskevských nemocnic odmítá přijímat pacienty, kteří jsou starší než 65 let. Za posledních 8 let klesla výroba o 40%. V roce 1988 mělo velmi nízké příjmy 4% lidí, dnes 60%. Příznakem nízké životní úrovně je výskyt tuberkulózy. V roce 1997 zemřelo na ni 25.000 Rusů. Populace klesá každým rokem o 0,5 milionu lidí. Většina obyvatel se živí chlebem a bramborami. Děti ve školách jsou hladové. Ruské ženy mají v průměru za sebou několik interrupcí. Vyrůstajícím problémem je braní drog. V zemi je 2 miliony registrovaných narkomanů. Modleme se za Rusko!

Německo

Interrupce jsou povoleny "z lékařských důvodů" - vada plodu, znásilnění a zdraví matky /i psychické zdraví/. Interrupčníci sami mohou vydávat certifikát k zabití dítěte, který platí až po dobu porodu. Existují tři druhy poraden,

kteře vydávají certifikáty. "Pro Familia" /vedené interrupčníckou americkou organizací Planned Parenthood/ - naráží jen na malý odpor, ačkoliv masově podporuje nemorální sex. Druhou skupinu poraden vede evangelická luteránská církev. Třetí vedou katolíci /270 center - 23%/. Jen arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy odmítl účast na zabijáckém programu, nazval certifikáty licencí k zabití. To rozhněvalo liberálního prezidenta Národní katolické biskupské konference biskupa Karla Lehmana z Mohuče. Ale na posledním setkání biskupské konference v Lingen 23% biskupů v čele s kardinálem Meisnerem z Kolína hlasovalo pro uposlechnutí Svatého Otce.

Papež a kardinál Ratzinger plně podporují arcibiskupa Dybu. Dvakrát psal papež biskupům, aby přestali spolupracovat s interrupčníky. Řekl: "Vydávání certifikátu je klíč, který legálně ospravedlňuje přímou interrupci" Biskupové projednávali papežův příkaz na sedmi zasedáních s častými konzultacemi v Římě. Nepřekvapuje, že neposlušné biskupy podporují liberální teologové, kteří brojí proti Humanae vitae. Disent byl kdysi podporován kardinálem Döpfnerem z Mnichova, který však před svou smrtí toho litoval. Ve východním Německu kardinál Alfred Bengsch se držel papeže a s ním celá východoněmecká hierarchie.

Proč se biskupové nechtějí podrobit papežově příkazu? Může to být proto, že dostávají ročně od státu 10 milionů marek za "poradenství". Jen 10% katolíků chodí pravidelně na bohoslužby, takže Církev zaznamenala úbytek příjmů. Neposlušnost biskupů je špatným příkladem pro světovou Církev. Biskupové z Afriky a Asie poukazují, že bohaté státy mají jinou - pohodlnější morálku. Biskup Josef Spital z Trieru řekl, že v jeho diecézi budou nadále vydávat potvrzení, ať se biskupská konference rozhodne jakkoliv. Podobně se vyjádřil biskup Franz Kamphaus z Limburgu.

Protiinterrupční aktivita v Německu je slabá. Pracují zde odbočky Human Life International, jedna pobočka zavedla modlitbu s poradenstvím na chodníku. Protestanté mají skupinu KALEB, jež má centrum v Berlíně. Další skupinou je Aktion Leben. Dnes je v Německu 1,3 dítěte na rodinu. Ročně je 400 000 chirurgických interrupcí. Chemických je daleko víc. 33% žen užívá abortivní pilulky /V USA je to 8%/. Berlín je nebezpečný pro nenarozené děti /40% je jich zabito/. Němci vymírají, na jejich místo přicházejí cizinci /10% obyvatelstva/. Řekněte to průměrnému Němci a často vám odpoví: "Kdo se o to stará? Žijí teď." Ve čtvrté třídě vědí školáci vše o sexu a antikoncepci. Tyto děti mají chatrnou náboženskou výchovu. Jak se mohou učit zdrženlivosti, když 10.000 "katolických" učitelů je posedlých sexem. Jsou

i biskupové, kteří řeknou, že v tomto moderním světě se nedá očekávat sexuální čistota u mládeže. Školy musí přijmout státní programy sexuální výchovy. Zákon neumožňuje školení dětí v rodině, děti musejí navštěvovat bezbožecké školy.

Německo se stane muslimskou zemí. V některých městech už nyní tvoří muslimové polovinu obyvatelstva. Je zde 2.000 mešit. Muslimové chtěli od vlády vlastní školy. Mluví se o povolení eutanázie. "Asistování při sebevraždě" je již legální. V sousedním Holandsku ze 129.000 úmrtí bylo 24% eutanázií. Z toho 2.786 lidí bylo zabito nedobrovolně. Stále častější je zabíjení dětí narozených s defekty. Není divu, že se nemocní bojí jít do nemocnice.

Církev je zdevastovaná. Jen polovina katolíků věří v posmrtný život. Povolání ke kněžství jsou řídká a teologové v seminářích a univerzitách často přednášejí pochybnou teologii. Semináře často odmítají nebo vylučují nejzbožnější jedince. V semináři ve Friburgu se kněz ptal studentů, zda spali s ženou. Některé ruce šly nahoru. Zbytku doporučil, aby smilnili, tak že poznají, o co přijdou, když budou žít v celibátu. Někteří seminaristé na místě odešli a přestoupili do jiného semináře.

Církev zaměstnává velké množství lidí. Každá farnost má strukturu, která nechává faráři málo prostoru. Jedna farnost dokonce najala zaměstnance, který má kontrolovat faráře. Takové věci nepovzbuzují nová povolání. Některé farnosti nemají kněze a jsou vedeny feministkami, které káží, rozdávají lidem Eucharistii, navštěvují nemocné, vedou modlitební shromáždění o nedělích, mnohokrát bez úcty. Feministické hnutí je silné, ale ne tak útočné jako v Severní Americe. Mnoho mladých lidí nechodí do kostela, protože vidí špatné příklady. Musí se však říci, že němečtí katolíci jsou nesmírně štedří k misiím.

Ekumenismus je zbožštěn. Někde katolíci a protestanté užívají stejný ekumenický katechismus, také si vyměňují liturgii, což vede ke značným zneužitím.

Svého času tři biskupové vydali prohlášení, že rozvedení a znovu "sezdaní" mohou přijímat Eucharistii. Řím řekl hned a rezolutně ne. Ale mnoho farářů pokračuje ve falešné praxi. Modleme se za zemi sv. Bonifáce!

Kanada

7.-11. 4. 1999 se uskutečnila 18. světová konference Human Life International o lásce, životu a rodině v Torontu. Bylo přítomno 1.200 lidí z 33 zemí.

Vyslechli 65 řečníků. Mluvílo se o aktivitách pro život, o eutanázii, západním antikoncepčním imperialismu, pornografii, homosexualitě, zdrženlivosti, feminismu, o místě Naší Paní v hnutí pro život, přirozeném plánování rodiny, správné formaci svědomí atd.

Konference začala slavnostní mší. Sloužil ji pomocný biskup z Toronta M. Pearse Lacey. Kázal profesor morální teologie P. Thomas A. Lynch. Prohlásil, že nám mnohokrát řekli, abychom mlčeli. Kolik výhrůžek jsme slyšeli. Ale stále jsme povoláni být svědky. Tato i ostatní konference mají vyzbrojit křesťany nástroji k účinnému svědectví.

Letošní konference vyzdvihla klíčovou roli mládeže. Více než 300 mladých lidí se účastnilo seminářů. Zvláštní pochvalu zaslouží policie, která v počtu 150 mužů chránila účastníky před zlobou davu, který provokoval kolem hotelu.

Při závěrečné mši P. Joseph Fessio S.J. obnovil zasvěcení HLI Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. V roce 1994 při konferenci v Kalifornii bylo HLI zasvěceno Ježíši Králi.

Týdeník Alberta Report byl obžalován z toho, že zveřejněním zprávy o interrupcích v nemocnici Fathills Hospital ohrozil životy interrupčníků. Soudním procesem je ohrožena svoboda tisku v Kanadě.

Česká republika

Ludmila Javorová /nyní 70 let/ před 5 lety zaplnila přední stránky západních novin, když prohlásila, že byla v roce 1970 vysvěcena na kněžku tajným biskupem Felixem Davidkem. Působila jako generální vikář do jeho smrti v roce 1988.

V červnovém čísle rakouského měsíčníku Kirche Intern poskytla interview. Řekla, že na rozdíl od Spojených států, kde ženy mají úplně jinou pozici ve společnosti, v Evropě je největší překážkou svěcení žen to, že to jednoduše není sociálně přijatelné. Snad by to měli muži víc podporovat. Boj za kněžky musí pokračovat, ale je nutné mít na paměti, že tlak vyvolává protitlak. Ničeho by se nedosáhlo silou, tím víc zvnějšku Církve, to by byla špatná cesta. Klíčovou otázkou je, zda laici a církevní vůdci v Evropě chtějí respektovat ženy, které se chtějí stát kněžkami a zda jsou připraveni přijmout ženy, které

se angažují v pastorační práci. Ačkoliv hodně se dá dosáhnout teoreticky, v praxi vypadají věci úplně jinak.

Javorová také uvedla, že před pěti lety byla zavalena dopisy a pozvánkami, na něž nebyla schopna odpovědět.

Albánie

V nedávném konfliktu v Kosovu používali srbští vojáci jako zbraň znásilňování. Okamžitým následkem byla snaha světových populačních kontrolorů a OSN provádět interrupce a antikoncepci na uprchlících z Kosova. Uprchlíkům chybělo jídlo, voda, přístřeší a léky, ale místo toho dostali interrupční vysavače a abortivní drogy. Prezident HLI P. Welch C.Ss.R řekl: "Spojené národy asistují Srbům v provádění etnických čistek proti etnickým Albáncům proudícím z Kosova." Uprchlíci byli velmi zranitelní, protože úplně záviseli na táborech ohledně jídla, přístřeší, zdravotní služby a ochrany. Musíme trvat na tom, co činí papež, aby Spojené národy a všechny mezinárodní organizace respektovaly důstojnost každé lidské bytosti.

Kamerun

Dva misionáři z Human Life International navštívili na dva týdny Kamerun. 20% obyvatel mluví anglicky a 80% francouzsky. Je to první frankofonní země v Africe, kterou zástupci HLI navštívili, tím se otevřela brána i do ostatních frankofonních zemí. Světové skupiny kontrolorů populace se zaměřily na Afriku. Tam jde 40% peněžních fondů z interrupční organizace Planned Parenthood. Naštěstí míra porodnosti je zde zdravá /5,9 dětí na rodinu/. Kamerun má 15 miliónů obyvatel, z toho polovina je mladší 15 let. Třetina obyvatel jsou křesťané, z toho polovina katolíci. 70% katolíků je mladších 20 let.

Interrupce jsou nelegální, vyjma případů ohrožení života matky. Přesto působí tajně interrupčníci a každý ví, kde je nalézt. Provedení interrupce stojí 30 dolarů. Vláda nabízí zdarma antikoncepční prostředky školám a různým organizacím. Televize antikoncepci podporuje. Hrubý národní produkt je tvořen z 29% zemědělstvím, z 25% průmyslem a z 46% ve službách. Inflace je 6% a hrubý národní produkt roste o 3,4%. Export je vyšší než import. Zahraníční dluh tvoří 8,2 miliardy dolarů.

Některé světové organizace tvrdí, že Kamerun je nejzkorumpovanější zemí na světě. Příkladem je cestování po silnicích, kde je množství policejních kontrol, jimž je nutné dávat spropitné.

Zástupci HLI byli skvěle přijati biskupy. Kardinál Tumi a ostatní biskupové je pozvali do svých diecézí. Zde přednášeli lidem, kteří to chápali jako velkou událost a někde vyšli s transparenty do ulic, aby připravili město na jejich příchod. Místní biskupové jsou bdělí, například nedopustili, aby feministky měly přístup do katolické asociace žen Kamerunu /má 12 tisíc členek/. Misionáři byli přijati také v semináři, hovořili v rozhlasu a televizi /přenos mše z katedrály, rozhovory a informace o konferenci/. Zájem o HLI je zde neuvěřitelný. Kameruňané jsou přirozeně nakloněni rodině a životu. Když se dozvědí pravdu o interrupcích, reagují s hrůzou.

El Salvador

V roce 1973 byly interrupce povoleny v případě záchrany života, znásilnění, vážné deformace plodu. V roce 1995 to bylo rozšířeno: snaha předejít vážnému nebezpečí životu matky a jejího fyzického a psychologického zdraví, když těhotenství vzešlo z aktu následkem porušení "sexuální svobody", když se předpokládá, že plod má vážné fyzické nebo psychické defekty.

25. dubna 1999 po mnoha modlitbách a činnosti hnutí pro život prosadilo zrušení těchto bodů z trestního zákoníku. To ale nebylo všechno. 30. dubna 1997 skupina Fundación sí a la Vida dostala od zákonodárského shromáždění souhlas se změnou ústavy, takže: "Každá lidská bytost je považovaná za lidskou osobu od okamžiku početí." Dodatek měl být ratifikován. Na podporu nového zákona byla svolávána shromáždění před budovu zákonodárského shromáždění, bylo sebráno 500.000 podpisů. Klíčovým bodem byla návštěva Svatého Otce v Mexiku. Vydal prohlášení pro život a shmul zneužívání lidských práv ve světě.

V zákonodárném sboru se dlouho diskutovalo, aktivisté se modlili a pokropili sál shromáždění svěcenou vodou. Nakonec byl přijat dodatek pro život 90% hlasy. Proti nehlasovali ani komunisté, byli zřejmě pohnuti vystoupením Svatého Otce.

Uganda

Činnost nemocnice Marie Stopes /filiálka světové organizace usilující o prosazení antikoncepce a interrupcí/ byla zastavena rozhodnutím Ugandské rady lékařů za údajné provádění interrupcí. Marie Stopes International pracuje ve 30 zemích. V Ugandě měla ročně 36.000 klientů. Vítězství nad interrupčníky může být dočasné, neznamená konec bitvy proti kultuře smrti. Organizace Pomoc Spojených států mezinárodnímu rozvoji /USAID/ věnuje ročně 16 miliónů dolarů na populační kontrolu v Ugandě. Na zdravotnictví nedají nic, na potravinovou pomoc jde pouze 5 miliónů dolarů.

Jak řekl Svatý Otec: "Afrika nese jizvy svých dlouhých dějin ponižování. Tento kontinent byl často uznáván jen k sobeckým zájmům. Dnes Afrika žádá být milována a respektována kvůli tomu, co je. Nežádá o soucit, žádá o solidaritu."

Indie

Dvě třetiny lidstva žijí v Asii. Proto Human Life International věnuje velkou pozornost tomuto kontinentu. Centrum HLI pro Asii je v Manile /Filipíny/. Zde se vydává časopis Voices for Life. Dr. Orestes Monzon vede misijní team. Dřív pracoval jako profesor medicíny na univerzitě sv. Tomáše v Manile. Má zkušenosti s pořádáním konferencí, vedl pět Asijských konferencí o lásce, životě a rodině. Filipíny jsou z 85% katolické, žije zde polovina všech asijských katolíků. Takže tento národ je nástupním prostorem pro celou Asii.

Dvakrát do roka navštěvuje Afriku a Asii pater Matthew Habiger OSB z ústředí HLI. Mimořádně úspěšná byla jeho cesta do Indie.

Indie se skládá z 25 států, šesti malých teritorií a z hlavního města New Delhi. HLI neorganizuje jedinou pobočku; nejlepší cestou je mít v každém státě samostatné hnutí. Největší města jsou Bombay /12,5 mil. obyvatel/, Kalkata /10,9/, Delhi /8,4/. Misionáři z HLI navštívili skoro všechna velká města. HLI poskytuje Indii experty, školení a materiály. Místní lidé konají základní práci.

V Bombaji podporuje činnost HLI arcibiskup Dias. Misionáři hovořili k 300 kněžím při kněžském dnu. Stejný den přednášeli 150 seminaristům. V dalších městech hovořili ve třech seminářích. Povzbudili seminaristy, aby utvořili vlastní skupiny pro život, k podpoře zdrženlivosti u mladých a aby věděli vše o přirozeném plánování početí.

Ve státě Kerala v jižní Indii je většina obyvatel tvořena katolíky. Zde hovořili o zodpovědném rodičovství k 500 aktivistům v duchovním centru Otců sv. Vincence. /Toto centrum se může starat o 35.000 exercitantů najednou!/ Kdekoliv misionáři z HLI hovořili, setkali se s nadšenou odpovědí.

Indie zaznamenala pokrok, ale má své problémy. Má třetinu rozlohy USA, ale žije zde miliarda lidí. Porodnost je 3,6 dětí na ženu. V roce 1965 to bylo 6,1. Dětská úmrtnost je 65,5 na 1 000 narozených. Úmrtnost matek při porodu je 100x vyšší než ve vyspělých státech. 75% lidí žije na venkově. Náboženství je rozděleno takto: 80% hinduisté, 14% mohamedáni, 2,5% křesťané /2,1% katolíci/, 2% sikkové, 1% budhisté, 0,5% Jainové. Přesto katolické nemocnice obhospodařují 30% celkové kapacity lůžek. 6 000 katolických škol tvoří 30% a jsou velmi vyhledávané. Církevní vůdci moudře rozhodli, že budou vkládat prostředky do zdravotnictví a školství.

Někde se katolíci potýkají s násilím způsobeným hinduisty. Na to odpovídá vláda zřizováním policejních stanovišť u některých kostelů. Zatímco otcem Indie je Mahatma Gándhi, matkou se stala Matka Tereza z Kalkaty. Konverzí je málo, přesto Církev vzkvétá.

Osmdesátiletý Sarvodyan Kurien zemřel. Tento katolický lékárník byl znám jako "dobrý samaritán". Za svého života zachránil 600 opuštěných dětí. Byl oslněn příkladem Mahatma Gándhiho a Matky Terezy. Děti pohozené na ulicích nebo v popelnících bral domů a pečoval o ně do té doby, než našel adoptivní rodiče. Když zemřel, měl v záznamech 1.000 párů, žádajících o děti k adopci. V jeho práci mu pomáhaly hlavně řeholnice Sestry lásky.

Filipíny

Geri Halliwelllová, bývalá členka rockové skupiny Spice Girls, navštívila Filipíny jako dobrovolná velvyslankyně Populačního fondu OSN. Propagovala antikoncepci. Církevní kruhy blokovaly v minulosti vládní úsilí kontrolovat populaci v zemi, která roste o 2,3% ročně, nejrychleji v Asii. Kardinál z Manily Jaime Sin, který odmítl kondomy jako "zlé a vhodné jen pro zvířata", vyjádřil nesouhlas s návštěvou Halliwelllové. Tu označil zástupce biskupské konference za špatný příklad pro mladé Filipínce. Dodal, že se objevila v řeholním rouchu na televizní obrazovce při zpěvu písně "Look at Me", což bylo podle něj rouhavé. Dodal, že v muslimské zemi by byla kamenována.

Čína

Pomocný biskup v Hong Kongu Joseph Zen popsal vztahy mezi Čínou a Vatikánem jako jednostrannou záležitost. Mluvil ke shromáždění kardinálů a diplomatů na Pontifikální lateránské univerzitě v Římě. Řekl, že postoj Vatikánu byl příliš optimistický a že byl nešťastný z poznámek vatikánského státního sekretáře kardinála Angela Sodana. Kardinál Sodano řekl, že by byl ochoten přenést apoštolskou nunciaturu z Tchajwanu do Pekingu okamžitě, kdyby Peking souhlasil. Biskup Zen řekl, že tón této poznámky byl necitelný. Biskup není optimistický, pokud jde o budoucnost Hong Kongu. Přesto si nemyslí, že by Čína uložila Hong Kongu svou ideologii. Jde jí jenom o moc a hospodářské výsledky. Marxismus je pouze ospravedlnění moci a nikdo mu již nevěří.

Jižní Afrika

Skupina 25 černošských kněží tvrdí, že v Církvi existuje stále apertheid. Arcibiskup Wilfrid Napier řekl, že tato skupina nikoho nereprezentuje. Tito kněží tvrdí, že v zemi existují dvě církve vedle sebe - bělošská a černošská - míšenci a Indové jsou někde mezi tím. Většina bílých kněží nezná žádný domorodý jazyk a nic z černé kultury, touhy a utrpení.

Rwanda

Vatikán opět odmítl obvinění biskupa Augustina Misago z podílu na masových vraždách v roce 1994. Kongregace pro evangelizaci národů řekla, že obvinění z účasti na zavraždění 150 tisíc Tutsiů v jeho diecézi nejsou nová a že je biskup odmítl. Biskup zůstává ve vazbě.

Argentina

Prezident Carlos Menem vyhlásil 25. března za den nenarozeného dítěte. Prohlašuje Bohem dané právo na život a povinnost vlády bránit důstojnost každého takového dítěte. Navíc napsal všem hlavám států v Latinské Americe, Španělsku, Portugalsku a Filipínách dopisy s osobní prosbou: "Jestliže všichni zvedneme své hlasy požadující existenci života od početí, svět nebude moci zůstat lhostejný." 25. března se slaví svátek Zvěstování. Papež přivítal tuto iniciativu a povzbudil ostatní k podobnému úsilí.

Kuba

Koncem června protestanté, jichž jsou na Kubě 3%, oslavovali revoluci a soudruha Fidela, který byl přítomen v uniformě. O týden později slavili katolíci "Týden sociálního katolicismu" v trochu jiném stylu. Předsedal biskup Pedro Menrice Estín ze Santiaga, který kritizoval vládní politiku při papežově návštěvě. Přiznal, že je nyní trochu víc svobod, ale politická svoboda je nedostatečná.

Čína

Pronásledování tajné Církve věrné papeži pokračuje. Bylo zbořeno 13 kostelů. Všechny v provincii Fujian. Po demolicích pokračují katolíci v slavení mší v soukromých bytech. Byl proveden policejní zásah proti biskupu Jamesu Lin Xili Wenzhouovi, který sloužil tajně mši. Podařilo se mu uprchnout. O několik dní později obklíčila policie chrám v Legingu, kde zrovna zpovídali tři tajní kněží. Všem se podařilo utéct, ale byla zajištěna občanská legitimace a adresář jednoho z nich.

Katolický kněz z podzemní Církve Yan Weiping byl zatčen v Pekingu při sloužení mše. Později byl zavražděn a jeho tělo bylo vyhozeno z okna.

Dále seminarista Wang Qing byl zatčen, mučen a zavěšen tři dny za ruce. Byl bit a musel pít podivnou tekutinu, po čemž onemocněl. Byl později propuštěn bez poskytnutí lékařské péče.

Čtyři katolíci byli zatčeni a posláni do pracovního tábora na "převýchovu", protože pomohli tajnému knězi uprchnout před zatčením.

Rodina kněze Sho Yukui nesměla křesťansky pohřbít tohoto kněze, který zemřel přirozeným způsobem.

Izrael

Básnířka Regina Derievová /50 let/ se přestěhovala do Izraele ze Sovětského svazu v roce 1991. Zákon návratu uděluje automaticky izraelské občanství tomu, kdo má alespoň jednoho prarodiče židovského původu. Zákon nezahrnuje ty, kteří mají jiné náboženské vyznání než židovské. Derievová přijala katolictví v roce 1990. Po rozpadu Sovětského svazu neměla žádné občanství. Její rodina byla podporována katolíky, protože nemohla získat práci. Nyní se chce odstěhovat do Švédska, kam ji zvou tamní biskupové.

Kazachstán

Kardinál Joachim Meisner vysvětlil první katolický kostel v zemi. Administrátor biskup Pavel Langa řekl, že se Církev v Kazachstánu vyvíjí dobře. Třetina obyvatel jsou křesťané /většinou ruští pravoslavní/. V zemi je 350.000 katolíků. Je zde 50 kněží a 50 řeholnic. 20 kazachstánských seminaristů studuje v zahraničí.

Maďarsko

Katoličtí, luteránští a židovští představitelé protestovali proti výstavě v Budapešti. Mimo jiné byly vystaveny exkrementy, moč, krev a prasečí vnitřnosti na oltáři s obrazem Krista, liturgickými oděvy, kalichem a monstrancí. Tvůrce výstavy označil křesťanství za sadomasochistickou neurózu zaměřenou proti tělu.

Sponzory výstavy byli George Soros /americký finančník maďarsko-židovského původu/ a liberální budapešťské autority. Výstava byla částečně financována z daní. Hádky ohledně výstavy dominovala médiím po celou dobu jejího trvání.

Afrika

Počet křesťanů v Africe roste každým rokem o 6 milionů. Z toho 1,5 milionu jsou dospělí konvertité. Tento růst o 3,5 % ročně má Afrika nejvyšší ze všech kontinentů.

Austrálie

Arcibiskup z Melbourne, Dr. George Pell sloužil ve své katedrále mši podle Tridentského ritu. Bylo přítomno 1.000 lidí a 25 kněží. Osmnáctičlenný chrámový sbor zpíval gregoriánský chorál. V nedávné minulosti sloužili podle Tridentského ritu také biskup Dennis Hart a arcibiskup Barry Hickey z Perthu. Tridentský ritus má i dost příznivců mezi mladými. Nejvíce se rozšířilo jeho užívání v USA a Francii.

USA

Kněžské bratrstvo sv. Petra založené roku 1988 se souhlasem Svatého Otce slouží mši pouze podle Tridentského ritu. V USA se toto hnutí zvlášť rozmohlo, má zde podporu mnoha biskupů. Nyní se buduje druhý seminář bratrstva v USA. Bude zasvěcen Naší Paní z Guadalupe. Je v Lincolnu /Nebraska/. Bude mít 100 cel a bude stát 9 miliónů dolarů. Provoz začne v září roku 2000. Bude zde skvělá kaple v románském stylu - reminiscence na benediktinský klášter z 11. století.

Ředitel pro povolání P. John Melnick hlásí, že dostává každý týden až 25 dopisů od mužů zvažujících vstup do bratrstva. Poznamenává: "Nehledáme povolání, přicházejí k nám sami." Bratrstvo má 130 seminaristů /z toho 56 ve Scrantonu, USA/. Bratrstvo pronajalo dva kostely v Lincolnu a Atlantě pro Tridentské mše. Činnost se také rozšíří ve třech dalších státech USA, bude zřízena internátní škola pro dívky v západní Kanadě, bude založen čtvrtletník a kancelář pro mluvčí.

Organizace International Planned Parenthood Federation požádala OSN, aby zbavil Vatikán jeho pozice pozorovatele při OSN. Vyzvala další organizace, aby se přiklonily na její stranu. Důvod? Vatikán po vzplanutí krize v Kosovu byl proti distribuci tak zvané "ranní pilulky" uprchlicím /i těm, které byly znásilněny/. Tato pilulka působí 72 hodin po sexuálním styku. Zabraňuje, aby se oplodněné vajíčko uhnízdlilo, proto jde o abortivní prostředek.

Planned Parenthood tvrdí, že pilulka není abortivní. Organizace prohlásila, že Svatý stolec užívá své postavení k prosazování svých vlastních politických a náboženských zájmů na globální úrovni.

Vatikán zakázal biskupovi Remi de Roo promluvit na Pátém světovém kongresu v USA, který pořádá Mezinárodní federace ženatých kněží. Na kongresu bylo 300 těchto kněží z 15 zemí. Zastupovali 40 organizací. Podobné konference se konají každé 3 roky.

Rabín Marvin Ilier, předseda Centra Simona Wiesenthala v Los Angeles se vyjádřil, že Pius XII. ignoroval holocaust a modlil se za rychlé vítězství Hitlerových armád. Toto tvrzení bylo odmítnuto katolickými představiteli. Rabín řekl, že Pius XII. seděl na trůně sv. Petra v kamenném mlčení bez pozdvižení prstu, když každý den tisíce Židů proudily do plynových komor s jeho plným vědomím. Rabín uznal, že papež pomáhal Židům v Římě, ale prý to bylo tehdy, když vítězství Spojenců bylo jistější. Vatikán již vydal 11 svazků materiálů o této věci. Mělo by se o nich trpělivě diskutovat.

Sněmovna reprezentantů USA 23.března schválila rezoluci žádající OSN, aby respektovala právo jednotlivců a rodin, které dostávají zdroje z programů na kontrolu populace. Je to pokus Sněmovny zamezit zneužívání fondů čínským způsobem. Rezoluce vylučuje kvóty nebo početní cíle porodů, počet příjemců nějaké zvláštní metody plánování rodiny, placení úplatků a odměn osobám výměnou za přijetí nějaké metody plánování rodiny. Kvóty, úplatky a sankce jsou prostředky čínské politiky směřující k jednomu potomkovi v rodině. Na vypracování rezoluce měl zásluhu Todd Tiahrt (republikán). Praktickým výsledkem rezoluce bude zpochybnění programů OSN včetně oznámeného programu v Číně. Kongres už zakázal dar z US rozpočtu pro OSN ve výši 25 miliónů dolarů. To má znemožnit podporu čínské politiky, která spočívá v povinném zavedení nitroděložního tělíska ženám s jedním dítětem, sterilizaci ženám se dvěma dětmi a interrupce pro všechny ženy těhotné bez povolení vlády.

Napětí mezi OSN a Svatým stolcem vzrostlo, když britská ministryně pro mezinárodní rozvoj napadla Vatikán, že dělá obstrukci ohledně populace a rozvoje. Clare Shortová mluvila na konferenci Káhira plus pět, která revidovala dokument přijatý při konferenci OSN v Káhiře roku 1994. Při této konferenci byl Vatikán kritizován pro svůj postoj ohledně interrupcí. Ministryně hovořila na BBC a řekla, že je etnická katolička. Zkritizovala Vatikán, že brání kontrole porodnosti svým postojem k antikoncepci. Řekla: "Ubohý starý Vatikán to dělá špatně. Spojili se se Súdánem, Alžírskem a nejreakčnějšími státy na světě, aby narušili dohodu z Káhiry- vychovávejme děvčata, respek-

tujeme lidi, dejme lidem možnost volby, zvláště ženám." Dodala, že delegace Vatikánu byla v New Yorku systematicky porážena.

V rozhovoru s novinami Guardian řekla, že katolická Církev nabrala morálně destruktivní kurz. Kdyby se měla poslechnout, milión lidí by dostal virus HIV, bylo by víc nechtěných těhotenství a víc ilegálních interrupcí. Ohledně prohlášení vatikánského reprezentanta, že "pilulky po" by neměli být dávány znásilněným ženám v Kosovu, Shortová řekla, že to je hluboce nechutný postoj.

Podle Overseas Development Administration v Londýně konference Káhira plus pět dosáhla "klíčový pokrok" proti dokumentu z Káhiry roku 1994. Bylo jasněji stanoveno, že reprodukční práva jsou lidská práva, byl rozhodnější postoj k prevenci AIDS a akce pro bezpečnější interrupce pro ženy. Dokument naproti tomu zdůraznil, že interrupce nesmí být používána jako prostředek plánování rodiny a že státy by měly redukovat potřebu interrupcí prohlubováním jiných služeb k plánování rodiny.

Vedoucí vatikánské delegace na konferenci prohlásil, že přípravný proces ke konferenci v New Yorku znamená krok zpět tím, že klade důraz na populaci na úkor rozvoje. Svatý stolec pokládá za znepokojující, že některé hlavně západní státy se pokusily porušit rovnováhu mezi potřebou dospívajících na soukromí a důvěrnost a mezi rodičovskými právy, povinnostmi a zodpovědnostmi. Také vyjádřil znepokojení Svatého stolce ohledně pilulek, které zabraňují uhnízdění oplodněných vajíček, a vyjádřil hlubokou lítost, že text nedal dostatečnou ochranu právu svědomí lékařského personálu.

Setkání Káhiry plus pět vyvolala také znepokojení tím, že některé národní delegace /Thajsko, El Salvador/ zaujaly liberální postoj v rozporu se zákonodárstvími svých vlastních zemí. Také US delegace byla v rozporu s US kongresem, který právě schválil zákon zakazující nedospělým interrupce bez schválení rodičů.

Delegace Evropské unie byla v popředí snah na vyloučení zodpovědnosti rodičů za výchovu nedospělých. Italský katolický týdeník Avvenire tvrdí, že IPPF zaplatila výdaje některých delegátů z rozvojových zemí. Tím je vysvětlitelný nesoulad postojů delegátů s vládami vlastních států. IPPF také žádala, aby Svatý stolec byl vyloučen z účasti na konferencích OSN.

V Británii stínový ministr Gary Streeter řekl, že rozvojové země nechtějí vnucené západní hodnoty. OSN vnucováním interrupcí nedospělým vnucuje svou formu imperialismu.

Řeholnice od Sester sv. Josefa 58 letá Margie Henningerová se přidala k zastáncům patera Jima Collama, který se odloučil od Církve a založil nové společenství s 1.000 příznivci. Jim Collan žehnal svazků homosexuálů a nechal svou pomocnici Mary Ramermansovou při mši vykonávat některé úkony svěřené pouze kněžím. Diecézní kancléř prohlásil, že celé společenství podléhá exkomunikaci. Řeholnice Henningerová byla vyloučena z řádu.

Pokud jde o vyučování dětí doma, v roce 1990 to bylo 300.000 dětí. V roce 1999 to je 1,5 miliónu. Počet stoupá každý rok o 20 procent. V roce 2005 to bude osmina všech školáků a studentů. To bude mít pozitivní vliv na morálku národa.

Interrupčníci vydávají velké peníze na podporu svých postojů. Přesto zastánci práva na život od početí získávají v USA dobré pozice. Zastánci interrupcí zabíjejí své děti před narozením a mají 1,3 dítěte na rodinu. Zastánci života mají 3,4 dítěte. Tedy poměr tři ku jedné. Tady je vidět, kde je budoucnost. Aktivisté proti životu mají průměrný věk 55 let, aktivisté pro život kolem 30 let. Veřejné mínění se také mění. 40 % žen je pro to, aby interrupce byly nelegální vyjma mimořádných případů, 13 % říká, že by neměly být legální v žádném případě.

Práce aktivistů pro život přináší plody: 84 % okresů nemá interrupční kliniku. V roce 1996 bylo oproti roku 1986 o 578 interrupčních klinik méně. Počet interrupcí klesl z 1,61 miliónu /1990/ na 1,37 miliónu /1998/. Největší organizace propagující interrupce, Planned Parenthood, měla v roce 1996 celkem 928 poboček, v roce 1998 jen 900. Krizová těhotenská střediska /je jich 3.000/ zachránila 125.000 dětí za rok.

Velká Británie

Norplant - hormonální abortivní prostředek, chirurgicky vložený do ruky ženy, se přestane prodávat kvůli malé poptávce. Od roku 1994 celkem 55.000 uživatelů zažalovalo firmu kvůli vedlejším účinkům drogy: bolesti hlavy, cysty na vaječnících a obtížnost odstranění z ruky.

Před svou smrtí kardinál Basil Hume napsal provolání k delikátním otázkám v Církvi po shromáždění na Washingtonské teologické unii. Přednesl je arcibiskup Oscar Lipscomb z Mobile. Hume podpořil katolickou iniciativu na společném základě, zahájenou dnes již zesnulým kardinálem Josephem Bernardinem. Iniciativa způsobila rozruch pro údajnou podporu disentu v Církvi. Ale Hume mluvil příznivě o kardinálu Bernardinovi. Řekl, že se musí hledat společná půda, na níž všichni stojíme, nikoliv různé kusy země, kde můžeme hlásat rozdílné názory. Není nic špatného na zdravém konfliktu. Může vyústit v pokrok. Hume se vyjádřil k mnoha oblastem nesouhlasu v dnešní Církvi včetně otázky svěcení žen. Také odhalil svůj vlastní tradiční přístup k Eucharistii. Pokud jde o něj, sdílel úzkost, pokud jde o víru našeho lidu v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Podávání na ruku, odložení Nejsv. svátosti z hlavního oltáře, neschopnost pokleknout oslabilo respekt a úctu k tak velké Svátosti.

Arcidiecéze Birmingham věnovala půdu vedle svých budov organizaci Life. Zdravotní středisko bude mít tři oddělení ke školení o přirozeném plánování rodičovství a k léčbě ženské neplodnosti v souladu s vatikánskými instrukcemi proti umělému oplodnění. Také zde bude oddělení pro děti včetně těch, které potřebují speciální péči, a hospic pro vážně nemocné děti.

Sinead O'Connor, známá rocková zpěvačka, která se před lety předvedla roztrháním fotografie papeže na pódiu za pokřiku "Bojujte s opravdovým nepřítelem", ohlásila své vysvěcení na katolickou kněžku. Její svěcení je nedovolené a neplatné. Nejprve byla "vysvěcena" neplatně vysvěceným biskupem Michaellem Coxem. Cox, bývalý policista a údajný tradicionalista, založil v roce 1982 svůj vlastní řád - "Irskou pravověrnou katolickou a apoštolskou církev". Nejprve "vysvětil" O'Connorovou v pokoji hotelu v Lourdech. To bylo ale napadeno z důvodů simonie; O'Connorová mu totiž dala dar 150.000 liber. Znovu byla "vysvěcena" v Dublině po čtyřměsíční přípravě. Chce se usadit v Lourdech, aby zpovídala, sloužila mše, křtila a vedla svatby.

Anglikánská církev rozmístila poutače k získání kandidátů a kandidátek kněžství. Ačkoliv seminaristů přibývá, je to stále málo. Víc kněží zemře, než je vysvěceno.

Paní Phyllis Bowmannová před 30 lety založila Společnost pro ochranu nenarozených dětí /SPUC/. V roce 1996 odešla do penze a přenechala místo národního ředitele Johnu Smeatonovi. Ten nyní údajně prosazuje změnu linie, byl proto kritizován částí funkcionářů. Rozpor vyvrcholil na zasedání rady SPUC, kde Smeaton obhájil své postavení. Pozadím celé aféry je větší vstřícnost Smeatona k instrukcím Vatikánu a převzetí konzervativního kurzu amerických obhájců práva na život pro nenarozené. Také v organizaci nebudou hrát žádnou roli obhájci umělé antikoncepce a rozvodů.

Byl uskutečněn průzkum o vedlejších účincích antikoncepčních pilulek. Ženy, které je berou, mají o 90 % víc mrtvic, 150 % víc rakovin a 170 %, víc kardiovaskulárních nemocí. Na světě bere pilulky 100 miliónů žen. Průzkum se nezmiňuje o tom, že jsou pilulky abortivní.

Kardinál Basil Hume /1923 - 1999/ R.I.P.

Zemřel 17. června 1999. Noviny Times napsaly: "Málo členů Církve v tomto století zemřelo tak hluboce milováno." Jeho pohřeb byl národní událostí, vysílala jej televize BBC 1. Byli přítomni premiéři V Británie i Irska.

Velmi jsou mu zavázáni bezdomovci a oběti nespravedlností. Anglikánští duchovní, hledající spojení s katolickou Církví, v něm našli moudrého a otevřeného otce. Na otázku, jaký byl biskup, lze odpovědět, že byl často liberální, což mu mnozí vyčítali. Souvisí to s klesající návštěvností mší v katedrále a některými nesrovnalostmi v diecézi. Stále se vyskytují případy generálního rozhřešení a neliturgické chování některých kněží. Na pohřbu kázal biskup John Crowley, který řekl, že kardinál vedl Církev mimo extrémní pravice a levice. Kardinál měl smysl pro tradici a pro slušnost. V ekumenic-

kých záležitostech byl pozitivní a zdvořilý, ale vždy byl připraven přiznat opravdové rozdíly. Trval na tom, aby konvertité z anglikánství přijali celé katolické učení. Hume podporoval nejlepší katolický chrámový sbor na světě. Povolil Tridentskou mši. Na konci života si stále stěžoval na pokles úcty k Eucharistii a v pastýřském listě usiloval o znovuzavedení výstavu Nejsvětější svátosti a svátostného požehnání. Jeho seminář Allen Hall býval liberální. Nyní má nového rektora, který upravil kapli tak, jak má vypadat a mluví otevřeně a často o důležitosti svátostného kněžství.

Kardinál zakázal uvedení Quest, disidentské homosexuální skupiny v katolickém adresáři.

Ať je jeho hodnocení jakékoliv, příkladně zemřel. V dubnu se cítil nemocen. Lékaři mu řekli, že má rakovinu v pokročilém stádiu. Napsal hned kněžím o dvou úžasných milostech, které mu tato zpráva přinesla: "Klid a pokoj" a "je čas připravit se na novou budoucnost" O dva měsíce později zemřel, posilněn svátostmi, o něco dříve, než čekal. Ukázal, jak se má křesťansky umírat. Je pohřben ve Westminsterské katedrále, oblečen do svého benediktinského hábitu a pallia.

Podle AD 2000

Rakousko

Rakouská skupina "My jsme Církev" prohlásila, že přípravy ne Evropský synod ve Vatikánu v říjnu by se neměly odehrát za zavřenými dveřmi. Skupina si stěžuje, že o synodu jednájí biskupové, ale nebyli přizváni teologové ani laici. Předseda "My jsme Církev" Huber Feichtlbauer napsal třem biskupům, kteří se zúčastní synodu /Schönborn, Eder a Kapelari/, aby vzali s sebou návrhy učiněné na shromáždění laiků v Salzburku. Arcibiskup Georg Eder odpověděl tvrdě. Řekl, že biskupové nejsou školáci, že si je plně vědom své zodpovědnosti a že nebyl oslněn nátlakovými skupinami. Ty protlačují svěcení žen, zrušení celibátu atd. Skupiny prohlásily, že železná opona kolem Evropského synodu musí padnout.

Rakouský pomocný biskup ze Salzburgu Andreas Laun obvinil německé biskupy z neposlušnosti vůči papeži. Papež požádal německé biskupy, aby v církevních poradnách nebyla vydávána potvrzení, na jejichž základě

dochází k interrupcím. Němečtí biskupové to chtěli vyřešit uvedením poznámky přímo na potvrzeních, že jich nelze k interrupci jako jejího povolení použít. To však nemá právní závaznost a potvrzení tak dále slouží k umožnění zabíjení nenarozených.

Mluvčí německé biskupské konference reagoval na Launova slova tím, že němečtí biskupové nežadají lekce od rakouského "miniinkvizitora". Laun řekl, že biskupové udělali chybu a přirovnal to k toku 1938, kdy rakouští biskupové vítali Hitlerovo zabrání Rakouska.

Hádka pokračuje. Katedrální kněz v Mnichova P. L. Kastenhofer zakázal rakouské skupině pro život Jugend für das leben, aby se účastnila mše v katedrále jako skupina. Mohlo by to prý být vykládáno jako protest proti rozhodnutí německých biskupů. Skupinu, která se dala na 27 denní pochod z Mnichova do Vídně, doprovází biskup Laun. Rakouský biskup Kurt Krenn požádal katolíky, aby podporovali biskupa Launa a modlili se za něj.

Sociální nauka Církve je alternativou komunismu i kapitalismu

Politická realita nevypadá v současné době příliš dobře. Preference KSČM povážlivě rostou. Koho obviňovat? Prostého českého člověka, který pokud nepřekročil třicítku, už vlastně ani komunismus pořádně nezažil? Nota bene lze se mu divit, jestliže marně hledá práci a nemá nejmenší naději, že ji sežene? Lze se mu divit, jestliže podnikal, ale protože jednal slušně a bez podrazů, stal se nakonec obětí darebáků, kteří ho okradli?

Koho vlastně má takový občan volit? ODS, která takový stav připravila? ČSSD, která slibovala zásadní změnu, ale po více než roce její vlády se nic neděje? US nebo KDU-ČSL, které se v důsledku opoziční smlouvy ocitají na okraji politického spektra? Koneckonců když je občan nevěřící a odnesl si ze školy předsudky proti křesťanství, nebude volit křesťansky orientovanou stranu. Komunisté by teď mohli začít udělovat Leninův řád všem, kteří jim nahráli: tunelářům a zlodějům, manažerům podniků, co nevyplácejí mzdy, atd. Z dějin se nikdo nepoučí. Opakuje se předválečná situace, když volební úspěchy komunistů a nacistů byly způsobeny zoufalou bídou. Člověk, který cítí, že je obětí sociální křivdy, vyžaduje řešení své situace co nejrychleji. Proto dá ve volbách svůj hlas tomu, kdo takové rychlé řešení slibuje. Jeho pozornost je upřena okamžitým existenčním problémům a ostatní nevnímá. Jak jinak se mohlo stát, že komunisté u nás za první republiky byli druhou

nejsilnější stranou a ve volbách r. 1946 první, ačkoliv spolehlivých informací o třídní genocidě v SSSR bylo víc než dost.

Dnes existuje celá obsáhlá literatura o zločinech komunismu a přesto je možno slyšet, že "za komunistů bylo líp" Ano, "za komunistů" nebyla nezaměstnanost a vládla stoprocentní jistota, že občan dostane za svoji práci mzdu, ale co to bylo platné, když se musel člověk bát, že ho kdykoliv mohou zavřít jako "třídního nepřítele" nebo ho vyhodit ze zaměstnání či studia jen kvůli náboženskému přesvědčení nebo špatnému "třídnímu původu"? Tisíce rodin politických vězňů nebo "rozkulačených" rolníků žily v takových podmínkách, že životy leckterých dnešních nezaměstnaných jsou proti tomu sladkým snem. V Německu za Hitlera podle některých taktéž "bylo líp" než za předchozí Výmarské republiky nebo prvních pět let po válce. Ale co to bylo platno, když se občan musel bát koncentračního tábora nebo na smrti na frontě?

Otázka, zda "za komunistů" bylo lépe než dnes, je nadto špatně položena, protože i dnes je stále ještě "za komunistů" U většiny hospodářských bossů s asociálním jednáním a pochybnými finančními čachry není těžké vystopovat komunistický rodokmen, takže se zdá jako by byli domluveni s těmi svými bývalými soudruhy, kteří zůstali v řadách rodné strany a připravili jim vhodné podmínky pro agitaci.

Jádro problematiky však tkví v něčem jiném. Komunismus byl v bývalém tzv. východním bloku vystřídán hospodářským a politickým liberalismem, který je pouze jiným druhem zla. Tam, kde bolševici /a s nimi spříznění němečtí nacisté/ uplatňovali policejní a justiční teror, liberálové nastolili teror finanční a ekonomický. Proto nelze než vyjádřit obdiv k prorockému hlasu papežů, kteří víc než sto let formulují a aplikují sociální nauku katolické církve.

Už Pius IX. v pověstném Syllabu z r. 1864 považuje socialismus, komunismus a liberalismus za hereze moderní doby. Lev XIII. r. 1891 ve známé encyklice *Rerum novarum* hájí sociální práva dělníků a vidí souvislost mezi úspěchy komunistické agitace a tvrdostí ekonomického vykořisťování. Nynější Sv. Otec Jan Pavel II. v encyklice *Centesimus annus* z r. 1991 varuje země bývalého východního bloku před opakováním chyb a klade tvrdý, ničím neokorigovaný tržní kapitalismus na stejnou úroveň s komunismem. Kdo však tuto encykliku zná? Studovali ji naši politikové - katolíci?

Současný vývoj čím dál zřejměji ukazuje, že řešení může přinést pouze důsledná aplikace sociálních encyklik. To znamená: ani komunismus, ani tvr-

dý gründerův kapitalismus. Postulátem Církve ve smyslu její sociální nauky je společnost založená na nedotknutelnosti soukromého majetku, který musí být využit pro dobro celku. Společnost má povinnost respektovat lidská, občanská, ale též sociální a hospodářská práva občanská, zvláště těch nejslabších. Západní země po druhé světové válce, vedené praktikujícími katolíky jako byli Adenauer, De Gasperi, Salazar, de Gaulle, Franco, byly na dobré cestě k vytvoření takového fungujícího modelu, leč žel po odchodu těchto osobností se vrátil západní tzv. demokratický svět k liberalismu dřívějšího typu. Tvrdě liberální trendy jsou stimulem i pro naše liberální kapitalisty.

Jak dosáhnout změny? Občan katolík nemůže dělat nic než vyjadřovat své názory v souvislosti s hlásáním Evangelia, k němuž je povolán. S tím jde ruku v ruce též odevzdání hlasu ve volbách takovým osobnostem, které se chtějí v politice těmito zásadami řídit. Vše ostatní je věcí praktické politiky. Bylo by však iluzorní domnívat se, že se touto cestou dosáhne během krátké doby radikální změny. Křesťan ví, že rozhodující slovo vždy měl a má Bůh, jenž zasahuje často neočekávaným způsobem. Matka Boží ve svých zjeveních stále častěji o takovém zásahu hovoří. Modlitba na tento úmysl, aby se tak stalo co nejdříve, je nejlepší službou, jakou je zde možno prokázat .

Radomír Malý

Další mariánské zjevení?

V německém poutním místě Marpingen došlo letos 13. června k těžko vysvětlitelným událostem. Tři ženy uvedly, že po zpěvu písně "Klage der Mutter Gottes" /Pláč Matky Boží/ se jim zjevila Panna Maria a řekla: "To, co jste zpívali, pociťuji. Necháváte mne samotnou. Tak málo lidí přichází ke mně, aby se modlili. Všechny, kteří sem přišli, velice miluji. Každého z vás jsem tu povolala. Modlete se růženec za obrácení světa." Dále Matka Boží údajně měla říci: "Poslouchejte papeže. Poslouchejte, co on vám říká. Buďte mu věrni a modlete se za něho. Poslouchejte též všechny kněze, kteří jsou s ním spojeni."

Závěry o tomto údajném zjevení nám nepřísluší činit, to je věcí církevní autority. Nicméně nelze přehlédnout, že slova zde pronesená nápadně souzní s výroky Panny Marie v těch zjeveních, která církevní autorita uznala.

Podle "Der schwarze Brief" 26/99 -rm-

Fatimští vizionáři budou blahořečeni

Dvě z dětí, jimž se r. 1517 ve Fatimě zjevila Panna Maria, Hyacinta a Francisco Martovi, budou v nejbližší době blahořečeny. Bylo to oznámeno ve Vatikáně letos v červnu. Kongregace pro kanonizaci prohlásila za pravý zázrak, který se udál na přímlovu těchto prostých pasáček. Jedná se o uzdravení jedné portugalské ženy v r. 1997, která byla 22 let upoutána na lůžko. Lékaři nedávali žádné šance na uzdravení. Ona se však neustále modlila k fatimským dětem a k Matce Boží. Náhle začala chodit a byla úplně zdravá. Lékaři. prohlásili tento jev za nevysvětlitelný.

Hyacinta a Francisco zemřeli r. 1919. Třetí z vizionářů, Lucie Santosová, žije dosud jako řeholnice karmelitánského kláštera v Coimbre v Portugalsku.

Gosc niedzielny 28/1999

Politováníhodná neposlušnost

Navzdory opakovanému prohlášení Sv. stolce, že civilně rozvedení a znovu civilně sezdání katolíci nemohou být sezdáni v kostele, rozhodla Kněžská rada rakouské diecéze Linec, že to lze učinit, když prý "oba partneři jsou smíření se svou minulostí" Kněží jsou vyzýváni, aby takové páry neodmítali.

Ursprung und Ziel 5/1999

V jakého Boha věří?

Jak oznámil německý Institut pro sociální výzkum, počet mladých Němců, kteří odmítají obě velké církve /evangelickou a katolickou/, převyšuje o 15 % počet těch, co je přijímají. Ačkoliv v bývalém Západním Německu 80 % a v bývalé NDR 20 % obyvatel náleží k některé z těchto velkých církví, věří ještě pouhých 44 % západních Němců a 14 % východních Němců v Boha. Ale v jakého Boha?

Silný příklon k ezoterickým nabídkám Orientu svědčí o tom, že lidé hledají. Proč ale nenacházejí naplnění svých metafyzických potřeb v křesťanství? Proč se tolik hrnou k orientálním meditacím buddhistického či hinduistického stylu, ale modlitba růžence a katolická eucharistická zbožnost je neoslovují?

M. Harbortová v časopise Fels odpovídá, že křesťanské církve, žel, nepředkládají v dostačující míře, hodnověrně a spolehlivě, osobního Boha, Jeho obraz jakožto živé, konkrétní a rozumné bytosti, která neváhala stát se

člověkem a jít na kříž, aby člověka zachránila pro věčnost . Křesťanské církve též rezignují na prezentaci obrazu člověka ve správném chápání, na nauku o ctnosti a zjevené pravdě. Katolická církev jako by se styděla za svou letitou spiritualitu, vyjadřovanou v minulosti nejčastěji eucharistickou zbožností, růžencem a mariánskou úctou. Proto dochází k normálnímu sociologickému jevu, že kde mizí víra, nastupuje pověra.

Autorka nevidí jinou cestu než návrat k nebojácnému hlásání právě těch hodnot, které křesťanské církve považují za nemoderní a u nichž se bojí, že neosloví. Tam, kde to bylo vyzkoušeno, ukázalo se, že opak je pravdou.

-rm-

Nesnadný život vesnického faráře

Ačkoliv od konce Hitlerovského režimu v Německu uplynulo už více než 50 let, stále ještě se ozývají hlasy nepřátel Církve o údajné spolupráci katolické církve s nacisty. O tom, jak vypadala tato "spolupráce", podávají svědectví farní kroniky, kde faráři zaznamenávali mimo jiné i perzekuce hitlerovských orgánů. Německý týdeník Tag des Herrn v čísle 18/1999 zveřejnil výpisy z farní kroniky v Thale, kde byl farářem Friedrich Schnieder.

Už v červenci 1933, kdy režim uzavřel konkordát s Vatikánem, vykonalo gestapo na faře u pátera Schniedera domovní prohlídku. Pátralo po dokumentech katolických spolků, jež byly nacisty zakázány. Farář proti tomu otevřeně protestoval z kazatelny a na protest se odmítl zúčastnit voleb do říšského sněmu, které probíhaly už tehdy tak, jak u nás za komunistů, tj. s jednotnou kandidátkou. Za to byl napaden v místním plátku jako "lump a zrádce vlasti". Orgány NSDAP si stěžovaly u jeho biskupa v Paderbornu a žádaly přeložení, biskup se ale svého kněze zastal a požadavek odmítl.

K dalším konfliktům došlo r. 1937, kdy nacistický stát organizoval proti katolickým kněžím tzv. mravopochestnostní procesy, samozřejmě vylhané. Farář Schnieder se opět vyjádřil z kazatelny, kde napadl příslušné rozsudky. Místní nacisté ho zažalovali., byl odsouzen k pokutě 100 marek. Ještě horší situace nastala r. 1939, kdy celostátní nacistický orgán Der Stürmer zveřejnil anonymní stížnost jednoho čtenáře, že prý farář Schnieder je "přítelem Židů". To se stalo důvodem k předvolání na gestapo opakující se výslechy a domovní prohlídky až do r. 1941, kdy byl páter Schnieder zatčen. Vězení trvalo sice jen několik měsíců, ale po propuštění mu byl udělen zákaz kázání, zpovědi a vyučování, což trvalo až do konce války.

Osud faráře Schniedera není ničím vyjimečným. Podobnými zákazy bylo postiženo např. v diecézi Magdeburg 75 % kněží - na kratší nebo delší dobu, nepočítaje v to odsuzování do koncentračních táborů. Když to srovnáme s osudy našich farářů v padesátých letech, nelze nevidět podobnost až přímo shodu. Nacistický i komunistický režim si počínaly ve své perzekuci katolické církve téměř identicky.

R. Malý

Zvěrstva v Súdánu

V jižním Súdánu, obývaném převážně křesťany, pokračuje systematická genocida katolického a protestantského obyvatelstva, kterou provádí ve jménu islámu vláda. Třicetiosmiletá křesťanka Arek Lual řekla reprezentantu jedné humanitární organizace: "Když přišly islámské milice, schovali jsme se před nimi do trávy za vesnicí. Avšak milicionáři trávu zapálili. Dvě moje děti byly zaživa upáleny. Ostatní čtyři děti a já jsme byly odvečeny do otroctví. Zůstal se mnou jen můj syn Manut. U mého otrokáře jsem musela pracovat až do úplného vyčerpání. Byla jsem neustále hladová a denně bičována. Spát jsme museli venku na holé zemi. Otrokář Harum mne bil bičem, abych se modlila islámské modlitby, avšak já jsem křesťanka. Dnes jsem šťastná, že jsem doma. Jsem ale velice smutná, že moje tři děti zůstaly v otroctví u jiného otrokáře."

Christian Solidarity International 4/1999

Jiná stránka dějin

Dva američtí archeologové odkryli na jedné hoře v Argentině mumii dítěte. Výzkum ukázal, že se jedná o hrůzostrašný nález z období Inků. Tělo náleží asi dvouletému dítěti, ale chybí hlava. Dítě se nejspíš stalo obětí rituálu. Je známo, že lidské oběti, zvláště dětí, byly u indiánských kmenů Inků a Aztéků samozřejmostí. Španělští konkvistadoři se s nimi setkávali. To vysvětluje, proč mnozí z nich odmítali uznat Indiány za lidi a dopouštěli se na nich neomluvitelných surovostí. Historiografie, chce-li být objektivní, musí brát v úvahu i tuto stránku.

Glaube und Kirche 3/1999

"Ano" biskupu Krennovi

Pod heslem "Ano Církvi, papeži, biskupu Krennovi" zahájil rakouský kněz W. Rothe po celém Rakousku podpisovou kampaň, jejíž cíl je vyjádřit solidaritu s osočovaným biskupem diecéze St. Pölten Kurtem Krennem, statečným obráncem katolické pravověrnosti. Akce byla publikována ve většině vlivných rakouských novin. Podle posledních zpráv prohlášení podepsalo už 40 tisíc lidí.

K 2/1999

Polsko stále v čele

Každý rok je vysvěceno v Polsku průměrně 700 novokněží světských i řeholních. Ve všech polských seminářích se připravuje ke kněžství v současné době 6,5 tisíc alumnů. Duchovních je nadbytek, proto Poláci posílají kněze do misí a do sousedních zemí. Nesplnily se prognózy těch, kdo předpovídali úbytek religiozity a kněžských povolání po pádu komunismu a nástupu liberalismu.

GN 24/1999

Nestoudný nátlak

Evropský parlament ve Štrasburku vyzval všechny členské země EU, aby "za určitých podmínek legalizovaly interrupce". Striktně je požadováno, aby potrat byl legální alespoň v případě "vynuceného těhotenství" nebo znásilnění nebo v případě ohrožení života nebo zdraví matky. Těmto "normám" EU doposud "nevyhovují" Malta a Kypr /potrat je zcela zakázán/, Irsko /potrat povolen pouze v případě ohrožení života ženy/, Španělsko a Portugalsko /potrat povolen v případě ohrožení života a znásilnění/. Nelze samozřejmě souhlasit s žádným z důvodů pro potrat, nejhorší je však důvod "ohrožení zdraví matky", neboť pod tento pseudoargument se dá skrýt takřka všechno.

GK 3/1999

Naše poznámka:

Kam se vlastně ženeme, když tak vehementně usilujeme o vstup do EU? Chceme si nechat diktovat nemravné zákony?

Prezident pouze věřící?

Každý pátý občan Ruské republiky je toho názoru, že prezident musí být věřící. Takové jsou výsledky ankety uspořádané časopisem *Novoje vremja*. Jak sdělila profesorka sociologie Taťána Varzanová, situace se radikálně změnila proti poměrům v letech 1995 - 6, kdy se věřící lidé netěšili příliš vysokým preferencím.

GN 24/1999

Vídeňský generální vikář propuštěn

Vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn nečekaně odvolal z funkce svého generálního vikáře Helmuta Schüllera. Důvody nebyly oznámeny, nicméně dají se uhadnout. Většina médií dává Schüllerovo odvolání do souvislosti s jeho teologickými názory, totožnými s postojem rozvrátnického hnutí "My jsme církev". Schüller byl taktéž známý svými agresivními výpady proti biskupu Krennovi. Při nedávné diskusi v rozhlasu mezi Krennem a Schüllerem se Krenn Schüllera zeptal: "Chcete, abych vám odpustil?" Schüller rozhodně odmítl.

GK 3/1999

Proces blahořečení katolického žurnalisty

Fritz Michael Gerlich je dalším katolickým mučedníkem nacismu, který bude s největší pravděpodobností blahořečen. Pocházel ze Štětína, kde se narodil r. 1883 v protestantské rodině. Vystudoval v Mnichově filozofii a umění, pracoval nejprve v archivu, později se stal redaktorem. Svým smýšlením byl liberál a odpůrce křesťanství. R. 1926 navštívil Konnersreuth, kde žila stigmatizovaná vizionářka Teresie Neumannová, se záměrem odhalit domnělý podvod. Vrátil se však jako přesvědčený katolík. Založil vlastní časopis *Der Gerade Weg*, který z katolických pozic odhaloval faleš liberalismu, komunismu a nacismu. Po uchopení moci nacisty r.1933 byl několikrát fyzicky napaden na ulici oddíly SA. Nacisté požadovali po katolické hierarchii, aby list odsoudila, mnichovský kardinál Faulhaber se ale naopak Gerlicha veřejně zastal. Ke konci roku 1933 byl Gerlich zatčen a v policejním vězení zbit do bezvědomí. V červnu následujícího roku byl zastřelen v koncentračním táboře v Dachau. Krátce předtím mu chtěli někteří přátelé dopomoci k útěku. Odpověděl, že to nepadá v úvahu. Jako proroctví vlastního konce

znějí jeho slova, která napsal už v roce 1931: "Prošel jsem mnoha omyly a více chyboval než druzí. Všechno jsem ale napravil. Náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus jistě mnoho odpustí muži, který kvůli otevřeným výrokům svého přesvědčení se smyčkou na krku jednoho dne předstoupí před Něho k poslednímu soudu.

Fels 7-8/1999

Nejhorší byla naše republika

Je známo, že za komunistické éry /a nejen tehdy/ si počínali naši mocní v nepravostech a zločinech hůře než jiní. Vzpomeňme jen na padesátá léta. Nikde ve střední Evropě nebylo v zemích ovládaných komunisty tolik rozsudků smrti jako právě u nás. V tom naši republiku překonaly pouze balkánské země a samozřejmě Sovětský svaz.

Toto zjištění platí i pro postihy katolických laiků, kteří odvážně projevovali svou víru. Roku 1957 vydalo ministerstvo školství interní nařízení, že učitelé všech stupňů od mateřských škol až po vysoké musí tzv. vyrovnat se s náboženskou otázkou, t.j. musí přestat chodit do kostela, vystoupit z Církve a hlásat ateismus. Kdo toto odmítl, byl bez milosti propuštěn ze školství. Stačilo jen, aby si někdo stěžoval na příslušném odboru školství na okrese, že ten a ten učitel či profesor každou neděli navštěvuje bohoslužby - hned ho volali k pohovoru a když se přiznal ke své víře a nebyl ochoten přestat plnit své náboženské povinnosti, musel bez pardonu na hodinu ze školství pryč. Skončil většinou jako dělník v továrně.

V okolních komunistických státech tomu tak nebylo. A nemusíme chodit ani za hranice, i na Slovensku vypadala situace v tomto směru lépe, učitelé ve většině případů nebyli ze školství propouštěni jen proto, že "chodili do kostela" a netajili se svou vírou. V sousedním Polsku většina pedagogů byla věřících a navštěvovala pravidelně mši svatou. Mnozí z nich, zejména vysokoškolští učitelé, se silně angažovali i v církevních organizacích, ponejvíce v tzv. Klubech katolické inteligence, které i za komunistické vlády v Polsku legálně fungovaly. Pouze ředitelem školy, děkanem fakulty nebo rektorem univerzity se věřící člověk stát nemohl. Polsko je ovšem s námi nesrovnatelné kvůli podstatně vyššímu počtu praktikujících katolíků a odlišné dějinné tradici. Avšak jiné poměry byly i v bývalé NDR. Týdeník Tag des Herrn zveřejnil nedávno příběh věřícího učitele, katolíka, působícího na venkově. Dnes už je v důchodě, ale celou komunistickou éru pravidelně chodil denně

na mši svatou, dokonce do kostela, který byl hned vedle školy, kde učil. Nikdo mu nedělal potíže, jen začátkem šedesátých let, kdy vešly v platnost liturgické úpravy, podle nichž mohli laici číst epištolu, byl volán na školský úřad, neboť jako první na vesnici dělal při liturgii lektora. Pohrozili mu vyhazovem ze školství, ale on se nedal zastrašit. Z vyhazovu nakonec sešlo, neboť lidé na vesnici za ním stáli a nechtěli ztratit vynikajícího pedagoga. V NDR platila totiž zásada, že učitel do kostela chodit může, ale nesmí se aktivně angažovat v církevních organizacích a strukturách. Jestli pedagog kupříkladu varhaničil, lektoroval nebo psal do církevních periodik, musel počítat s postihem, nikdy však jen proto, že navštěvoval bohoslužby

V Maďarsku rovněž tak mohl pedagog beze strachu o existenci navštěvovat pravidelně bohoslužby, jen nemohl učit "vytypované" předměty jako dějepis, občanskou výchovu, biologii. Tam bylo důsledně vyžadováno ateistické smýšlení. Pokud kantor tento požadavek odmítl, byl potrestán přeložením do horších podmínek, ne vypovědí ze školství. Středoškolští profesori například běžně bývali za své náboženské přesvědčení trestáni přeražením na základní školu, pokud možno na odlehlý zaostalý venkov. Tento typ perzekuce se paradoxně ukázal prospěšným našim krajanům, žijícím v několika vesnicích v rumunském Banátu. I do jejich škol bývali překládáni rumunští pedagogové "za trest"

Na druhé straně ovšem byly země, kde byla situace podstatně horší než u nás. Jednalo se o Bulharsko, Albánii a SSSR, kde bývali kvůli náboženství vyhazováni ze zaměstnání nejen učitelé, ale i lékaři, inženýři a úředníci.

Je smutné, že naše republika se tomuto "vzoru" ze všech středoevropských států ovládaných komunisty nejvíce přiblížila. Ať chceme nebo ne, něco nepřiliš lichotivého to vypovídá o našem národě a naší národní povaze. To je však poněkud jiná kapitola, související s procesem dechristianizace, trvajícím u Čechů už od osvětské éry.

Dnes je situace o to lepší, že věřící pedagogové mohou u nás bez potíží působit ve školství, někteří jsou i řediteli škol a děkany fakult. Přesto ale netolerance skrytě ve školství trvá. Před několika lety byl odstraněn vynuceným konkursem ze svého místa ředitele integrované školy pro postižené v Brně dr. Vít Zepil, který byl už za komunistů vyhozen pro své katolické přesvědčení a dokonce uvězněn pro svou aktivitu ve Sdružení křesťanských pedagogů, jež bylo založeno r. 1968 a upozorňovalo na perzekuce katolických učitelů v 50. letech. Níže podepsaný sám zažil, že jistá ředitelka školského úřadu požadovala jeho odvolání z funkce zástupce ředitele s odůvodněním, že je

příliš "katolický" Věřící učitelé obvykle narážejí u rodičů i u představených, když obhajují před žáky a studenty sexuální čistotu, odmítají antikoncepci a interrupce. Spousta kantorů, kteří se podíleli v minulosti na teroru proti svým věřícím kolegům, naopak ve školství setrvává na vedoucích místech. To všechno dokazuje, že komunistická netolerance vůči katolickým učitelům nebyla vyrvána s kořeny a může kdykoliv znovu vyrůst.

Nedávno vzrušil veřejnost případ jednoho učitele v Čechách, který se nemohl stát ředitelem školy jen proto, že náležel k sektě jehovistů. Samozřejmě kategoricky odmítáme jejich učení, nicméně pokud tento učitel neprojevoval své přesvědčení ve škole před žáky a neagitoval, proč by se nemohl stát ředitelem, když měl k tomu všechny další předpoklady? Něco jiného je nauka, kde striktně platí buď pravda, nebo blud a něco jiného práva člověka, jenž nemůže být diskriminován za své přesvědčení. Dle této logiky se brzy dočkáme toho, že katolík s pověstí "fundamentalisty" bude vyloučen a priori z konkursu na místo ředitele školy, ne-li později ze školství vůbec. To je princip nebezpečně se rozvíjejícího liberálního školství podle západního vzoru, kde tzv. fundamentalismus a "katolický tradicionalismus" nemají právo na existenci. Braňme se, dokud je čas.

Radomír Malý

Proces blahorečení Matky Terezy zahájen

Arcidiecéze indické Kalkaty oficiálně zahájila beatifikační proces Matky Terezy. Oznámil to arcibiskup Henry d' Souza před shromážděným zástupem věřících.

GN 32/1999

Pocita dominikánovi

Dominikánský kněz Aurelius Arkenau z Lipska, zemřelý r. 1991, dostal posmrtně vyznamenání Státu Izrael "Spravedlivý mezi národy světa", udělované těm, kdo za druhé světové války aktivně a s nasazením vlastního života pomáhali Židům. Arkenau ukryl v klášteře v Lipsku několik Židů, Poláků, dezertérů z wehrmachtu aj., čímž jim zachránil život.

TdH 31/1999

Charismatické hnutí vzrůstá

Hnutí charismatické obnovy velmi vzrůstá v Belgii. Již 30 tisíc věřících k němu náleží. Belgičtí biskupové se tohoto hnutí před dvěma roky zastali, když parlamentní zpráva o sektách zařadila katolické charismatiky mezi extrémní sekty jehovistů, scientologů apod. Stejně tak mezi ně zařadila katolickou prelaturu Opus Dei.

TdH 31/1999

Boj o neděli v Německu

Tak jako v jiných západních zemích, i v Německu se domáhají velké obchodní domy "práva" mít otevřeno jako ve všední den a mnoho firem chce v neděli pracovat jako ve všední den. I když Nejvyšší správní soud v Berlíně prohlásil takovou praxi za protizákonnou, celá řada podnikatelů na to nedbá a má v tom podporu také četných politických míst. V Lipsku kupříkladu starosta reagoval na zmíněné rozhodnutí soudu pobouřeně, největší obchodní domy mají v neděli celý den nadále otevřeno. Německá biskupská konference se domáhá právní ochrany neděle, která není žádným lpěním na liteře, ale realizací práva pracujících na odpočinek. To katolická církev prosazovala už na úsvitu christianizace evropských zemí, kdy bránila poddané proti šlechtě, jež by z nich nejraději sedřela kůži a nutila je pracovat všechny dny roce. Neděle jako den odpočinku má tak kromě svého náboženského a duchovního významu též význam sociální.

TdH 32/1999

Biskupství Chur opět dostává peníze

Správa švýcarského kantonu Curych se opět rozhodla vyplácet peníze, vybrané od katolických věřících v rámci povinné církevní daně, biskupství v Churu, pod něž curyšský kanton spadá. Tyto peníze kanton odmítl vyplácet biskupu Haasovi, dnes arcibiskupovi v lichtenštejnském Vaduzu, pro jeho údajný konzervatismus a "fundamentalismus". Haasův nástupce Amadee Grab je smířlivější vůči neomodernistickým tendencím, podle terminologie liberálů "tolerantní", proto mu peníze odvádějí. Z toho je zřejmé, že neomodernismus je prosazován finančním terorem.

TdH 32/1999

Ještě není vyhráno

Již tomu je téměř deset let, co marxistická vláda tzv. sandinistů musela odstoupit a ve volbách zvítězili demokraté vedení praktikující katoličkou Violletou Chamorovou. Porážka sandinistů byla ve skutečnosti vítězstvím hlubokého katolicismu u nikaragujského obyvatelstva. Katolická církev stála v opozici jak k předcházející zkorumpované Somozově diktatuře, tak k následující diktatuře sandinistů, podporovaných Kubou a Sovětským svazem. Přesto ale není ještě vyhráno. Mezi věřícími vyvíjejí velkou aktivitu tzv. levicoví katolíci, vedení bratry Cardenalovými, katolickými duchovními, kteří v rozporu s Kodexem kanonického práva přijali úřad ministrů v sandinistické vládě a byli proto Janem Pavlem II. suspendováni. Bratři Cardenalovi šíří nadále tzv. teologii osvobození a vyzývají katolíky k boji za návrat sandinistické vlády.

TdH 32/1999

Blahořečení 108 polských mučedníků

Při své nedávné návštěvě Polska, své vlasti, prohlásil papež blahoslavenými 108 kněží a řeholních osob, kteří položili své životy pro víru v časech hitlerovské okupace země. Mizi nimi byli i dva biskupové. První, Antoni Julian Nowowiejski, sídelní biskup v Plocku, zemřel jako 83letý stařec v koncentračním táboře Dzialdow na následky krutého mučení. Esesmani mimo jiné mu servali z hrudi biskupský kříž, vhodili do bláta a chtěli, aby po něm šlapal. Když odmítl, surově ho ztloukli. Druhý, Leon Wetmanski, světicí biskup v Plocku, byl vězněn spolu s biskupem Nowowiejským v Dzialdově, kde zemřel taktéž v důsledku mučení. Před smrtí se modlil za spásu svých mučitelů.

GN 13.6.1999

Kampaň za čistotu

Před dvěma lety schválil Kongres USA finanční dotace organizacím propagujícím předmanželskou sexuální zdrženlivost mládeže. Tento zákon, schválený díky republikánské většině, vyvolal ostré útoky propotratových organizací. Leslee Unruhová, předsedkyně Celonárodního sdružení pro sexuální zdrženlivost, řekla, že cílem této kampaně je nová "sexuální revoluce", jež se má důsledně lišit od té, kterou prožila nynější střední generace v šedesátých letech. Tenkrát šlo o tzv. osvobození sexu z tabu a zákazů. Dnes jde

naopak o znovuobjevení vysoké hodnoty sexuální zdrženlivosti. Unruhová taktéž sdělila, že tato propagandistická akce již přináší významné ovoce: vzrůstá počet programů informujících o kladech předmanželské čistoty, jakož i počet mladých lidí, kteří se dobrovolně zavazují ke zdrženlivosti až do manželství.

GN 34/1999

50 let od lublinského zázraku

3. července 1949 došlo v katedrále v polském Lublině k nevysvětlitelným událostem. Na obraze Matky Boží nad hlavním oltářem se objevila slza. Komunistické úřady propadly hysterii. Spousta kněží i laiků se octla ve vězení, na biskupa Kalwu byl vyvíjen tlak, aby vydal prohlášení, že se nejedná o žádný zázrak. Lublin byl obklíčen vojskem a policií, vstup do města byl možný jen na zvláštní povolení, což se týkalo i dopravy vlakem nebo autobusem. Před obrazem plačící Madonny došlo i k mimořádným uzdravením a obrácením.

GN 30/1999

Už nejsou katolíci

Čtvrté plenární shromáždění delegátek Katolického sdružení žen Německa vydala prohlášení, v němž požaduje, aby ženy a muži měli naprosto rovnocenný přístup ke všem formám svěcení včetně biskupského a aby nemanželské a homosexuální partnerské svazky byly církevní autoritou prohlášeny za rovnoprávné s manželskými. Tyto požadavky jsou zcela v rozporu s katolickými články víry a jejich signatářky se tímto automaticky vylučují z řad katolické církve. Bylo by od nich čestnější, kdyby odešly a nepovažovaly se už za katoličky.

Fels 7-8/1999

Absurdity důsledkem hříchu

Náš časopis už psal o abortivní pilulce Mifegyne, zaváděné hojně na trh v některých západních zemích. Její účinky jsou strašlivé jak pro embryo, které umírá otráveno ve velkých bolestech, tak i pro matku, zejména pro její nervovou soustavu. Přitom je zajímavé, že v USA je například trestný jakýkoliv

pokus na zvířecích embryích od poloviny těhotenství zvířecí matky. V Lichtenštejnsku dosáhli obránci zvířat dokonce zákazu používání žíhal při rybolovu, neboť prý trpí velkou bolestí při napíchnutí na udici. Mají být nahrazeny plastickými, vyrobenými z umělých hmot. Kde tady zůstává logika?

Fels 7-8/1999

Bezdomovci dětem

Skupina bezdomovců z polského společenství Chléb a světlo, založeného v minulém století sv. Albertem Chmielowskim, zorganizovala prázdninový tábor pro děti z patologických rodin. 43 dětí z Krakova, Vratislavi a dalších polských měst mohlo prožít rekreaci v církevních objektech, kde se o jejich materiální potřeby starali dobrovolníci ze zmíněné organizace bezdomovců. "Pracoval jsem pro tyto děti tak, jako bych pracoval pro vlastní syny a dcery...", řekl jeden z nich. Podle kněží a laických bratří z řádu albertinů je právě taková aktivita pro bezdomovce cestou, jak se zařadit do normální společnosti a skoncovat s dosavadním způsobem života. Jde o nalezení smyslu života v práci pro druhé, pro ty, s nimiž se Božský Spasitel ztotožňuje.

GN 34/1999

Mlčící církve ve Vietnamu

Západní tiskové agentury spekulují stále častěji o možné cestě Sv. Otce do Vietnamu, který nadále zůstává komunistickým. V této zemi s cca 80 miliony obyvatel tvoří katolíci necelých 15 % /10 mil./. Evangelizace tam započala už v 17. stol. V 18. stol. došlo k prvním krvavým pronásledováním. Ozbrojená intervence Francie ve druhé polovině 18. stol. sice přinesla katolíkům svobodu, ale jen na krátký čas. Vietnamští vládcí využili zmatků Velké francouzské revoluce a Francouze vyhnali. První polovina 19. stol. znamenala hon na křesťany a masové popravy katolíků. Katolické náboženství bylo prohlášeno za nepřátelské vietnamskému lidu. Panovníci byli, stejně jako většina obyvatel, buď konfuciánského nebo budhistického vyznání, přičemž buddhismus se nakonec stal početně nejsilnějším náboženstvím vietnamského lidu. Teprve koncem 19. stol. podniká Francie druhou ozbrojenou intervenci do Vietnamu, jež přináší katolíkům opět svobodu. Ta však je opět narušena japonskou okupací za druhé světové války a po ní komunistickou diktaturou na severu země, kde vznikla tzv. Vietnamská demokratická republika v čele

s Ho Či-minem, jenž zahájil další vlnu perzekuce katolíků. Byla zakázána jakákoliv aktivita Církve, povolen byl pouze výkon kultu v kostele, ovšem s bezohledným občanským postihem těch, kdo na bohoslužby chodili. Mnoho katolíků, kněží i laiků, se stalo obětí Ho Či-minova teroru. Zahynuli v koncentračních táborech nebo byli popraveni jako "agenti cizí mocnosti".

V jižní části země pod americkou nadvládou měli katolíci plnou svobodu. Katolík Ngo Dinh-Diem byl dokonce zvolen prezidentem republiky. Jeho zásadovost, která bránila pronikání úpadkové liberální kultury, se však brzy stala Američanům solí v očích. Zorganizovali proti prezidentu r. 1962 vojenský převrat. Diem se spolu se svým bratrem uchýlil do katolického kostela, kde ho vojáci dopadli a zavraždili. Diem chtěl totiž organizovat státní a politický život na principu sociální nauky Církve. Získal si oblibu obyvatelstva svým skromným způsobem života a demokratickým jednáním, jeho katolictví však bylo příčinou opozice buddhistů, z nichž někteří se na protest dávali upalovat.

Dlouholetá vietnamská válka přinesla r. 1975 vítězství Ho Či-minovým komunistům, kteří i v jižním Vietnamu zavedli stejný teror proti Církvi, jaký panoval ve Vietnamu severním. Teprve v 80. letech začal režim ukazovat katolíkům přívětivější tvář: byla zvýšena státem povolená kvóta pro přijímání do seminářů, Církev mohla v omezeném rozsahu nějaké drobnosti vydávat a tisknout. K náboženské svobodě má však tento stav ještě hodně daleko.

GN 30/1999

Nová apoštolská administratura

V asijské části Ruska byla zřízena nová apoštolská administratura. Dosavadní, zahrnující celou Sibiř, se tak rozdělila na dvě části. První se sídlem v Novosibirsku, kterou řídí biskup Josef Werth, druhou se sídlem v Irkutsku, jejímž biskupem-ordinářem byl jmenován Polák Jerzy Mazur. Nová diecéze čítá 50 tisíc pokřtěných věřících. Toto číslo však není úplné. Podle biskupova odhadu je nutno k tomu přičíst ještě cca milion lidí, kteří mají katolický původ. Jedná se hlavně o občany polské a německé národnosti, jejichž rodiče a prarodiče byli za Stalina násilím vysíleni na Sibiř. Někde katolíci tvoří malá společenství, kde kněz nebyl už dlouhá desetiletí. Je nutno po nich pátrat někdy i velmi originálním způsobem, např. inzerátem v novinách. Biskup Mazur dále řekl, že katolická církev má sice plnou svobodu hlásání Evangelia, ale trpí nedostatkem budov a zařízení. Úřady často velmi

tvrdě brání restitucím. Když Církev požadovala vydání katolického kostela v Irkutsku, postaveného ještě za carského režimu a po bolševické revoluce přebudovaného na kulturní středisko, prohlásili ji místní představitelé za nepřítele ruské kultury.

GN 34/1999

Žitá láska katolické šlechtičny

O šlechtě většinou není slyšet mnoho dobrého. Neprávem. Šlechtici jsou lidmi jako my: dobrými i zlými, světci i zločinci. O těch z jejich řad, kteří se chovali jako světci, se píše velmi málo. A přece jich bylo víc než dost. Jednou z nich je saská královna Carola, narozena r. 1833 v panovnickém sídle rakouských Habsburků - zámku Schönbrunnu ve Vídni. Její otec byl princ Gustav Adolf z rodu švédských Vaasovců, matka princezna Luisa Badenská. Manželství však bylo krátce nato rozvedeno, jednou z příčin byly i náboženské neshody: otec protestant, matka katolička..

Matka Luisa se usadila s dcerou na zámku Moravec na Českomoravské vysočině. Carola již jako mladá se naučila česky, aby mohla komunikovat s lidmi z okolí. Jako dospívající začala vyvíjet charitativní činnost. Každý týden shromažďovala na zámku chudé, obdarovala je a hovořila s nimi o jejich záležitostech. Založila na zámku také první jesle pro děti matek, které musely pracovat na poli. Sama tyto děti hlídala a připravovala pro ně program. Získala si lásku všech. R. 1853 se provdala za saského prince a později krále Alberta a odstěhovala se na jeho sídlo do Drážďan. Nebylo snad žádné charitativní akce, na níž by královna Carola neměla podíl. Za prusko-rakouské války r. 1866 založila lazarety v Praze a ve Vídni, v nichž nalezlo ošetření 5 tisíc raněných vojáků rakouské i pruské armády. Založila též spolek Albertverein, zajišťující zdravotnické vzdělání těm ženám, které se rozhodly dobrovolně věnovat péči o nemocné. Za prusko-francouzské války r. 1870 osobně ošetřovala v lazaretech raněné vojáky bez ohledu na národnost. Později založila v Drážďanech a Lipsku lidové kuchyně pro nezaměstnané, péči o ně svěřila řeholním sestrám. Z vlastních prostředků zřídila v několika městech sirotčince, domovy pro invalidy a mateřské školy.

Metlou chudých lidí té doby byla tuberkulóza. Královna Carola založila proto léčebnu pro nemajetné nemocné na zámku v Pillnitzu. Konala všechny tyto akce ve spolupráci s katolickými charitativními spolky, které též finančně podporovala. Stala se též velkou oporou řeholních řádů, pronásledovaných

za Bismarckova tzv. kulturního boje v Německu. /Saský král byl již monarchou pouze formálně, ve skutečnosti plně podléhal německému císaři./

Královna Carola zemřela r. 1907 ve svém domě v Drážďanech. Později upadla v zapomnění. Nacističtí i komunističtí vládcí této části Německa neměli zájem, aby se připomínala památka šlechtičny a horlivé katoličky. Tím spíše si zaslouží, aby se o ní mluvilo a psalo. A nejen v Německu, ale i u nás, neboť na Moravě prožila své mládí a tady začala se svou velkolepou charitativní činností.

-rm-

Lékař a bojovník

V červenci letošního roku Pán k sobě povolal ve věku 79 let MUDr. Zdeňka Hejla z Polné u Jihlavy. Tento lékař-lidumil, poctivý katolík, vězeň nacistických okupantů, pronásledovaný komunistickým režimem, patřil k předním bojovníkům proti interrupcím a k hlavním aktivistům HLI /mezinárodní hnutí na obranu nenarozených, vedená americkým benediktinem Paulem Marxem/.

Jeho nekrolog s životopisem od prezidenta české pobočky HLI MUDr. F. Matušiny otisklo Světlo. Nám nezbyvá, než se připojit k modlitbám za spásu duše zesnulého s vírou, že na věčnosti bude od svého Spasitele plně pochopen a oceněn. Zde na zemi se mu toho v náležité míře nedostalo. Vyskytli se i lidé, prohlašující se za odpůrce interrupcí, kteří dr. Hejlovi vytýkali přílišný radikalismus /například v televizní debatě o potratech r. 1993 mu nevhodně skákali do řeči a nenechali ho dokončit myšlenku/. Mnohokrát si mi stěžoval, že je napadán mnohými katolíky a lidovci, ano, i některými církevními hodnostáři, že prý nemá náležité pochopení pro situace žen v nechtěném těhotenství, že požaduje "zákaz potratů", že není odborník na tuto problematiku. Přitom byl dr. Hejl člověkem velmi laskavým a zdvořilým, plným pochopení vůči druhým - i chybujícím - lidem a otázce potratů a regulace početí se věnoval ze všech aktivistů nejdéle.

Přeložil stovky odborných statí, díky jeho iniciativě si mohli čeští čtenáři přečíst knihu amerických autorů manželů Willkeových "Člověkem od početí", nejhodnotnější práci, jež byla v posledních letech na toto téma u nás publikována. V r. 1992 zorganizoval poslanec Jiří Karas přednášku dr. Hejla pro poslance parlamentu o interrupcích.

Přestože byl pan doktor významnou osobností i pokud jde o odborné působení na poli lékařství, sdělovací prostředky se po jeho smrti zahalily mlčením.

Jeho památku připomněly jen některé katolické časopisy jako Světlo, Immaculata, Mezinárodní Report a Řád a také některá menší periodika. Svě řádky mu věnoval i orgán tělovýchovné jednoty Orel, v níž se zesnulý silně angažoval. Pro mnoho jiných však byl "fundamentalistou", "polarizátorem" nebo "konzervativcem" Věříme, že na věčnosti mu budou tyto nálepky ke cti, neboť Pán nebe a země prohlásil: "Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili..."

R. Malý

Polská mládež a potraty

Mladá generace v Polsku odmítá potraty ve větším procentu než dospělí. Vyplývá to z průzkumu největší instituce CBOS. Potrat bez jakéhokoliv omezení schvaluje pouze každý čtvrtý Polák. Mládež a dospělí se významně liší v názoru na situaci, kdy se má narodit postižené dítě. Zatímco 61 % dospělých schvaluje v tomto případě potrat, u mládeže je to pouze 44 %.

GN 35/1999

Nejnovější vývoj kolem poraden pro těhotné v Německu

Již třetí rok se vleče spor ohledně tzv. Scheinu v Německu. Náš časopis o tom téměř v každém čísle informoval. Německá biskupská konference rozhodla r. 1997, že církevní poradny budou začleněny do státního poradenského systému, což na jedné straně obnáší státní příspěvek, na druhé straně však povinnost vystavovat potvrzení o návštěvě poradny a poučení, že interrupce je zabitím člověka. Bez tohoto "Scheinu" není možno potrat provést. Pouze jediný z německých biskupů, fuldský arcibiskup Johannes Dyba, odmítl poradny své diecéze do státního systému zapojit. Dostal se kvůli tomu do ostré slovní potyčky s předsedou biskupské konference K. Lehmannem z Mohuče. Nazval vystavované potvrzení "licencí k smrti" Poradny jeho diecéze pomáhají ženám v nechtěném těhotenství stejně jako jinde, ale bez vydávání zmíněného certifikátu.

K věci zaujal stanovisko i Řím. Papež Jan Pavel II. v dopise loňského roku kategoricky vyloučil setrvávání Církve ve státním poradenském systému a požadoval, aby "Schein" přestal být vydáván. Biskupové, zejména limbur-

ský Kamphaus a trevírský Spittal, argumentovali, že kdyby církevní poradny ze systému vystoupily, poklesl by počet klientek a tím i možnost přesvědčit alespoň některé ženy, aby dítě nenechaly zabít. Falešnost této argumentace dokazuje arcibiskup Dyba, jehož poradny jsou navštěvovány klientkami ve stejném množství jako poradny v jiných diecézích, jejich návštěvnost dokonce pozvolna stoupá.

Nová situace nastala letos v červnu, kdy Jan Pavel II. napsal německým biskupům další list, v němž navrhuje, aby Církev zůstala ve státním systému pouze za předpokladu, že na vydaném potvrzení bude připsána věta: "Toto potvrzení nemůže být použito k provedení beztrestného potratu." Biskupové to na svém zasedání ve Würzburgu přijali.

Problém tím ale neskončil, naopak ještě se zkomplikoval. Biskup Lehmann jako předseda biskupské konference se vyjádřil ve Spieglu, že prý již "není v pravomoci biskupů ovlivnit, zda stát bude tento dovětek požadovaný papežem akceptovat, nebo ne". Tedy jinými slovy: my tam ten dovětek musíme dát, abychom uspokojili papeže, ale vy, státní zdravotnická zařízení, se tím nemusíte řídit. Arcibiskup Dyba se v tomtéž Spieglu ozval s dosud nejostřejší kritikou proti Lehmannovi a dalším kolegům v biskupském úřadě. Nazval celé jejich jednání "podvodem v zájmu etikety a pokrytectví". Zároveň upozornil, že takové jednání je v rozporu s úmyslem Sv. Otce, jenž ve zmíněném dopise napsal jasně: "Rozhodující je otázka, zda na konci potvrzení stojící dovětek znemožní použití potvrzení k beztrestnému potratu. V případě, že nikoliv, pak je to v rozporu s mým dopisem." K pochybnému taktizování Lehmannova se Dyba vyjadřuje takto: "Když my, biskupové, lidem v tak závažné věci, jako je otázka života a smrti, říkáme: Neberte vážně, co my tu píšeme, jakou věrohodnost chceme potom v jiných bodech zvěstování radostné zvěsti sami sobě nárokovat? Kdo potom od biskupů, kteří prezentují otevřené pokrytectví, bude ještě přijímat duchovní slova nebo závazné paselství?"

Zbývá otázka: Proč se němečtí biskupové tak zoufale brání poslechnout sv. Otce? Je fakt, že jsou tlačeni rozkladnými proudy uvnitř Církve. Svaz německých katolíků a Svaz katolických žen již vydaly prohlášení, vyzývající biskupy, aby "neustupovali diktátu Vatikánu". Je však nutné jim uhýbat? Když pastýři nebudou dbát na prvním místě vůle Boží, kdo jiný potom?

R. Malý

Beatifikační proces antikomunisty

Arcibiskupství varšavské oficiálně zahájilo proces blahorečení kněze Ignacia Skorupky, který padl r. 1920 v bitvě u Varšavy. Tohoto roku ruští bolševici podnikli agresi proti nezávislé Polské republice. Početně mnohem slabší polská armáda přesto těsně před Varšavou ruskou komunistickou invazí zastavila a hnala Rudou armádu až na Kijev. Tato bitva je považována za zázrak Matky Boží podobně jako r. 1658 u Čenstochové. Kněz Skorupka jako vojenský duchovní povzbuzoval vojáky ke statečnosti při obraně Varšavy, obětavě pomáhal raněným a připomínal zhoubnost komunistické ideologie.

GN 35/1999

Ikona řekne všechno

Tato slova zazněla z úst pana Vsevoloda Alexandrova, ruského malíře ikon, který i s manželkou, rovněž malířkou, se zúčastnil rodinného setkání Východ-Západ, pořádaného v Praze Východní misíí vedenou P. ing. Stanislavem Weiglem. Předmětem tohoto duchovního pohledu na Evropu byly zkušenosti křesťanského Západu, předložené M. Chartonovou z Francie, střední Evropy, tlumočené P. Weiglem a níže podepsaným a křesťanského Východu, poutavě prezentované manžely Alexandrovovými.

Rusko a jeho duchovní život není možno podle nich pochopit bez umění. Malíři ikon vždy požívali v Rusku velikou vážnost jako proroci a svatí mužové. Ikona v době většinové negramotnosti byla vlastně katechezí lidu, v době komunistické tyranie potom náhražkou za chybějící náboženskou literaturu. Kristus a Matka Boží v jednotlivých situacích dějin spásy, jak je zachytili Boží umělci, mluví z obrazu častokrát více než z knihy. Proto se sovětský režim tolik bál ikon, což pan Alexandrov zakusil sám na sobě, když kvůli ikonám byl vyhozen z malířské akademie a později zcela ztratil zaměstnání a rodina hladověla. Sovětské úřady dokonce nařídily na stanici moskevského metra Komsomolskaja, kde v rámci cyklu "Dějiny Ruska" namaloval malíř Kurin mimo jiné Ježíše Krista, tuto postavu zabít. Poučný a poutavý výklad dějin ruského sakrálního umění z úst pana Alexandrova vlastně nepřímě potvrdil pravdivost proroctví Panny Marie z Fatimy o možném obrácení Ruska. V ruském národě i po sedmdesátileté násilné ateizaci stále dřímá obrovský, dosud nevyužitý, duchovní potenciál, který západní společnosti

chybí. Až bude uvolněn, svět užasne nad touto duchovní, nikoli fyzickou silou, jež jediná je schopna změnit svět.

R. Malý

Slova Svatého Otce

"Skrze našeho Pána Ježíše Krista je ustanoveno, že svatá zpověď je nutná k tomu, aby bylo dosaženo odpuštění smrtelných hříchů spáchaných po křtu. Když ale hříšník, pohnut milostí Ducha svatého, pociťuje na základě nadpřirozené lásky nad svými hříchy bolest, protože se dopustil urážky Boha, nejvyššího dobra, jsou mu hříchy, také smrtelné, odpuštěny ihned. Předpokladem k tomu je ovšem úmysl při nejbližší příležitosti se vyzpovídat. Nestačí pouhá generální absoluce. Ta je v případě smrtelného hříchu neplatná, když neexistuje úmysl jít okamžitě, kdy to bude možné, ke svaté zpovědi. To je stanoveno i Kodexem kanonického práva can. 962, par. 1. Všední hříchy samozřejmě mohou být odpuštěny i mimo svatou zpověď, je však žádoucí a prospěšné, aby i tyto byly ve zpovědi vyznány. Svatá zpověď totiž nejen odpouští hříchy, ale poskytuje také svátostnou milost k vyvarování se jich a k nápravě a polepšení života...

Proslov ke zpovědníkům 13.3.1999

"Bible vůbec nemluví o ateismu, ale o bezbožnosti a modloslužbě. Bezbožník a modloslužebník je ten, kdo upřednostňuje před pravým Bohem lidské výtvary a výmysly, které falešně vydává za božské, oživující a účinné... být ateistou znamená tedy neuznávat pravou přirozenost stvořené skutečnosti, ale absolutizovat ji a zbožšťovat, zatímco ona je pouze odleskem Stvořitele a cestou, která k němu vede."

Generální audience 14. 4. 1994

"...svobodné vědecké bádání nemůže rezignovat na kritérium pravdy a dobra. Péče vědy o morální postoj a vědomí odpovědnosti lidské osoby se stala dnes fundamentálním příkazem."

Setkání s rektory polských univerzit

"Vedle farních společenství se musí také katolické školy zapojit do evangelizace svého prostředí. Proto je velice důležité, aby neztratily svou katolickou identitu pod vlivem tlaků na: zesvětštění..."

Proslov ke kanadským biskupům 4.5.1999

"To, co nejvíce nemanželským partnerským svazkům chybí, je důvěryplné odhodlání sdílet společnou budoucnost, které vychází z lásky... Když nemanželské partnerské svazky si nárokují právo na adopci, jednoznačně tím působí proti dobru dítěte, které má právo na řádnou výchovu v rodině..."

Proslov k členům Papežské rady pro rodinu

Slova věrných biskupů

"Bylo oznámeno, že NATO v Kosovu odmítlo klid zbraní o Velikonocích. Když my i o Vzkříšení musíme bombardovat, potom se pro nás Velikonoce nestaly skutečností. Jsme stále ještě ve Velkém pátku. Lidé mohou sami Velké pátky vyvolávat a v tomto století jich vyvolali celou řadu: pogromy Arménů v Osmanské říši, hekatomby obětí nacistů a komunistů, masové vraždy a krvavé lázně v Súdánu, Rwandě, Bosně a nyní v Kosovu. Lidé mají schopnost vytvářet Velké pátky, ale Velikonoce může vytvořit jen Bůh."

*Mons. Johannes Dyba,
arcibiskup ve Fuldě, Německo*

"V odporu proti dnešní všeobecně rozšířené promiskuitě musejí biskupové vyvrátit moderní mýty- např. mýtus o populační explozi, kterým vlády ospravedlňují požadavky potratů a antikoncepce. Musejí se znovu začít řídit prorockými slovy encykliky Pavla VI. Humanae vitae, jejími pravdivými, život chránícími a radost dávajícími principy.. Když biskup není věrný papeži, proč by měli být věrni věřící?"

Mons. Robert J. Carlson, biskup Sioux Falls, USA

"Morálka západního světa je zaměřena výlučně na osobní prospěch a požitek. Právě tento postoj učinil potraty národní tragédií. Tato tragédie, která stojí v USA každý rok 1,5 milionu životů nenarozených dětí, se stala dokonce zákonným "právem" na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Aby se zakrylo, že jde o vraždy, byly vymyšleny klinické termíny jako "reproduktivní svoboda", "foetální předvolba" aj. V takovém klimatu musí právě biskup jasně odsoudit to, co lidský život ničí. Musí bránit manželský akt jako akt lásky, který musí být otevřený pro život. Manželé dnes už téměř nevnímají, že tyto dva aspekty patří nerozlučně k sobě, což je hlavní příčinou stoupajícího počtu rozvodů. Biskup musí také bránit tradiční rodinný život, když se prosazují jiné formy sexuálního soužití. Biskup musí také jasně říct, že soužití před manželstvím je falešné, i když většina partnerů - navzdory faktu, že si tím podkopávají stabilitu příštího manželství - tak jedná."

Mons. James P. Keleher, arcibiskup Kansas City, USA

Slova Sv. Otce a věrných biskupů jsou převzata z přátelského časopisu "Information FMG" 68/1999

Kdo rozhoduje v Církvi?

Bavorská biskupská konference jmenovala laického teologa Ralpha Neuberta vedoucím Svazu katolické mládeže celého Bavorska.. Stalo se tak na doporučení tamnějšího biskupa Scheeleho v Würzburgu, jemuž patrně nevadí, že tento muž byl vydavatelem časopisu Sex-Splitter /Střípky sexu/, který byl komisí německého episkopátu pro pastorační práci s mládeží zakázán.

Information FMG 68/1999

Pravověrný seminář přitahuje

Arcibiskup Charles J. Chaput z amerického Denveru otevřel tento rok nový teologický seminář, který má vzdělávat budoucí kněze v pravověrném duchu podle papežské nauky, zejména v otázkách rodiny a předávání nového života. Tito duchovní budou mít podle představ arcibiskupových výlučně misijní poslání se záměrem informovat americkou katolickou veřejnost o pravé nauce Církve ve smyslu papežských encyklik a získávat věřící pro ni. Do prvního ročníku se již přihlásilo 25 uchazečů, což je na americké poměry vysoký počet. Teologický institut, zřízený při semináři, nabízí také možnosti teologického vzdělání pro laiky, aby působili v tomto duchu ve svém prostředí.

Information FMG 68/1999

Celibát je apoštolského původu

Rakouský kuriální kardinál Alfons Stickler ve své přednášce v Linci prohlásil, že kněžský celibát, i když byl povinně zaveden v západní církvi až ve druhé polovině 11. století, má svůj původ už v apoštolských dobách. Důkazem je podle něho 1. list sv. Pavla Timoteovi 3,2 a list Titovi 1,6, kde je řečeno, že kněz nebo biskup mají být "jen jednou ženatí". To znamená, že ovdovění by se už neměli znovu oženit. Dále kardinál řekl, že původ celibátu je třeba hledat ve starozákonní zdrženlivosti levitů během jejich služby v jeruzalémském chrámu.

Information FMG 68/1999

Proč je nedostatek kněží?

Zakladatel mezinárodní organizace na obranu nenarozených, P. Paul Marx OSB odpověděl nedávno na otázku, proč Západ trpí nedostatkem kněžských povolání. Příčinu vidí mimo jiné v malých rodinách s jedním nebo dvěma dětmi. Uvádí, že dříve seminarista měl v naprosté většině případů 3 - 4 sourozence. Jako další příčiny uvádí nedostatek víry v rodinách, zhroucení katolické výchovy, k čemuž patří i svůdná tzv. sexuální výchova ve školách, jež vede mládež k sobeckému požitkářství, radikální feminismus i mezi katolíky, svévole v liturgii aj.

Information FMG 68/1999

Zločinná politika OSN

Organizace na obranu nenarozených poukazují na plány OSN znějící vznešeně jako "pěstování svobody plodnosti", "péče o zdraví sexuálního života" apod. Sem patří také svobodný přístup k potratu, který má být prosazen jako legální na celém světě a sexuální výchova dětí a mládeže ve smyslu seznámení se s antikoncepcí bez ohledu na souhlas nebo nesouhlas rodičů, povinné sterilizace žen v rozvojových zemích a v případě potřeby i povinné interrupce. K tomuto cíli má být zaměřena rozsáhlá propagandistická kampaň z prostředků OSN. Podílí se na ní její orgány UNFPA /Fond pro populační politiku/, WHO /Světová zdravotnická organizace/ a UNICEF /Fond pro péči o děti/. Jedna z odboček OSN pod názvem Population Action International /PAI/ se sídlem ve Washingtonu jmenuje jako nejzávažnější překážku realizace těchto

cílů katolickou církev. Proto má být postupováno proti ní v celém světě stále ostřeji, pokud v tomto svém postoji setrvá. To se projevuje v rozvojových zemích, především v Latinské Americe, i mohutnou finanční podporou sekt, většinou z USA, jejichž působení má tak vytvořit protiváhu vlivu katolické církve.

Běda každému, kdo by chtěl tento trend zvrátit. V USA, Francii, Kanadě a jinde ve vyspělém světě jsou odpůrci potratů žalařováni, nemluvě o komunistické Číně, kde je potrat u druhého dítěte povinností, přikázanou pod hříchem i tzv. Vlasteneckou katolickou církví.

Stejnou politiku provádí i Evropská unie. Pronásledování pedagogů, kteří mají odvahu vystoupit proti nemravné sexuální výchově, nabírá na síle.

Radomír Malý

Kladivo a kovadlina

Statečný německý biskup, později kardinál Clemens von Galen, známý svými odvážnými kázáními proti eutanázii za nacismu, se jednou pateticky zeptal svých věřících: "Chcete být kladivem nebo kovadlinou?" Ihned myšlenku rozvedl, že je lépe být kovadlinou v Boží kovárně.

Tyto souvislosti napadnou čtenáře při četbě knihy Františka Šimíčka Kovárna duší, kterou letos vydala Matice cyrilometodějská v Olomouci. Autor v ní nevšedním způsobem zpracovává své zážitky z komunistických koncentráků, které chápe jako Boží kovárnu. Nejde o memoárovou literaturu ani o literaturu faktu, ale o exercicie, v nichž vede člověka přímo a bezprostředně sám všemohoucí Pán a přesvatá Matka Panna Maria. Autor knihy, povoláním svobodný muzikant a varhaník, unikl jen o vlasek trestu smrti. Jeho pobyt ve vězení i na svobodě je poznamenán mimořádnými událostmi, které měnily nejen osud, ale hlavně smýšlení samotného autora. Kniha je úžasným svědectvím o tom, že Bůh je s člověkem i v těch nejzapeklitějších situacích a Jeho přítomnost může prožít každý, kdo ji chce vnímat a vidět.

Knihu Františka Šimíčka Kovárna duší si můžete objednat na adrese: Matice cyrilometodějská, Dolní nám. 24, 711 00 Olomouc.

-rm-

Co říci k odpadu O. I. Štampacha?

Jak známo, český teolog a kněz dominikánského řádu O. I. Štampach odpadl ke starokatolické církvi. Tato náboženská společnost vznikla po Prvním vatikánském koncilu r. 1870 z popudu mnichovského kanovníka Döllingera, jenž odmítl uznat dogma o papežské neomylnosti. Starokatolíci tvoří v Evropě včetně naší republiky hrstku věřících. Odstranili celibát duchovních, ušní zpověď a provedli další úpravy podle protestantského vzoru. Jinak kromě papežského primátu se vcelku shodují s naukou římskokatolické Církve.

Odpad doc. Dr. Štampacha byl jenom logickým důsledkem jeho vnitřního postoje, projevovaného už dlouhou dobu. I když z toho nelze mít radost, přece jen jeho jednání je čestnější než jednání lidí jako jsou teologové Drewermann nebo Küng v Německu nebo jednání našich protagonistů iniciativy Kairos s jejich návrhem "ústavy katolické církve", podle níž papež, biskup a farář mají být voleni na určité období apod. Ti, ač vnitřně dávno odpadli, formálně v řadách Církve setrvávají. Za návrat O. I. Štampacha do katolické církve, podmíněný upřímným uznáním svých omylů a vykonaným pokáním, se modlíme.

-rm-

Demokracie v Církvi, bratrství národů

V poslední době se objevuje diskuse o tom, zda je v katolické církvi demokracie. Chtěl bych na tuto otázku nabídnout poněkud netradiční pohled.

Je tedy v Církvi demokracie? Ano, je, a to dokonce v největší a nejvyšší míře, neboť vše v Církvi je založeno na Kristově učení. Pod pojmem "demokracie" se nám obvykle vybaví systém, v němž občané přistupují jednou za čas k volbám, aby vybrali své zástupce, kteří pak za ně vládou. Mezitím pak stojí ponejvíce jen pasivně stranou a jejich šance něco ve veřejném životě ovlivnit je velmi malá, ne-li žádná. A to i v tak důležitých věcech jako je rozdělení státu nebo vstup do NATO.

Demokracie, kterou předkládá křesťanství naproti tomu dává úplně každému člověku stejně velkou příležitost vládnout, vlády se maximálně osobně účastnit, a to každý den. Je to především vláda sobě samému. Žádá od člověka uvědomit si, že je ve svém nitru narušen zlými sklony. Vede ho k tomu, aby s pomocí Boží toto zlo v sobě přemáhal nebo úplně vymýtil a držel se

toho, co je dobré. To je ta pravá přímá demokracie, demokracie zdola. Jejím základem je Desatero Božích přikázání. Zván je k ní každý, záleží jen na jeho svobodném rozhodnutí.

Teprve na této "demokracii" je možno budovat skutečně úspěšnou demokracii politickou. Jinak se demokracie začíná dříve či později hroutit, protože ti, kdo neovládli sebe, těžko mohou vládnout druhým. Systém se pak mění ve svůj protiklad. "Vláda lidu" se stává ovládnutím lidu.

"Křesťanská demokracie" dává každému možnost nalézt svůj určitý úkol, kde by mohl využít své nadání, aby svým dílem přispěl k společnému dílu ku prospěchu celku. Proto je Desatero základem nejen duchovního rozvoje jednotlivce, ale i spravedlivého demokratického zřízení. Odtud pak teprve může vznikat opravdu bratrské společenství národů Evropy od Dublinu až po Moskvu. A bratrství národů celého světa.

Obsahem Desatera je láska, Desatero je z víry, víra je z Boha. Jen díky Bohu se bude moci celý svět přeměnit na civilizaci lásky, po níž vytrvale volá pokorný a věrný služebník Boží, Svatý Otec Jan Pavel II.

Jan

OHLÉDNUTÍ

Pět let sloužil páter Poreba v holešovické farnosti. Když k nám nastoupil, nikdo netušil, co se skrývá pod kaplanskou šlupkou. Jeho monsignorský titul, několikanásobný doktorát z teologie a církevního práva, znalost desítky jazyků včetně několika afrických, vše zůstalo utajeno v roli nenápadného kaplána učícího se češtině. Teprve časem, když musel odjíždět z naší farnosti do misií v Africe a jinde, začalo být jasné, že role prostého kaplanování nějak nesedí. Po přednášce o Africe (ke které ho "dotlačil" Otec Malý) byl nucen "doznat" své členství ve vatikánských kongregacích pro nauku víry a pro misie. Jeho diplomatická imunita se "provalila" jen nešťastnou náhodou. Organizace "Církev v nouzi" vyřizovala jeho prostřednictvím finanční pomoc německých a rakouských katolíků pro východní Evropu a Ukrajinu (což bylo jeho hlavním posláním při působení v naší republice). Časem přibyla i další tajená aktivita - přednášení na vídeňské universitě

Ministranti si jednou ze svého kaplana "vystřelili" a pomocí počítačové fotomontáže přestěhovali hlavu pana kaplana na tělo nejmenovaného biskupa

Výsledek byl dokonalý. Z fotografie milostivě kynul usměvavý biskup Poreba. Otec Stanislav okamžitě nařídil veškerý materiál zničit

Odříkaného chleba

Pater Poreba byl jmenován papežem Janem Pavlem II. pomocným biskupem hannoverské diecéze v SRN se zvláštním posláním pro státy Beneluxu. Biskupské svěcení přijme patrně počátkem adventu.

Proč to všechno píšu? Protože mnozí se ptají, co a jak. Odchod spadl do začátku prázdnin, takže někteří ani nevědí. Tu a tam tradiční, české spekulace. Hlavně ale tyto řádky plné titulů měly vyzvat k radostnému poděkování, že jsme mohli poznat církevního "hodnostáře" nebesky normálního a především eminentně skromného. Kéž má Matka Církev takových co nejvíc.

J. Horník

USA

Oba teologové, oba jezuité, se přou ohledně disentu v Církvi. P. Avery Dulles SJ obvinil vzrůstající počet teologů, že odmítají přiznat papežům a koncilům roli při definování zjevených pravd. Pro takové teology je "extatické setkání s Bohem, které nemá žádný doktrinální obsah." Odsoudil "ty, kteří rekrutují členy, svolávají tiskové konference, publikují placené inzeráty, sbírají podpisy k peticím a považují se jako způsob alternativy" k učitelskému úřadu Církve. Popsal Katolickou teologickou společnost Ameriky jako příklad disentu poté, kdy vydali v roce 1996 prohlášení proti argumentům Vatikánu ohledně svěcení žen.

Naopak P. Richard Mc Cormick SJ soudí, že problémem vatikánských úředníků je počínání, jakoby všechny doktríny byly z kamene. Jestliže se disent stal problémem, může prý za to papež a kardinál Josef Ratzinger, který prý potlačil autentický vývoj.

KVAS, hudební vydavatelství a nakladatelství

nabízí písně Petra Maria Lutky na CD a MC:

Všichni jste moje děti /návštěvy Panny Marie na této zemi/

obj. č. CD: K 001-002, **229,- Kč**; obj. č. MC: K 002-002, **115,- Kč**

Dvě Srdce /písně ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

a Neposkvrněného Srdce Mariina/

obj. č. CD: K 001 -003, **229,- Kč**; obj. č. MC: K 002-003, **115,- Kč**

Vánoce v Mníšku pod Brdy /nejznámější anglické koledy s českými texty/

obj. č. CD: K 001-001, **229,- Kč**; obj. č. MC K 002-001, **115,- Kč**

Z produkce **Karmelitánského nakladatelství Kostelní Vydří**
nabízí tyto audiokazety /MC/ Petra Maria Lutky:
PM /písně vážící se růžencovým tajemstvím/, **75,- Kč**
Neposkvrněná /svátky Panny Marie v písních/, **75,- Kč**
Na karmelské hoře I
/písně z Poutnického kancionálu Salve Regina/ **75,- Kč**
Na karmelské hoře II, **75,- Kč**
Tři jablka /Jihočeská poutí místa v textech Ondřeje Fibicha/, **95,- Kč**

Všechny uvedené tituly je možné objednat na adrese:

KVAS, ul. Družstev 1014/9, 140 00 Praha 4.

To byla má dcera

Vzpomínka na můj zážitek se vrací zpět k 30. dni měsíce října 1974, kdy jsem sprovodila ze světa své dítě, děvčátko. Byl to potrat uprostřed období těhotenství, dítě bylo pět a půl měsíční. Šla jsem k lékaři, protože byl na mě vykonáván tlak rodinných příslušníků tak dlouho, až mě k tomu dohnali. Ty řeči se už nedaly poslouchat: "Nancy, měla bys si to ještě jednou rozmyslet," - to nebyl původně můj nápad, nýbrž jejich nátlak.

Můj manžel nás jednoho krásného dne opustil a už se nevrátil. Převzít odpovědnost za tři děti, to bylo pro mě příliš mnoho.

Ten lékař měl co do činění s těhotenstvím od čtvrtého do šestého měsíce. Šla jsem k němu a zeptala se ho: "Co budete se mnou dělat?" Podíval se na mé břicho a pak řekl: "Odeberu vám trochu tekutiny a trochu tekutiny tam přidám. Budete mít prudké křeče a vytlačíte foetus." Řekla jsem: "To je všechno?" Nu, neznělo to špatně. Ale co mi ten lékař takto popsal, nebyla pravda.

Šla jsem do nemocnice. Tam mi vysáli 60 kubických centimetrů plodové vody a injekcí tam vpustili solný roztok. Jakmile jehla vnikla do mého těla, začala jsem nenávidět sama sebe. Každým vláknem své bytosti jsem chtěla křičet: "Prosím vás, toto se mnou nedělejte!" Ale nevydala jsem ze sebe hlasu. Jak jednou vnikne solný roztok dovnitř těla, není už žádná možnost začatý proces vrátit zpět. Během následující půldruhé hodiny jsem zažila, jak má dcera prudce a mocně sebou tloukla, zatímco se dusila, než byla otrávena, spálena a nadobro usmrcena. O něčem takovém jsem neměla nejmenšího ponětí.

Vzpomínám si, jak jsem s ní mluvila, řekla jsem jí, že bych to nebyla chtěla, že bych chtěla, aby mohla žít. Ale ona umírala a já si vzpomínám na její poslední úder do levé strany. Pak už neměla žádnou sílu. Dostala jsem pak nitrožilní injekci pro vyvolání porodních bolestí. Po dvanáct hodin jsem měla těžké bolesti. A 31.října v 5,30 hodin ráno jsem svou mrtvou dceru přivedla na svět. Měla už na hlavě vlasy a její oči byly otevřeny. Musela jsem ji držet, protože sestry nepřišly včas. Přivedla jsem na svět své dítě a držela jsem je ve svých rukách.

Bylo pak od sester zabaleno a hozeno do ložní mísy. Když všechno nutné bylo vykonáno a mísu vynesly sestry ven, přišly do pokoje s ženou, která měla hodinu před porodem. Porodila pak zdravého chlapečka. To bylo pro mě kruté.

Zachvátila mě hanba, lítost a vědomí viny za ten potrat. Představte si, držet v rukách vlastní dceru a vidět, co jste spáchala!

*Z dopisu Nancy-Jo Mann,
zakladatelky >Women exploited by Abortion<*

Příliš pozdě

Mé dítě, hledám Tě ve svých myšlenkách - Příliš pozdě.

Mé dítě, hledám Tě ve svých snech - Příliš pozdě.

Kde jsi? Mé dítě, kde Tě najdu?

Což nebude upokojena má touha?

Mé dítě, sahám na Tvůj obličejíček, dotýkám se Tvých úst, Tvých očí

Jaké jsi?

Mé dítě nenávratně ztracené, nedorostlé jsi

Můj nenarozený poklade!

Rachel

Jak se navrátil generál Jan Syrový do lůna katolické církve

Po propuštění z vězení, kde jsem prožil 10 let svého mladého života a poznal jsem význačné osobnosti našeho politického života, mezi nimi generála Jana Syrového a Rudolfa Berana, rozjel jsem se na pozvání za P. Václavem Zemkem, který se v té době léčil z autohavárie v Lázních Bohdaneč. Velmi dobře věděl, že jsem se dobře znal s generálem Syrovým a z vyprávění význačných muklů, zametených před spravedlností do kobek, aby se národ nedozvěděl pravdu po tzv. osvobození v květnu 1945 jak to ve skutečnosti bylo s tou naší demokracií za 1. republiky a naším problematickým osvobozením, jsem si učinil obrázek o našich staronových hradních strukturách Benešových, schopných všeho zlého.

Do příchodu komunistů k moci měli vězni možnost navštěvovat v kartouzské věznici nedělní mši svatou v kostele sv. Bruna. Nedělní bohoslužbu většinou sloužil jičínský kaplan P. V. Zemek. Byl to kněz na pravém místě a pro nás vězněné jako nepohodlní svědkové politických intrikánů, ze kterých se po květnu 1945 stali národně frontovní bojovníci, měl pochopení. Jeho kázání začínalo vždy oslovením "Miláčkové moji.", tedy žádní přátelé, jak to slýcháváme dnes v kostele jako bychom patřili k nějakému spolku zahrádkářů a podobně.

Vzpomínám si na tu neděli, kdy královéhradecký biskup Mořic Pícha přijímal zpět do lůna církve katolické, generála Jana Syrového, degradovaného a odsouzeného na 20 let vězení národním soudem. Tehdáž generál Syrový požádal P. Zemka, aby poprosil pana biskupa Píchu před aktem návratu do lůna Církve o veřejné a pokorné prohlášení. Pater Zemek slíbil a také splnil. Před tímto aktem biskup Pícha udělil několika muklům svaté biřmování.

Úmysl Syrového P. Zemek předem sdělil panu biskupovi v sakristii a ten jen řekl: "Pane kaplane, to rád slyším. Ať ho posilní a osvítí Duch svatý, vyslechnu ho rád." Pan kaplan Zemek potom pošeptal Syrovému do ucha: "Nebojte se a buďte statečný."

Pamatuji se jak tehdáž Syrový s panem kaplanem a dvěma ministranty - mukly, jedním byl bývalý děkan Mojžíš z Husince a druhým Ignác Hájek (jeho synovec ThDr. Josef Hájek byl vězněn komunisty v Kartouzích - Valdice), kteří s kadiťelníci stáli vedle něho, čekali na biskupovo rozhřešení. Biskup Pícha se před Syrovým zastavil a pravil: "Nuže, mluvte, co máte na srdci!", Syrový se hluboce poklonil a začal: "Ctihodný Otče biskupe!

Pokorně přiznávám svůj neuvážený čin, který jsem nejenom já, ale i mnozí jiní legionáři spáchali pod vlivem euforie v roce 1918 a vystoupili jsme z Církve, která nám byla rodnou matí a přísahou na prapory husitské dávali jsme přednost dočasné a pomíjející slávě, jež skončila rokem 1938. V roce 1945 jsme so dožili tohoto ponížení. Všichni mě opustili, jenom katolický kněz mi vléval sílu do duše. Ted' vidím, kdo je Cesta, Pravda a Život. Pokorný Kristus mě zavolal do ovčince. Lituje upřímně svého činu a prosím vás jako svého pastýře o přijetí do ovčince. Biskup Pícha jen řekl: "Nesl jsi kříž, jenž jsi dočasně odhodil a byla ti dána síla, abys ho zvedl a s ním vítězil nad lidskou pýchou." Syrový nestačil si utírat slzy z oka.

Václav Bureš

Kauza Mons. ThDr. Duška z Knířova u Vysokého Mýta

Toto vyprávění jsem vyslechl na podzim roku 1955. Na faře ve Vysokém Mýtě se sešli kněží katoličtí z okolí a vzpomínali na své osudy v druhé světové válce. Bylo to vyprávění velmi zajímavé a poučné. Tři z nich měli na farách vzácnou návštěvu-od gestapa. Přišli hledat korespondenci kněží s nedávno zatčeným PhDr.Alfrédem Fuchsem, konvertitou a přitom členem PEN Clubu.

U pana děkana Trojana ze Sloupnice gestapo nic nenašlo a odjelo s prázdnou. Mons. ThDr.Dušek, nebojácný kněz, na kterého, když vycházel z fary, křikli dva muži, právě vystoupivší z auta, a s pistolí v ruce:"Halt! Zurück bleiben! Polizei kontrolé!" P.Dušek na to zareagoval slovy: "Das freut mich! Schön willkommen!" Odemkl faru, německy uměl a neměl v kalhotách. Zeptal se jich, co je k němu vede, že tak zhurta na něho. Řekli, že prohlídka fary podle rozkazu. Když přišli do místnosti, vyzvali kněze, aby na stůl složil veškerou korespondenci, co má u sebe, s jistým doktorem z Prahy. ThDr. Dušek jim odpověděl: "Pánové, když něco najdete, vezměte mě s sebou, nejsem nazeleno utržený a znám, co je konkordát. Na to gestapáci se zeptali, zdali dostal dopis od tohoto doktora Fuchse. Řekl že ano, ale dopis shořel v kamnech, neboť on slouží Bohu a nikomu jinému a jeho fara má jediný dopravní prostředek a tím je jízdní kolo a nic jiného. Něco na konec zamumlali a řekli: "Ani s námi nejsou žerty!" Po celou válku měl potom klid.

Václav Bureš

Vysoké Mýto, Komenského 124/II

Vzpomínky na Arcibiskupské gymnasium v Praze (I.)

Psal se rok 1936. Brigádní generál Václav Petřík se svojí manželkou Annou, oba věřící katolíci, rozhodli se, aby jejich syn Váša se podrobil zkoušce do Arcibiskupského gymnasia, které se nacházelo ve Winterově ulici v Bubenči. Tento ústav lidově a po pražsku zvaný "Arcík" měl v té době právě díky svým kantorům vynikající pověst. Vynikajícími preceptory byli důstojní pánové rektor Smrž, Kubíček, Ráček, Vrašti, Opavský, Feřt, Rabušic, Zavadský, Hrubý, Jemelka, Zelený, Ovečka či civilní profesori: Mádl, Svoboda, Vachulka, Rabas a další. Syn Váša zkoušky udělal a byl přijat. Na začátku školního roku se přestěhoval do internátu.

Byla to tvrdá škola, jak vzpomíná. Jesuitský řád je tvrdý sám ke každému svému členu a studentům nebylo odpuštěno také nic. To každý z nich ocenil později v životě. Jesuité to byli, kteří studenty naučili v první řadě skromnosti, pořádku a rovnosti. Ano, právě rovnosti. Tam neexistovala žádná protekce, tam bylo jedno jsi-li synem poslance, dělníka, důstojníka či nějakého příbuzného z vyššího kléru. Musel jsi umět-podle toho jsi dostal známky a musel jsi se chovat bratrsky ke každému. Naučili studenty pravé modlitbě. Vždyť prosby k Pánu Bohu, všem svatým a patronům dávají člověku tolik duševní síly jako nic na světě.

V tomto gymnasiu by se mnozí bezvěrci a komunisté poučili o té rovnosti, o tom, co je to vlastně komunismus a jaký by měl být ve skutečnosti. Žádné podlézání, podplácení nebo udávání. Všechno všem a hezky na rovinu se muselo učinit. A kromě skromností a rovnosti je drazí vychovatelé pro život naučili, co se týče studia, což ocenili v pozdějších letech, kdy Arcibiskupské gymnasium bylo Němci za 2. světové války zrušeno a studenti museli přejít na jiné civilní ústavy. Tak např. latinu a řečtinu ovládali natolik, že se téměř do maturity nemuseli nic z těchto předmětů učit.

Jak probíhal takový den v internátu Arcibiskupského gymnasia. Ráno v šest hodin budíček, osobní hygiena, po ní mše svatá a potom snídaně s přípravou na vyučování, které začínalo v osm hodin. Obvykle se končilo ve dvanáct hodin. Odpolední vyučování bylo pouze v pondělí a ve čtvrtek. Pak tzv. rekreace: vycházka na dvorek nebo hra na sportovních hřištích v objektu Gymnasia. Jesuité, jako málokdo už tehdy předběhli dobu. Na sport a kulturu se zde velice dbalo. Ponejvíce se hrála házená, odbíjená a košíková. Kopané však pečovatelé tolik nefandili. Stejně jako o tělesnou výchovu a sport se dba-

lo o hudební výchovu. Existoval ústavní orchestr dobrý pěvecký sbor, pořádaly se akademie. To jen tak ve zkratce.

Třídy od primy po oktávu byly rozděleny na tzv. divize. První divize byli studenti od primy do kvarty, divizi druhou tvořili kvintáni a sextáni a ve třetí divizi byli "páni" studenti septimy a oktávy.

Rektor Arcibiskupského Gymnasia, Dp. Jan Smrž byl postavou skutečně majestátní. Silné, statné postavy s rozvážným klidem vedl všechno ke spokojenosti všech. Nejmilejším profesorem byl Dp. PhDr. Blažej Ráček, člověk, vědec, vlastenec v jedné osobě. Jeho "Československé dějiny" dodnes nebyly překonány. Byl vysoké, hubené postavy. Za svojí kněžskou kutnou měl zastrčenou rákosku. S tou se vytasil vždy, když při hodinách dějepisu nebo zeměpisu ukazoval podstatné věci na mapách. Jeho přednášky nebyly školometným vyučováním. To byl prostě film a divadlo. Živě dovedl vše tak znázornit a přiblížit, že si pomalu nemuseli dělat žádné poznámky. Rákosku s úsměvem použil i na zlobícího žáka. Neuhodil, jen se nepatrně dotkl dlaně. Přesto jeden žák vykřikl "Ježíši, Ježíši, to to bolí!" a začal plakat. Na to Dp. Ráček se zachmuřil a povídá: "Pro takovou hloupost se přece nebere jméno Boží nadarmo! Tak nastav ještě druhou!" Když do třídy vtrhl pověstný německý inspektor, to bylo za Protektorátu, zastavil se u dveří, zvedl pravici k arijskému pozdravu a zařval: "Heil Hitler!" Dp. Ráček stál právě u katedry, otočil se směrem k němu a nevinně česky odpověděl: "Pochválen buď Ježíš Kristus!" Wernerovi byl profesor Ráček solí v očích, zcepeněl, potom mu naběhly žíly na krku a zasupěl: "Sie sprechen nicht Deutsch, Herr Professor?" A páter Ráček opět klidně a česky odpověděl: "Ale ano, pane inspektore, ale já jsem český katolický kněz." To už inspektor Werner nevydržel a vyrazil ven ze třídy. On byl totiž Sudeťák a dobře rozuměl česky. Takový byl nezapomenutelný "Blažej", jak mu studenti říkali. Dej mu Pán Bůh lehké odpočinutí.

Ze vzpomínek Váši Petříka

Jaroslav Lhotka

Se souhlasem Váši Petříka, polit. vězně II. A III. Odboje,
bytem Praha 1, Cihelná 2/102

Nadhled ze střechy

Milan Křesadlo

Ne, nezůstal jsem na Maldivách či jiných čarokrásných ostrovech, neomocněl jsem žádnou strašnou chorobou věku či tohoto věku, neotrávil jsem se poměry ve staré vlasti ani zhovadilostmi na Balkáně či jinde, Severní Irsko a USA v to počítaje. Nepostrašil mne nový premiér v Rusku, ani mne neznechutilo cokoliv horšího, třeba nedostavivší se konce světa. Ne! To jen Nostro dámus si uřízl kšandu, já ne. Šťáva mi rovněž nedošla. Důvody mého odmlčení byly zcela jinde, totiž tam nahoře. Měl jsem po čtrnáct dní nad hlavou "jen" střechaře, o tom co předcházelo a o dozvucích nemluvě. Ale abych začal od Randyho.

Zjara jsem pozoroval jak na vedlejším domě přes tři zahrady čile pobíhají dva mužici a novicírují zadní břidlicovou střechu. Práce jim šla s chutí a ohromně od ruky, což v dnešním světě řemesel západního světa pohledat, ba právě v Anglii, kde um mívával takovou tradici a váhu, a George Stephenson vymyslel parní stroj. Snad právě protože a často hořekuji nad ztraceným rájem dovedných rukou i mozků, tím více mne okouzlovalo činorodé hemžení těch dvou pidimužίκů na vedlejším stavení.

Když soused farář pozval lakýrníka aby načančal fasádu jeho bydla, ten mi s vážnou tváří sdělil, že má pětaosmdesátiletá střecha potřebuje opravy. Ne že bych to nevěděl. Již delší dobu jsem sám levým okem pozoroval jak taška za taškou sléhá potichu ze svého místa a občas s třeskotem přistává na předním patiu, zatím co z jihu břidlicová krytina opakovala občas totéž. Poněvadž jsem člověk v podstatě trpělivý a pořádný vylézal jsem na žebře a střechu pečlivě doplňoval novými náhradními dílečky. Ale vše má své meze a když mi ten lakýrník od farářů udělal obličej nad tím, co viděl z blízka, došla mi trpělivost.

"Budem muset sáhnout do úspor", povídám ženě. Poněvadž jsme oba k otázkám peněz více jak lhostejní, setkal jsem se s odevzdaným přikývnutím.

A pak začalo shánění firem, co mohly vstoupit do soutěže o výměnu naší střechy a vyprázdnění našeho konta v kampeličce. Po desítkách telefonních rozhovorů má choť jinak velmi dokonalá ve verbálních projevech resignovala. "Což zkusit ty lidi co tu byli vedle, máme tu přece jejich telefon" A tak se stalo. Z telefonu se vyklubala jedna z předních londýnských střechařsky specialisovaných firem, která pokrývá i historické památky města, firma s reputací a pětasedmdesátiletou tradicí. Tedy žádní cowboyové.

Pak to šlo jak na drátkách. Rozpočet nám sice vyrazil dech, ale je lepší nová střecha nebo nové auto? Nové auto se škrtlo!

Tak začalo léto 1999 s hrůzami nadcházejícího konce světa. Jak pro koho. Já věštyním či věštcům nikdy nevěřil. Vím totiž, že konec světa permanentně probíhá a bude probíhat, ale já budu mít zatím novou střechu, než se ho eventuálně dočkám. Za těchto úvah přijel neočekávaně skip. Ještě jsem měl holicí mýdlo na bradě. Prý na staré tašky a jiný střechařský odpad. Než jsem se vzpamatoval (a smyl mýdlo) dostavili se lešenáři. O takovýchhle lidech se snad píše už jen v Bibli: "to byli muži na slovo vzatí"! Pohazovali si devíti metrovými štanglemi ocelové stavebnice jak s párátky. Sestavovali konstrukční část ke konstrukční části, prkno k prknu, a šplhali po tom, co postavili bez řebřů s dovedností, že by orangutánům z Londýnské zoo zelenaly prdelky závistí! Za čtyři hodinky byli hotovi s lešením v zahradě i z ulice.

Po lešenářské exhibici nastal můj závod s časem. Totiž abych srazil z rozpočtu na střechu alespoň náklady na diferenciál či zadní nápravu budoucího autíčka, vymínil jsem si, že výměnu okapů, opravy lomenice a lakování provedu sám.

To mi vyneslo mnoho nečekaných poznatků i požitků.

Když lešenáři odešli přistavil jsem k lešení svůj aluminiový skládací žebřík. Za asistence a obavných připomínek a napomenutí mé choti jsem oblečen v kombinézu dovezenou ještě z Arábie a v bílé už hodně z konstrukčních projektů světa otlučené helmici, vylezl nahoru. Trochu se mi klepala kolena. Deset metrů nad světem, je deset metrů nad Světem. Ale strach člověka vždy a při všem za pár minut přejde a pak nastane rozkoš poznávání a volnosti. A u překonaných výšek je vidění vždy znásobeno doslovným nadhledem. Člověk konstatuje, že tedy ten lakýrník od farářů měl pravdu, ale že by si farářstvo mělo zjednat ne lakýrníka ale celý pluk opravářů, aby mne dohonili. Jejich střechy jsou po stu letech služby daleko potřebnější než moje, a což teprve moji židovští sousedé! Ti mají díru do stříšky nad spížírenským přístavkem, rouru od okapu odpadlou a okapový odpad zcela ucpaný. Proto mi na mojí střechu teče tolik vody! Sebírá se z vod fary i mých ortodoxních sousedů. Však jsem jim to hned ohlásil, co jsou příčiny potop. Povzdech, povzdechy a vzdechy na všech stranách. Vše se bude prý řešit.

Můj nadhled se šířil. Než se v následujícím týdnu dostavili mistři pokrývači, dokončil jsem práce na zahradní straně domu a začal jsem výměnou osmdesát pět let starých litinových okapů za nové z aluminiové slitiny. Paráda a přepych! Inu technologický pokrok! A když jsem pak zaujatě vyměňoval

kusy tlejícího dřeva na štítu slyším zvuky. Dole pode mnou přistálo policejní auto, a sličná policistka na mne haleká: "Haló! Jste tam na té střeše dlouho?" Hrklo ve mně po socialisticku a snad se ve mně ozvaly i geny odchované rakousko-uherskými předky v hrůze před ouředním šimlem a autoritou. Co jsem udělal špatného, pracuji přes čas? Porušuji nějaké zákony země, či na mně poštval odborový předák, že nemám glejt. "0, Yes!" poslušně odpovídám. Z dola se dozvídám, že z té výšky musím mít přehled a že tam někde dole ve světě dvounožců došlo k nějakému přečinu. (Tedy zločineček nejsem já). Vysvětluji že tady tluku, řežu a impregnuji, a jestli jsem měl vidět něco neobvyklého, neviděl jsem nic. A trochu jsem se nadmul jak holub na vedlejší střeše, že i detektiv si žádá mé asistence a pomoci. Narostl mi hřebínek samou důležitostí, leč nemohu sloužit. Škoda, kdybych viděl, mohl jsem být i slavný.

A tak po takových a podobných intermecích (včetně zvolání sousedů a jiných čumilů, zda se mi nemotá hlava, či zda tam nahoře není větší horko) a mých pertinentních odpovědi, se vracím ke své práci. Když příští týden přišli mistři pokrývači (a vůbec to nebyli pidimužáci, naopak podsadití svalouši jak na olympiádu) s uznáním oceňovali mojí práci. Pak jsem se mohl zase já chvíli dívat. Mistrné ťuky, údery, přitesávání břidelic, tašek, pokrývání, formování olověného plechu. Pracovali s gustem. Jako podle modlitby ke Svatému Duchu "...v práci libý pokoji..." Tým, otec se synem! Otec se jmenoval Randy (ejhle Randy) a syn Paul. Poslali mi ty, které jsem viděl pracovat vedle na střeše, a které jsem si vyžádal.

Z lešení jsem byl blízko střech vedlejšího kostela a tam nad vším jsem denně viděl kříž. Už hodně za těch stopadesát let co se nad vším tyčí opršelý, ale stále ve své podstatě stejný. Žehnající všemu dole pod ním: požehnáno budiž dílo lešenářů, střechařů, klempířů, lakýrníků výšek a všech, co poctivě vydělávají svůj chléb s máslem, jak se v Anglii říká.

Proto jsem se tedy skoro po celé léto neozýval. Byl jsem součástí těchto velkolepých restaurací. Pošpinil bych všechnu výslednou nádheru, kdybych popisoval svízele vytrpěné. To když jsem průmyslovým vysavačem čistil všechnu špínu, co při novicírování střechy spadla na podlahu půdy. Co jsme ještě všechno museli odřít. Co vynést na skip, co dolakovat závěrečným lakem, co douklidit. Uklízení ale patří ke každému dokončenému dílu. To je tečka, kterou ovládá každá dobrá hospodyně i správný řemeslník. Skip plný odpadu a prachu, co pamatoval ještě krále George V si hodila Godzila mohutného náklad'áku na hřbet jak hračku. A pak na to sejmuli klec lešení.

Krása nového se vyloupila jako lesklý kaštan z ostnaté slupky. Ted' už je nám hej, a při naší ranní modlitbě se můžeme s úlevou modlit: "Děkujeme ti Pane Bože za tu novou střechu nad hlavou a za všechno"!

Londýn, 4.9.1999.

Krak de Chevaliers

Krak de Chevaliers je nejznámější křižácký hrad na světě. Krak v arabštině znamená hrad. Další slovo ve francouzštině rytíř. Tedy do češtiny by mohl být přeložen jako hrad rytířů. Sami muslimové se ho obávali a nazývali ho kostí v hrdle muslimů.

Nachází se v Sýrii, poblíž hranice s Libanonem. Mimochodem kousek odtud v Středozemním moři poblíž přístavu Tartús je ostrov Ruad (také nazývány Arwad), poslední pevnost Křižáků ve Svaté zemi, jež padla až roku 1309.

Tato oblast je dodnes obývána kromě muslimů také katolickými maronity, kteří v 11.-13.století byli oporou křižáckých států. Některé obyvatelstvo oblasti nese dodnes znaky křížení s křižáky (evropský vzhled a místy blond vlasy a modré oči). Hrad je jednou z největších a nejvíce zachovalých památek na křížové výpravě do Svaté země. Jeho rozloha činí 3 ha. Pro porovnání náš největší hrad Rabí má 1 ha. Hrad Krak de Chevaliers mohl pojmout až 4.000 mužů, byl dostatečně zásoben po dobu obléhání a byl jeden z hlavních opěrných bodů křižáků ve Svaté zemi. Hrad je vystaven v románském a gotickém stylu.

Po 1.křížové výpravě roku 1099 získali pevnost himských emírů, kde dnes stojí hrad Krak de Chevaliers, křižáci, po čase ji však opustili, aby ji definitivně získal křižácký hrabě z Tripolisu Bertrand de Saint-Gilles roku 1110 a stala se součástí jeho státu (Tripoliské hrabství). Hrabě z Tripolisu zde založil a začal budovat právě tento mohutný hrad, na ochranu křesťanských států před muslimy.

V roce 1142 hrad hrabě z Tripolisu postoupil rytířskému řádu johanitů. Řád johanitů byl založen roku 1099 účastníkem 1.křížové výpravy Raymundem de Puy. Úkolem rytířských řádů bylo obrana křesťanských hodnot se zbraní v ruce a pomoc křesťanům. Pro zajímavost řád Johanitů existuje dodnes, častěji je znám pod svým jiným názvem Maltézský řád, sídlo má dnes v Římě. Řád johanitů dodnes má státní nezávislost a dokonce i diplomatické styky s mnoha státy včetně České republiky.

V roce 1169 je Krak de Chevaliers zničen zemětřesením, ale opraven a přestavěn jen díky financím a podpoře českého krále Vladislava II., do přibližně takové impozantní podoby, jak ho známe dnes. Počátkem 13. století je hrad znovu upravován. Hrad v letech 1110-1271 11x odolal pokusům muslimů o jeho dobití. Teprve až roku 1271 ho získali muslimové při zaručení bezpečného odchodu Johanitů a ostatních křižáků.

Jeden z důvodů vztahu Vladislava II. (český kníže v letech 1140-1158 a druhý český král v letech 1158-1172) k Svaté zemi bylo, že se sám účastnil 2. křížové výpravy proti muslimům v letech 1147-1148. Během této výpravy v roce 1147 byl v Cařihradě přijat byzantským císařem Manuélem I. (vládl 1143-1180). Zde byla uzavřena dohoda, že všechno, co by dobyl nebo jinak získal Vladislav II. na východě, je jeho država. Na zpáteční cestě na jaře 1148 v Kyjevě navázal přátelské styky s velkoknížetem Kyjevské Rusi Izjaslavem II. Mstislavičem (vládl 1146-1154).

13.8.1999

Vilém Vácha

Modlitba jako duchovní zdroj mravní síly

Modlitba je duševní činnost, která nám přináší víru v Boha Otce a na její upevnění musíme ji obnovovat. Nejlépe je modlit se několikrát denně, byť je to na několik minut. Třebas při procházce přírodou. Poznal jsem to nejlépe při své práci v Prachovských skalách, kdy mi občas vybyla malá chvilka ticha k soustředění se ve víře k Bohu. Za nejlepší modlitbu považuji modlitbu Růžence. Modlením dostáváme duchovní sílu k životu, lépe se nám pracuje, cítíme se i lépe na světě a díváme se na věci kolem sebe v nadhledu. Je to síla pozitivního myšlení.

Bohu tak vzdáváme povinnou úctu, že zde na zemi můžeme žít. A kdo tuto poctu vzdává denně a upřímně, může si být jist svým přínosem na práci Božího díla. Často se setkávám s liberalismem v Božích chrámech, kdy snaha některých kněží směřuje všechno posvátné snížit na úroveň folklóru: žádné posvátné ticho, žádné kněžiště, žádná Kristova svatyně, ale místo toho shromáždění lidových trhovníků, kde není úcta padat před Bohem na kolena, abych se zamyslel nad smyslem života a prosil Boha ve svých strastech o pomoc. Je to satanův plán vymanit člověka z Boží vůle a přiblížit ho k šikmé plošině převrácených hodnot.

Setkávám se s "naivními obdivovateli" křesťanských novot. Mezi ně patří i ti, co přijímají Tělo Páně na ruku. Myslí si o sobě jak slouží prospěchu a otevřenosti Církve. Pokud víru nepřenáším denně činy do praktického života, nepracuji na Božím plánu. To je to celé tajemství, v němž je skryta Boží odměna. Světská sláva je pomíjející na rozdíl od Boží odměny.

Různí samozvaní progresivisté a populisté při hlásání liberálního křesťanství nalézají u obdivovatelů dílčích novot příležitost založit svoji kariéru na pochybných základech a z Božího svatostánku si vytvořili spíše kulturní pracoviště nežli místo úcty před Bohem. Tito lidé jako nevyvedení kněží napomáhají rozkladu Církve zevnitř. Je to "trojský kůň", kterého zneužívají zednáři jako implantát vsazený do lůna Církve a myslí si, že jen oni jsou tím správným nástrojem lidstva ve snaze docílit globalizace světa.

V zednářských lóžích je základem učení opovrhování skutečným Bohem a tento plán zastírat humanistickou ideologií. Zapomínají však, že co se neopírá o Boží zákon Desatera, stává se "bezbřehou" ideologií, která k ničemu pozitivnímu nevede a podstatné neřeší k prospěchu lidstva. Války nejsou řešením, jako to dnes jsme viděli v Kosovu a stávající Jugoslávii.

V katolické církvi existuje polarizace. Na jednom konci je nejvyšším Pán Bůh a na druhém je snaha vytvořit za pána samotného člověka. Tím dochází k nedorozumění a stoupenci novot se s oblibou odvolávají na názory svých obdivovatelů, ohánějících se pseudohumanitou a Listinou základních lidských práv, která není všelékem na lidské neduhy, ale pouhou náplastí tam, kde se nedostává pravé víry v Boha a řídit se Desaterem v životě. Nejhorší je být pokrytcem ani ryba, ani rak. Takový člověk se pozná při činech, jeho modlitba je povrchní, nejde do hloubky srdce. Jaká modlitba - taková víra! Jaká víra - takový člověk! Jaký člověk - takové dílo!

Jaroslav Lhotka

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice